

Book Sharing

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုစာပေ

သားနှစ်

အချစ်သမင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် . ၅၀၁၀၅၄၀၉၁၁
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၃၇၁၁၁၁၁
 မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်(၂၀၈)၊ (၃၁) လမ်း၊
 (၁၁)ရပ်ကွက်၊ ပန်းဘဲတန်း။
 ထုတ်ဝေသူ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး၊
 (လားဘီမိုးရွှေစာပေ)
 အမှတ် ၂၀၅၊ ပိတောက်(၅)လမ်း။
 ရန်ကုန်မြို့။
 ထုတ်ဝေခြင်း ပထမအကြိမ်
 ၂၀၁၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ
 အုပ်စု ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

၀၉၅ . ၀၃

သက်ပိုင်ချိန်
 အချစ်သခင် / သက်ပိုင်ချိန် ။ - ရန်ကုန်။
 လားဘီမိုးရွှေစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
 ၃၁၃ - စာ ၊ ၁၃ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) အချစ်သခင်

သက်ပိုင်ချိန်စာပေတိုက်အတွက် သိမ်တိုက်စာပေတိုက်မှ ဖြန့်ချိပေးပါသည်။
 အမှတ်(၂၀၁)၊ (၄)လွှာ-၂။ (၃၂)လမ်း။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
 (၉ - ၀၉၅၀၅၉၂၄)

အချစ်သခင်

အချစ်သခင်

Book Sharing

အခန်း (၅)

ခ ရှေ့ကို ကားထိုးရပ်လိုက်ကတည်းက “ရွှေရှပ်လွှာ” မြင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ နက်ပြာရောင်တောက်ပနေသော CYGNUS ကားကြီး။ ဒါ... ရွှေရှပ်လွှာကို လာခေါ်သည့်ကားကြီးပဲ ဖြစ်မှာသေချာသည်။

တမင်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွှေရှပ် နှင်းဆီပန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသလိုနှင့် အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။

ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေ သူဌေးကြီးဦးရန်ရှင်း ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဒရိုင်ဘာကိုယ်တိုင် လာမည်ဆိုတာ ရွှေရှပ်လွှာ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက နှင်းဆီပန်းတွေဆီ ရောက်နေပေမယ့် ရွှေရှပ် အာရုံတွေက ခြံတံခါးဆီက မြည်လာပည့် ဘဲလ်သံကိုပဲ နားစွင့်ထားမိသည်။ ဒါပေမဲ့... ရွှေရှပ်မျှော်လင့်ထားသလို ဘဲလ်သံက ထွက်မလာခဲ့ဘဲ ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟိတ် ...ဟေ့ ...ဒီ ...ဒီမှာ”

မာသတ်ဆတ် ရင့်သီးသောခေါ်သံကြောင့် ရွှေရုပ်စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ တကယ်ဆို ခြံတောင့်ကြီး ဦးစိုင်းဟောင်လည်း ဒီအနီးအနားမှာ ရှိမနေပါ။ ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးဦးရန်ရှင်း၏ဒရိုင်ဘာဆိုသူက ရင့်သီးရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ။

“ဟေ့ ... ဒီမှာခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။”

စိတ်မရှည် အလိုမကျသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပေါ်ထွက်လာပြန်တာမို့ ရွှေရုပ် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှထင်မထားတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ခြံတံခါးဝမှာ တွေ့လိုက်ရသူက ရွှေရုပ်နှင့် အသက်မတိမ်းပယ်မ်း လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဒါ သူဌေးကြီးဦးရန်ရှင်းရဲ့ ဒရိုင်ဘာတဲ့လား။

ရွှေရုပ်စိတ်က တွေးမြင်ထားတာ အသက်ကြီးကြီးလူကြီးတစ်ယောက်ဟဲ့။

အခုတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘဲ အရပ်မြင့်မြင့်မားမားနှင့် အဖြူရောင်တိရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်က ဂျက်ကက်မီးခိုးရောင်ကို ဂျင်းပြာနှင့်တွဲဝတ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ရွှေရုပ်ရပ်နေသောနေရာနှင့် ခြံတံခါးက အတော်လှမ်းပေ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မယ့် ဖြူစင်ဝင်းညက်နေသော သူ့မျက်နှာကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

“ဟေ့ ... မင်း နားလေးနေသလား။ ကိုယ်ခေါ်နေတာကြာပြီ”

လူက စတိုင်လ်မီ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပေမယ့် စကားအပြောအဆိုကတော့ တစ်ချက်လေးတောင် မညက်ညောဘဲ ရွှေရုပ်ကိုတောင် ပြန်ဟိန်းဟောက်နေတာမို့ တမင်သက်သက်ကို မကြားသလို၊ မမြင်သလို အိမ်ကြီးဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ငါကွာ ... တောက် ... ပြသံနာပဲ”

သေလိုက်ပေါ့ဟု ရွှေရုပ် စိတ်ထဲက ကျိတ်ကြိမ်းဝါးရင်း ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။ ရန်ကုန်ကလာသည့် ရန်ကုန်သားတဲ့။ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ လွန်ရော။ ခြံတံခါးမှာ လူခေါ်ဘဲလိကြီးတစ်ခုလုံး တပ်ထားတာပဲ တီးလိုက်ပါလား။

အခုတော့ ... လုပ်ပုံက ရင့်သီးရိုင်းစိုင်းလွန်းသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်သံကြောင့် ရွှေရုပ်နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

ဒီလူတော့ သိပ်ကိုလွန်နေပြီ။ ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးကို ကျော်ခွတက်ကာ ခြံထဲကို ခုန်ချကျော်ဝင်လာပုံက သူ့ခိုးဂျှပ်လုပ်ရပ်လိုမျိုး။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၈ သက်ပိုင်ရဲ့

'ဝီး ... ဂရား'

မာန်ဖိသံနှင့်အတူ ဂျက်ကီနှင့်ဂျက်စီနှစ်ကောင် ဆင်ဝင် အောက်က ဒေါသတကြီး ပြေးထွက်လာ၏။ ရွှေရုပ် တစ်ချက် အော်တားလိုက်တာနဲ့ တုံ့ခနဲရပ်သွားကြမှာသိပေမယ့် တမင် မတားဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂျက်ကီးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ကောင်ကတော့ သခင်အိမ်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်လာသော လူစိမ်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မာန်ဟုန်အပြည့် နှင့် ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ခြေနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဟဟ စုံရပ်လျက် ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်နေသော သူ့အသွင်ကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်မှောင် လေးကုတ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

'ဝီး ... ဂရား'

ဂျက်ကီထက် ပိုသွက်သော၊ ရဲတင်းသော ဂျက်စီက လွှားခနဲခုန်ဟပ်သည်။ သူက မရှောင်ဘဲနှင့် မျက်နှာဆီ ခုန်အုပ် သော ဂျက်ကီရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဘယ်လက်နှင့် ပုတ်ဖယ် ထုတ်သည်။

ကျန် ညာဘက်လက်ဝါးစောင်းက ဂျက်ကီနောက်ခြေ တစ်ချောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပုံက မြန်ဆန်လွန်း သည်။

'ကိန် ... ကိန် ... ကိန်'

သက်ပိုင်ရဲ့

အချစ်သခင် ၉

ဂျက်ကီ နာကျင်စွာဟစ်အော်လျက် မြေပြင်ပေါ် ဘုန်း ခနဲ ပစ်ကျသည်။

ချက်ချင်းပြန်ထဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ... ဂျက်ကီ နောက် ခြေတစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာအနာတရ ရသွား ပြီ။

မာန်ဖိနေသော ဂျက်စီ-ဂျက်ကီအဖြစ်ကို မြင်လိုက် တာမို့ ခုန်မအုပ်ရဲတော့ဘဲ မာန်ဖိကာ ဟောင်နေသည်။

သူက ရပ်နေသောနေရာက တစ်လက်မ၊ မရွေ့ဘဲ ဂျက် စီကိုရင်ဆိုင်ဖို့ သတိအနေအထားနှင့်ရှိနေဆဲ။

'ဝီး ... ဝါး ... ဝတ် ... ဝတ် ... ဝတ်'

ရွှေရုပ် ရပ်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ ဂျက်ကီလိုပဲ ဂျက်စီပါ ထိခိုက်နာကျင်သွားလျှင် အခက်။

"ဂျက်စီ ဂျက်ကီ ... လာ ... လာကြ ရပ်ကြစမ်း"

သခင်အသံကြားသည်နှင့် နှစ်ကောင်စလုံး အမြီးတွေ ကုပ်ကာ ရွှေရုပ်ဆီ ရောက်လာကြသည်။ ဂျက်ကီခမျာ နာကျင် သွားသော နောက်ခြေထောက်လေး ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ တအိအိ ညည်းညူနေရှာသည်။

"ရှင် ... ရှင် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဂျက်ကီ တော့ သေပါပြီ"

"ဪ ... အဲဒါ မင်းရဲ့ခွေးတွေလား၊ ငါ့ကို အန္တရာယ်

သက်ပိုင်ရဲ့မာပေ

ပေးတာ မင်း မပြင်ဘူးလား။ ဒါကြောင့် ကာကွယ်တဲ့ပြန်လိုက် တာပေါ့ကွ"

"ဘာရှင့် ... ရှင် ရမ်းကားလှချည်လား။ သူများခြံထဲ အထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခုန်ကျော်ဝင်လာတာ ရှင်လွန်နေပြီ ... သိ လား"

ရွှေရုပ် ဒေါသလေးဖြစ်လွန်းလို့ မျက်နှာလေးနီကာ အသံလေးတွေတောင် တုန်ခါနေသည်။ သူက ရွှေရုပ်ကို မထိတရီ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

"ကိုယ်က မင်းနားလေးပြီး အမြင်အာရုံ သိပ်မကောင်း ဘူး ထင်နေတာ၊ မင်းက တမင်ခေါ်တာကို မကြားဟန်ဆောင် သွားတာကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှင် စကားပြောတာ ရိုင်းစိုင်းရင့်သီးလွန်း လို့ တမင်မလာတာ၊ ခြံတံခါးမှာ ဘဲလ်တစ်ခုလုံးရှိတယ်၊ ရှင် ... မျက်စိကန်းနေသလား"

"ကိုယ်မြင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့ ဘဲလ်အစုတ် ကြီးက ဘာမှမှ အသုံးမဝင်တာ"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ် သမီး ... ခြံတံခါးက ဘဲလ်ပျက်နေတာ အဘ မလဲရသေးဘူး"

အနားကိုရောက်လာသော ဦးစိုင်းမောင်က ဝင်ပြောမှ

သက်ပိုင်ရဲ့တပေ

ရွှေရုပ် ဘဲလ်ပျက်နေမှန်း သိတော့သည်။

ဦးစိုင်းမောင်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ...

"မောင်ရင်လေးက သူ့ဌေးကြီးဦးရန်ရှင်း လွတ်လိုက်တဲ့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လားကွ"

"ဟုတ်ပါတယ်အဘ ... ကျွန်တော့်နာမည် ရဲရင့်ဘုန်း ပါ"

ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလေးတွေစိုင်းကာ မှင်တက်သွားရသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းတဲ့လား။ ဒါဆို သူက ဦးရန်ရှင်းရဲ့သားပေါ့။

"ဪ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို အထဲကိုဝင်ပါဦး၊ ခဏ နေရင် ဆရာကြီးပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင်လေးအတွက် နေဖို့ထိုင်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ထားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ ခြံရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကားရှိတယ်၊ အဲဒါ ... အထဲသွင်းဖို့ သော့ဖွင့်ပေးပါ ဦး"

"ဪ အင်း ... ဟုတ်သားပဲ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်၊ အဘ ခြံနောက်ဘက်က ရေပန်းတွေ သွားပြင်နေလို့ ဒီမှာမရှိဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ လာ လာ ... အဘ သော့ဖွင့်ပေး ပါ့မယ်"

ဦးစိုင်းမောင်က တောင်းပန်ကာ ခါးကြားက သော့တွဲကို ထုတ်ကာ ခြံတံခါးဆီ ရှေ့ကထွက်သွားသည်။

သက်ပိုင်ရဲ့တပေ

၁၂ သက်ပိုင်ရဲ

သူက ရွှေရုပ်ကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ နောက်က လိုက်သွားခဲ့သည်။

ဖြင့်ဟားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့်မို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားပုံက ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် ပြေပြစ်ပါသည်။ ရွှေရုပ်တောင် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။

သူကတော့ ရွှေရုပ်ကိုတောင် လည်ဖြန်လေးတစ်ချက် မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့သည်မို့ ရွှေရုပ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အလိုမကျ ပြစ်သွား၏။

သိပ်မှန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ။ တစ်လောကလုံး သူလုပ်စာ ထိုင်စားနေရတဲ့ မျက်နှာကားကြီးနဲ့။

ရွှေရုပ်ရဲ့ခွေး၊ ... ကိုလည်း ခြေကျိုးအောင်လှစ်ခဲ့ သည်။

ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီတွေ၊ အရောင်းကုန်တိုက်ကြီးတွေ ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးကြီးဦးရန်ရှင်းရဲ့သားဆိုသော ဂုဏ်နဲ့ အရာ ရာကို ထိမထင်တဲ့ သဘောလား။

နားစမ်းပါ ... ရွှေရုပ်လွှာက ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီး ပါဘူး။

ရှင်ဘာသာ ပိုးကျရွှေကို မင်းသားတစ်ပါးလို ချောနေပါ စေဦး ... ဂရုမစိုက်ဘူး။ မိဘတွေ သဘောတူထားလို့ ရှင်ရင်ခွင်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

စာချစ်သခင် ၁၃

ထဲ အလွယ်တကူရောက်လာမယ် ထင်မှတ်ထားသလား ရဲရင့် ဘုန်း။

ဆောရီးပဲ ... ရွှေရုပ်နုလုံးသား ဖယောင်းခဲလေး မဟုတ်ဘူး။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၂)

ဂျက်

ကိုဒဏ်ရာက အရိုးကျိုးလောက်အောင် မပြင်းထန်ပေမယ့် ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ အခဲမကြေနိုင်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဂျက်ကို ဆေးခန်းပြပြီး ပြန်လာသည်နှင့် ရွှေရုပ် အိမ်မှာရှိနေသော သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မီအောင် ရှောင်ဖယ် နေမိသည်။

ထမင်းပိုင်းမှာလည်း သူနှင့်မဆုံအောင် ရွှေရုပ် တမင် သွားမစားဘဲ မနန်းကို အခန်းထဲထိ ပို့ခိုင်း၏။

“မနန်း ... ဒယ်ဒီကော”

“ညှော်ခန်းထဲမှာ ညှော်သည်နဲ့ စကားပြောနေပါတယ် မမလေး”

ရွှေရုပ် နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်မိသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ သူ့ကို ကြည်ဖြူလက်ခံနေမှာ သိပါသည်။ သူ့ဖခင်ဦးရန်ရှင်းနှင့်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်ဆိုတာ ရွှေရုပ်သိပါ သံသည်။

ရန်ကုန်ကို ရွှေရုပ်သွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာကတည်းက ဒယ်ဒီက ရွှေရုပ်ကို ပွင့်လင်းစွာပဲ ပြောလာတာဖြစ်၏။

“သမီး ... အခု သမီးသွားနေထိုင်ရမယ့် အိမ်က တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် သမီးနဲ့ ကျွမ်းဝင်ပတ်သက်ရ မယ့်သူရဲ့ အိမ်ကွဲ့၊ သမီးနဲ့ ကိုရန်ရှင်းသားကို ဒယ်ဒီ သဘော တူကြည်ဖြူတယ်။ ဒယ်ဒီတို့ချင်း လက်ခံထားတယ် သမီး”

“ဟာ ... ဒယ်ဒီကလည်း သမီးတို့လူငယ်ချင်းတောင် မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ကြဘဲနဲ့”

“မကြာခင် သမီးတွေမြင်ရတော့မှာပဲလေ။ အခု ရန်ကုန် မှာ သမီးဦးဆောင်ရမယ့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ လေ့လာရင်း အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့။ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းက အရည်အချင်းရှိ ပြီး ထက်မြက်တဲ့သူဆိုတာ သမီးသိလာမှာပါ”

ဒယ်ဒီက သေချာယုံကြည်စွာ ဆိုခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်က တော့ တစ်ကြိမ်ဆုံလိုက်တာနှင့်ပဲ ကြည့်မရအောင် အမြင်ကတ် သွားမိ၏။

တကယ့်ထိမထင်ပုံစံနဲ့ ဘာတွေများ မာနတွေ ခေါင် ခိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားလဲ။ ဒယ်ဒီက ဘာတွေ သဘောကျနေ သည် မသိပါ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူတို့ရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုကြောင့်ပဲလား။

တကယ်ဆို ရွှေရုပ်တို့အခြေအနေကော နိဗ္ဗာန်နိဗ္ဗာန်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ မူဆယ်မြို့မှာ ဦးမင်းရွှေဟန်ဆို မသိတဲ့သူ မရှိပါ။

စိုက်ပျိုးရေးခြံကြီးတွေနှင့် ဘိုးဘွားလက်ထက်က ပိုင်ဆိုင်သော အမွေဥစ္စာနေတွေနှင့် ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့် ရွှေရုပ်ဘဝ ကလည်း လိုတရားကို ရခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ဒီဗြိုလေးမှာ ဒယ်ဒီရဲ့သိက္ခာနှင့်အမည်က အများကြည်ညိုလေးစားရာ ဖြစ်ခဲ့သလို ရွှေရုပ်လွှာဆိုသော ရွှေရုပ်သည်လည်း ယောက်ျားလေးတိုင်းက မျှော်လင့်လင့်နေသော ရွှေမင်းသမီးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ဒါတွေကို ရှင် မသိဘူးလား ရဲရင့်ဘုန်း။

ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ရင်မခုန်တတ်ခဲ့တဲ့ ရွှေရုပ်ကလည်း ရှင်ရဲ့မာနအောက်မှာ ဦးညွှတ်ကြွေဆင်းသွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရင်တော့ ...

"သမီး အိပ်ပြီလား"

အခန်းတံခါး သဲ့သဲ့ခေါက်သံနှင့်အတူ ဒယ်ဒီအသံကြောင့် ရွှေရုပ် အတွေးတွေ ပြတ်သွားရ၏။

"အယ် ဒယ်ဒီ ... မ အိပ်သေးပါဘူး"

ဒယ်ဒီကို ပြန်ဖြေရင်း ရွှေရုပ်တံခါးကို အပြေးလေး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဒယ်ဒီ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာ၏။

စားပွဲလေးပေါ်မှာ မနန်းလာပို့ပေးထားသော ထမင်းဟင်းတွေနှင့် ငွေလင်ပန်းကိုဖြင့်တော့ ဒယ်ဒီ မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားရင်း ...

"ဟင် ... သမီးက ထမင်းစားခန်း ဆင်းမစားဘူးလား"

"အဟင်း ... ဟို ... ဂိမ်းကစားရင်း အာရုံမပြတ်နိုင်လို့ မနန်းကို အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ ဒယ်ဒီရဲ့"

"အင်း ... သမီးကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီညတော့ ဂိမ်းဆက်မကစားနဲ့တော့၊ စောစောအိပ်ရာဝင်နော်၊ မနက်စောစော သမီး ခရီးသွားရတော့မှာကွဲ့"

ရွှေရုပ် မျက်နှာလေးမဲ့လိုက်မိသည်။ ရန်ကုန်သွားရမည့် ခရီးစဉ်အတွက် ယူစရာတွေ ပြင်ဆင်ထည့်ထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် အခုချိန်မှာ နည်းနည်းတွန့်ဆုတ်နေမိတာ အမှန်။

ဒီလိုလူစားမျိုးနှင့်အတူ တစ်ကားတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွားရမှာမှန်းသိခဲ့လျှင် လေယာဉ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်သွားဖို့ စိတ်ဖြစ်မှာဖြစ်သည်။ အခုမှတော့ အကြောင်းပြု ငြင်းနေလို့လည်း ပဲဖြစ်တော့ပါ။

"မောင်ရဲရင့်ဘုန်းက မနက်ဖြန်စောစော ခရီးထွက်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သမီးကို စောစောအိပ်အုန်းယူထားဖို့ ဒယ်ဒီ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၁၈ သက်ပိုင်ရဲ့
လာအသိပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ဟို ... သမီးက သူနဲ့နှစ်ယောက်
တည်း သွားရမှာလား ဒယ်ဒီ”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့၊ ကိုရန်ရှင်း ယုံကြည်စိတ်ချ
စွာ လွှတ်လိုက်တဲ့သူပဲ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားရမယ့်ခရီး
ထက် ဒယ်ဒီ ပိုစိတ်ချတယ်”

ဒယ်ဒီနှုတ်ကတောင် ဖွင့်ဟပြောနေတော့ ရွှေရုပ်ပြောလို့
လည်း ဘာမှထူးခြားမလာနိုင်တော့တာ သိနေပါသည်။

“သမီးလိုအပ်တာတွေ မနန်းကို ပြင်ဆင်စီစဉ်ခိုင်းထား
ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ ဒယ်ဒီ”

“အေး အေး ... ကဲ ... စားစရာရှိတာစား သမီး၊
ပြီးရင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်နော်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင်
သမီး အဆင်ပြေမှာပါ၊ လိုအပ်တာအားလုံး ကိုရန်ရှင်း ကူညီလိမ့်
မယ် ဟုတ်လား”

ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ရွှေရုပ်အရည်အချင်းနှင့် ဝါသနာဆန္ဒ
အတိုင်း ကုမ္ပဏီတည်ထောင်မည်ဆိုတော့ ဒယ်ဒီ ယုံကြည်စွာ
ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ငွေကြေးလိုအပ်သမျှ စိုက်ထုတ်တည်ထောင်ပေး
ခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်ရင်ထဲက ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကုမ္ပဏီကြီးကို
အောင်မြင်စွာ ဦးဆောင်လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

“ကဲ သမီး ... မနက်ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့”

ဒယ်ဒီ ရွှေရုပ်ခေါင်းလေးကို ပုတ်ပြီးထွက်သွားတော့
ရွှေရုပ် ငေးငေးလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒရိုင်ဘာနှင့် အကြိုလွှတ်မည်ဆိုသော ဦးရန်ရှင်းက
ရဲရင့်ဘုန်းကိုမှ ဘာကြောင့်လွှတ်လိုက်တာလည်း မသိပါ။ သူ့ရဲ့
သားတော်မောင်ကို ရွှေရုပ်နဲ့ ကျွမ်းဝင်ခင်မင်စေချင်တာကြောင့်
လား။

တော်တော်တော့ ခင်မင်စရာကောင်းသည့် ယောက်ျား
ပါပဲ။

မကြာခင်တော်စပ်ရမည့် ဇနီးလောင်းကို ဆက်ဆံပုံကို
က အထက်စီးကလေးနဲ့၊ ပြီးတော့ ဂျက်ကီကို နာကျင်အောင်
လုပ်ခဲ့သေးသည်။

တွေးမိတိုင်း ရွှေရုပ် အံလေးကြိတ် ခံရခက်နေသည့်
အဖြစ်မှာ။

အခန်း (၃)

ကိုယ်

ကျပ်အနီရောင်လေးအပေါ်က အုန်းခွဲ
ရောင်ကျင်းကျာကင်ကို ရွှေရုပ်ထပ်ဝတ်ဖို့ ရွေးလိုက်သည်။ အောက်
ကတော့ အနီရောင်ကျင်းဘောင်းဘီကိုပဲ ဝတ်လိုက်သည်။

ပခုံးသာသာပဲရှည်သော ဆံညိုတွေကို အနောက်မှာ
ခေါင်းစည်းပျော့ကွင်းလေးနှင့် စည်းနှောင်သည်။

သွားရမည့်ခရီးက ဝေးပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ပဲ ဆို
တော့ ဘာမှ ပြင်ဆင်ခြယ်သမနေတော့ပါ။ ဘာကာလာမှ မခြယ်
ဘဲနဲ့လည်း ရွှေရုပ် လှသည်ဟု အားလုံးကို ချီးကျူးကြပြီးသား။

ပေါင်ဒါပါးပါးလေးတင်ကာ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ပန်းနု
ပျော့ပျော့လေး တင်လိုက်တာနဲ့ ရွှေရုပ်အတွက် လုံလောက်သွား
ပြီသား။

မှန်ထဲက ကိုယ့်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း
ရဲရင့်ဘုန်းဆိုသည် သူ့ကို ပြေးမြင်လိုက်မိသေးသည်။

သက်ဒိုင်ရဲဇာဓပ

သူ ချောမောသလို ရွှေရုပ်ကရော အကျည်းတန်နေတာ
မဟုတ်ပါ။ မျက်ခုံး၊ မျက်ဝန်း၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း ဘာတစ်ခုမှ
အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ရွှေရုပ် ပြေပြစ်ချောမောတာမို့ သူငယ်
ချင်းတွေက အမြဲပြောတတ်၏။

“ရွှေရုပ် ... နင်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ့်
ရွှေရုပ်လေးလို ချောမောတာဟာ နင့်အသားလေးတွေက ဝင်းနှစ်
နေတာပဲ၊ အကြောစိမ်းလေးတွေတောင် မြင်နေရတယ် ... သိ
လား။ နင် အရမ်းကုသိုလ်ကံထူးတယ်”

ကျောင်းမှာတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပြောတတ်သည့်
စကားကို ခံစားရင်း ရွှေရုပ်ပြုံးမိသည်။ အားလုံးက ရွှေရုပ်အလှ
ကို မြင်နေလျက်နဲ့ သူက အလေးမထား ဂရုမစိုက်ဟန် လုပ်နေ
တော့ ခံရခက်သည်။

“ပမလေး ... ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဆရာကြီးစောင့်နေတယ်
ရှင့်”

မနန်းလာပြောမှ ရွှေရုပ် မှန်ရှေ့က ကသောကပျော
လေး စွာခွဲကာ အခန်းထဲကထွက်လိုက်သည်။

“မနန်း ... ငါ့အိတ်တွေကော”

“အားလုံး ကားပေါ်တင်ပြီးပါပြီ မမလေး”

“ဪ အေး အေး ... အိုကေ ကျေးဇူးပဲ”
မနန်းကို ပခုံးလေးပုတ်နှုတ်ဆက်ကာ ရွှေရုပ် ကော်ဖီ

သက်ဒိုင်ရဲဇာဓပ

စိုင်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ကော်ဖီစိုင်းမှာ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ ရှိနေသူက ရဲရင့်ဘုန်း။

"ဟော ... သမီး လာ အထာပြေစားသောက်သွားဖို့ ဒီမှာ ဒေါ်ကျင်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေ စီစဉ်ထားတာ"

"ဟုတ်လား ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အင်း ... ဒေါ်ကျင်လက်ရာတွေတော့ ရွှေရုပ် လွမ်းနေရဦးမှာ သေချာတယ်"

"ရွှေရုပ်လေး လမ်းမှာစားဖို့လည်း ဒေါ်ကျင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ ပဲပုပ်တွေ အသားခြောက်ကင်တွေ ကောက်ညှင်းတွေရော ပါ၊ ပါတယ်"

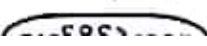
ဒေါ်ကျင်စကားကို ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီးပြရင်း ဒယ်ဒီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တော့ ရွှေရုပ်ကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကော်ဖီကို မော့သောက်နေသည်။

ရွှေရုပ်စိတ်ထဲက မကျေမနပ်လေးဖြစ်မိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြီးရင်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို စားနေလိုက်သည်။

ဘာကရုစိုက်ခရာလဲ။ ရှင် အလေးမထားတော့ ရွှေရုပ်ကလည်း ဝေးပါသေးရဲ့။

"မောင်ရဲရင့် စားလေကွာ"

"ဝပြီ အန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းက စောင့်ပယ်ခင်ဗျ"

"ဪ ... အေး၊ အန်ကယ်လည်း လိုက်ပယ်၊ သမီး စားသောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့နော်"

"ဟုတ် ... ဒယ်ဒီ"

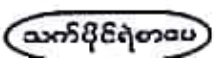
ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြကာ ခေါက်ဆွဲကိုပဲ ငုံ့စားနေလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ ထွက်သွားသောသူ့ကို မကြည့်ဘူးရည်ရွယ်ထားပေမယ့် ခေါင်းလေး မော့လှည့်ကြည့်မိသည်။

အနက်ရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အပြာကွက် ရုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားတာက စမတ်ကျရှင်းသန့်ပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းနေတာတော့ အမှန်။

ရွှေရုပ်လေးချောပြီး မာနက မိုးအထိ မြင့်နေတာကတော့ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဦးစိုင်းမောင်တို့ ဒယ်ဒီတို့အပေါ်မှာတော့ ဆက်ဆံပုံက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပါပဲ။ ရွှေရုပ်ကိုတော့ အဖက်မတန်သလို ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ။

ရွှေရုပ်နဲ့တော့ တဖောင်းစေးနဲ့မျက်ချေး ဖြစ်မှာသေချာ၏။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့် အန်ဒယ်ဦးမင်းရွှေဟန် စကား
တွေပြောနေတုန်းမှာပဲ ရွှေရုပ်လွှာ ထွက်လာတယ်။ ထမင်းချက်
ဒေါ်ကျင်နှင့်အတူ ထွက်လာတာကို သူ ရိပ်ခနဲ မြင်ပေမယ့်
လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။

“ဟော သမီး ... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ပြီးပြီ ဒယ်ဒီ ... ဒယ်ဒီကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့မလို့
ဒေါ်ကျင်လည်း ထိုင်နော်၊ ရွှေရုပ် လူကြီးတွေကို ကန်တော့ခဲ့
ချင်လို့”

“အေး အေး ... ကဲ ဒေါ်ကျင် ... လာထိုင်လိုက်ပါ
ဗျာ”

ရွှေရုပ်လွှာက မိဘနှင့်လူကြီးတွေကို ကန်တော့မည်
ဆိုတော့ သူ အလိုက်တသိ ဆိုမှာထိုင်ခုံက ထရပ်ကာ ရှောင်ပေး
လိုက်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ဒေါ်ကျင်ကို ပုဆစ်တုပ်လေးထိုင်ကာ ရွှေ
ရုပ်လွှာ ထိုင်ကန်တော့နေသည်။

“သာဓု သာဓု သာဓု ... ဒယ်ဒီသမီးလေး ဘေး
အန္တရာယ်တွေ ကင်းစင်ပြီး အေးချမ်းပါစေကွယ်”

“သာဓု သာဓုပါ ... သမီးလေးရွှေရုပ် ဘေးအန္တရာယ်
တွေ ကင်းစင်ပြီး အေးချမ်းပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုတွေနဲ့ ပြည့်ပါရစေ၊ သမီး သွားတော့မယ်
နော် ဒယ်ဒီ”

ပြောရင်း ရွှေရုပ်လွှာ ထရပ်သည်။ အရပ်အမောင်းလေး
က မြင့်မြင့်လေးနှင့် ဝတ်ထားသောဝတ်စုံလေးကြောင့် ပြေပြစ်
ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ်လွင်စေသည်။

ဆံပင်လေးကို ရိုးရိုးလေးပဲ စုစည်းချည်နှောင်ထားတာမို့
ဝင်းမွတ်နေသော ကုပ်သားဝင်းဝင်းလေးမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုး
လေးကို မြင်တွေ့နေရ၏။

တစ်ခုတော့ သူ ကျိတ်ချီးကျူးမိသည်။

ဒီကောင်မလေး ကာလာရောင်စုံတွေ တောက်ပအောင်
ပြင်ဆင်မထားပါ။ ပြင်ဆင်မထားဘဲလည်း လှပသောမျက်နှာ
လေးကြောင့်လားတော့ မသိ။

သူကြည့်နေတုန်း ရွှေရုပ်လွှာ ခေါင်းမော့ကြည့်တော့
မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိသည်။ ရွှေရုပ်လွှာ မျက်ခုံး
တန်းတန်းလေး တွန့်ကွေးကျဲ့သွားခဲ့ကာ ချာခနဲ အကြည့်တွေ
လွှဲသွား၏။

သူ ယုံယုံလေးပြုံးမိသည်။ သူမခွေးတစ်ကောင်ကို သူ
ဆုံးမလိုက်တာကို အစာမကြေသေးပုံရပါသည်။

“ကဲ ... သမီးတို့ သွားတော့၊ ဟောင်ရဲရင့် ... အန်
ကယ် စိတ်ချမယ်နော်”

လက်စွဲခံစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါအန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

ဦးမင်းရွှေဟန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ကားဆီလျှောက်ခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်လွှာက သူ ဖွင့်ပေးမှာကို မစောင့်ဘဲ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေသည်။

သူ ကားတံခါးဖွင့်ကာ မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။

“သွားပြီ ဒယ်ဒီ ... ဘိုင်း”

“ဘိုင်း သမီး ... ဘိုင်း”

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် နှုတ်ဆက်လက်ပြနေချိန်မှာပဲ သူ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မြူတွေဝေဆိုင်းနေသော လေသာကုန်းလေးထက်မှာ ရွှေရုပ်လွှာတို့၏ ခမ်းနားလှသော စံအိမ်ကြီးက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုယ်နေခဲ့သောအိမ်ကြီးနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို ခွဲရပြီဆိုတော့ ရွှေရုပ်လွှာ ဝမ်းနည်းခံစားနေမည်လား။ နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲက သူ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးက အနီးကပ်ကြည့်မှ ခုနုညက်ညက်လေး ချောမောပါသည်။ ရွှေရုပ်လွှာဆိုသော အမည်နာမလေးနှင့်လိုက်ဖက်အောင် သူမမျက်နှာလေးက ရွှေရုပ်ကလေးလို ဝင်းပနေသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးအောက်က မျက်နှာဝန်းလေးတွေက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ကော့စင်းလျက်။ နှာတံစင်းစင်းလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးအထက်မှာ ပြေပြေလေးထင်ပေါ်သည်။

ဆံနွယ်တွေကို နောက်လှန်သိမ်းစုနှောင်ကာထားတာမို့ နဂိုညက်ညောသော မျက်နှာအလှလေးကို ခင်းကျင်းပြထားသလိုပါပဲ။

သူမအလှမှာ လွင့်ခနဲမျောသွားသော သူ့အသိစိတ်တွေက နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို စူးစူးလေးကြည့်လာသော သူမအကြည့်တွေကြောင့် ပြန်စုစည်းမိသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်မောင်းရမယ်လမ်းခရီးကိုတော့ အသေအချာ သိပါတယ်နော်”

ပေးပုံက မာဆတ်ဆတ်လေးပေမယ့် အသံချိုချိုလေးကြောင့် သူ အပြစ်မပြင်ဘဲ ပြုံးမိကာ ...

“မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် ရန်ကုန်ကနေ မင်းတို့အိမ်အထိတောင် ရောက်အောင် မောင်းလာခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“နေပါဦး ... ကျွန်မ တစ်ခုပေးမလို့ ရန်ကုန်အထိ လမ်းမှာ ဘယ်လောက်ကြာနိုင်မလဲ”

“တစ်ရက်နဲ့တစ်မနက် အလွန်ဆုံးပေါ့ကွာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်မက ညအိပ်ရင် ဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မေးပုံက စိုးရိမ်မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ဖြစ်ဘဲ ...

“အဲဒီကားနောက်ခန်းထဲမှာ မင်းဘာသာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် စိတ်ကြိုက်အိပ်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ် မရပ်မနား မောင်း ပေးမယ်”

“အိုး ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အဲဒီလို ကျွန်မ မအိပ်တတ် ဘူး။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ဟိုဘယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တည်းခိုခန်းဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဆောရီးပဲ ... ကိုယ့်တာဝန်က မင်းကို ဟောဒီကားနဲ့ ရန်ကုန်အရောက် ခေါ်လာပေးရမှာ၊ လမ်းမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ အချိန်ကုန်လွန်ခွင့် မရှိဘူး”

သူ ယတိပြတ်ပဲပြောမိသည်။ သူမမျက်နှာလေး မကျေ မနပ်ဖြစ်သွားတာကိုလည်း မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

“ဒီမှာ ... အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းပြောတော့ ဒရိုင်ဘာကို လွှတ်လိုက်မယ် ပြောထားတာနော်”

မိန်းကလေးတွေကို သူ့မကြိုက်တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ချောမောတာ မချောမောတာဘဲ မတူရှိရမည်။ စကားများ စပ်စုလွန်းတာတော့ အတူတူပဲဖြစ်၏။ အခုလည်း မရွှေချော မိန်းမပီသနေပြီ။

“မင်း စကားသိပ်များပါလား။ အခု ကိုယ်က မင်းရဲ့

ဒရိုင်ဘာ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေ တယ်။ မင်း သိပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒီတောင်ပေါ်လမ်းတွေကို သိပ်မမောင်းဖူးဘူး”

ရွှေရုပ်လွှာ နှုတ်ပိတ်သွား၏။ အမူအရာနှင့်မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကတော့ ကျေနပ်ပုံမရ။

သူ ကားရှေ့မှာပဲ အာရုံစိုထားလိုက်သည်။ သင်းကလေး မကျေနပ်လျှင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ထမ်းဆောင်နေတာပဲဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာ ရွှေရုပ်လွှာ ရန်ကုန်ကို ဘေးမသိရန်မခ ရောက်ဖို့ပဲဖြစ်၏။

အခန်း (၄)

ရွှေ ရုပ် နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။ လမ်းမှာ ကားကိုတစ်ချက်လေးတောင် မနားဘဲ ရဲရင့်ဘုန်း မောင်းလာတာဖြစ်သည်။

အိပ်က ထွက်လာတော့ ခုနစ်နာရီခွဲ။ ငါးနာရီနီးပါး တောက်လျှောက်ထိုင်မောင်းလာသောသူ ညောင်း၊ မညောင်းတော့ ပသိပါ။ ရွှေရုပ်တော့ ထိုင်နေရတာ တင်ပါးတွေ မူလာသည်။

ညာရွှေ၊ ဘယ်ရွှေနှင့် အညောင်းပြေထိုင်လို့ရသေးပေ မယ့် သူကတော့ ရွှေရုပ်လို ရွှေထိုင်လို့ရတာမဟုတ်ပါ။

နှစ်ဦးတည်းရှိတာ သူလည်း စကားမပြော၊ ရွှေရုပ် လည်း စကားမပြောတော့ တိတ်ဆိတ်ပျင်းစရာကောင်းတာလည်း အမှန်။ ဆိုးတာက ရွှေရုပ်ခိုက်ဆာလာတာဖြစ်သည်။

သတိရလိုက်မိတာ ဒေါ်ကျင်ထည့်ပေးလိုက်သော ငါး ဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်တော့

သက်ပိုင်ရဲတပေ

ချိုင့်ထဲမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေရော ကောက်ညှင်းထမင်းတွေအပြင် အသားခြောက်ကင်နှင့် ပဲပုပ်တွေက ဆီနှင့်နေ၏။

သူ ကားမရပ်ပေးလည်း ပြဿနာမရှိပါ။ ရွှေရုပ် ဒေါ်ကျင်ထည့်ပေးလိုက်သော ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေ စားလိုက်သည်။

ရွှေရုပ်ကြိုက်သော ပဲပုပ်တွေ၊ အသားခြောက်တွေကို စား။ ရေကိုသောက်လိုက်တော့ ဝမ်းဝတင်းတိမ်သွားသည်။

ကားမောင်းနေသော သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ရွှေရုပ်ကို တောင် မကြည့်ဘဲ ကားကိုပဲ အာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။

ဘာလဲ...ဘာအထာလဲ။ အာဟာရသိဒ္ဓိ ပြည့်ဝနေ သည်လား။ ဒက်ရိုဘုတ်ပေါ်က ရေသန့်ဘူးထဲကရေကိုပဲ သုံးကြိမ် လောက် သောက်ထားသည်။ ရွှေရုပ်စားသောက်နေတာကို မြင် လျက်နဲ့ ဘာမှမပြောတော့ ရွှေရုပ်လည်း ဘာမှမမေးမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ချိုင့်ကိုပြန်ထားကာ ကူရှင်မှာမှီပြီး အိပ်လိုက်သည်။

မိုးခနဲ တစ်ရေးအိပ်ပျော်သွားသည် ထင်မိ၏။ ဖျတ်ခနဲ နီးလာတော့ ကားက ခရီးနှင့်နေတုန်း။ မောင်းသူနေရာမှာ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေဆဲ။

ရွှေရုပ် သတိလက်လွတ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာတောင် နည်းနည်းရှက်မိ၏။ နာရီကိုကြည့်တော့ တစ်နာရီကျော်နေပြီ။

ဒီအချိန်ထိ သူ ဘာမှမစားသေးဘူးဆိုသော အသိက

သက်ပိုင်ရဲတပေ

ရွှေရုပ်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ရွှေရုပ်ကသာ သတိထားမိပြီး နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကြည့်နေမိတာ သူကတော့ ကားရှေ့မြင်ကွင်းမှာပဲ အာရုံရှိနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရှိ၏။ ရွှေရုပ်အိပ်ပျော်နေသည် တစ်နာရီလောက်အချိန်လေးမှာကော သူ့ ရွှေရုပ်မျက်နှာကို ခိုးမကြည့်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

တွေးရင်း ရွှေရုပ် ရှက်ရွံ့ရှုံ့လေးတောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ ဂရုမစိုက်တော့ ကိုယ်လည်း ဘာဂရုစိုက်စရာ လိုသည်လဲ။ ရေသန့်ဘူးဆွဲယူကာ ရေတစ်ခုံ သောက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာလေး တိုင်လိုက်၏။

ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက် မြင်ကွင်းတွေကို ငေးရင်း ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ရွှေရုပ်မျက်နှာလေး ပဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းထဲက ရစ်ခနဲနာသည်။ စားထားသော ပဲပုပ်တွေ ခေါက်ဆွဲတွေက တန်ခိုးပြပြီ ထင်သည်။

မျိုသိပ်တားမရသော အန္တရာယ်ဆိုတော့ ရွှေရုပ် သူ့ကို စကားမပြောချင်ပေမယ့်လည်း မပြောလို့ မရတော့ပါ။

“ဒီ ဒီမှာ ကားခဏရပ်ပေးစမ်းပါ။ ကျွန်မခိုက်ထဲ ရစ်နေလို့ အ... ဝမ်းသွားချင်လို့”

နောက်ကြည့်မှန်ထဲက သူ့အကြည့်တွေ ရွှေရုပ်ဆီ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရောက်လာသည်။ ရွှေရုပ်မျက်နှာလေး ရှုံ့ပဲ့နေတာ မြင်တော့

“မင်း ခဏလောက်အောင်ထားလို့ ရမလား၊ အလွန်ဆုံး သုံးမိနစ်လောက်ပေါ့”

“အဲ အဲဒီလောက်တော့ ရပါတယ်”

“အိုကေ ... ခဏနေရင် ရှေ့မှာ ကားရပ်နားစခန်း တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာဆို မင်းအတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရင်း။ လက်ရှိရောက်နေသည့် နေရာဆိုလျှင်တော့ ရွှေရုပ်အခြေအနေက လမ်းဘေး ချုံထဲဝင်တိုးရမည့်အခြေအနေ။ သူ ကားလေးကို စက်ရှိန်ဖြင့် မောင်းနေတာကိုလည်း ရွှေရုပ်သတိထားမိသည်။

သုံးမိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါ။ နှစ်မိနစ်ကျော်လောက် မှာပဲ ကားလေးက ကားရပ်စခန်းလေးမှာ ထိုးရပ်သွား၏။

“ကဲ ရွှေရုပ်လွှာ ... ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတာ သန့်စင်ခန်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရွှေရုပ် ရှက်မျက်နှာလေးနှင့်ပဲ သန့်စင်ခန်းရှိရာကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကိစ္စတွေပြီးဆုံးတော့မှ ရွှေရုပ်ထွက်ခဲ့မိသည်။

သူက ကားတံခါးမှာ မှီရပ်ရင်း ရွှေရုပ်ကို စောင့်နေပုံရသည်။ တစ်မနက်လုံး ကားမောင်းထားရတာမို့ သူ ညောင်းညာနေမှာကို ရွှေရုပ်တွေ့မိကာ စာနာမိသေး၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူက ရွှေရုပ်အနားရောက်လာမှ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟို ရှင် ဘာမှမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ချိုင့်ထဲမှာ ဒေါ်ကျင်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အသားခြောက်ဖုတ်နဲ့ ပဲပုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကောက်ညှင်းတွေလည်း ရှိတယ်လေ”

“အဲဒါတွေက မင်း လမ်းမှာဆာရင် စားဖို့ထားပါ။ ကိုယ် အခုပဲ ဟိုထမင်းဆိုင်လေးမှာ စားပြီးပြီ၊ ရော့ ... ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်ချင်မလားလို့ ဝယ်လာတာ”

အပူခဲဘူးထဲမှာ ကော်ဖီတွေ အပြည့်ထည့်ထားသော ဘူးကို သူကမ်းပေးနေတော့ ရွှေရုပ်ကျေးဇူးတင်အပြုံးလေးနှင့် လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ကဲ ... တက် ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ်တို့ မန္တလေးကို ရောက်မှ ခဏလောက် နားခွင့်ရမှာ”

ပြောရင်း သူ ကားတံခါးဖွင့်တက်လိုက်တာမို့ ရွှေရုပ် တက်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ကားလေးက တစ်ရပ်ရပ် ပြေးနေဆဲ။

ရွှေရုပ် အံ့သြနေမိသည်က သူ့ရဲ့ကားမောင်းကျွမ်းကျင်မှု နှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားသောက်တာကလည်း မြန်လိုက်တာ။ ရွှေရုပ်ထွက်သွားသည့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ပဲ ပြီးနေပြီ။

ဟော ... အခု ကားကို သူဆက်မောင်းနေပြန်သည်။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

နှစ်ဦးကြားမှာ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့ ရွှေရုပ် ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်သောက်ရင်း ငြိမ်သက်စွာပဲ လိုက်ခဲ့မိသည်။

တဠာစင်စာပေ

အခန်း (၅)

လမ်း

က ကားရပ်နားစခန်းတစ်ခုမှာ သူ ကားကို တစ်ခေါက်ရပ်ပေးလိုက်၏။ သူသည် အညောင်းပြေဆင်းရင်း တပေါ့တပါး သွားချင်သည်။

“ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်း အပေါ့သွားချင်ရင် သွားလေ၊ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ အချိန်ရတယ်”

ရွှေရုပ်လွှာ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ သူလည်း ကားတံခါးတွေ လုံခြုံအောင်ပိတ်ပြီး သန့်စင်ခန်းဝင်သည်။ သူပြန်ရောက်လာတော့ ရွှေရုပ်လွှာ ကားအနားပြန်ရောက်နေပြီ။

ခါးလေးဆန့်ကာ သူမ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကားပေါ်မှာ တစ်နေကုန်နီးပါး ထိုင်နေရသည်ဆိုတော့ သူမလည်း ညောင်းရှာမည်ပေါ့။ သူ ကားစက်ဖုံးဖွင့်ကာ လိုအပ်တာစစ်ဆေးသည်။ ရေဖြည့်သည်။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ရွှေရုပ်လွှာက လမ်းကလေးလျှောက်ရင်း သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေတော့ သူ စက်ဖုံးကို ပိတ်ရင်း ...

“အညောင်းပြေလောက်ရင် သွားကြစို့ ရွှေရုပ်လွှာ” ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ရွှေရုပ်လွှာ ကားထဲဝင်ထိုင်သည်။ သူ ကားတံခါးဖွင့်တက်ကာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ညနေစောင်းနေပြီမို့ အအေးအာတ်လေးက သိသိသာသာ တိုးလာ၏။ ရွှေရုပ်လွှာ အုန်းခွံရောင်ဂျင်းဂျက်ကက်လေးကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်လိုက်တာ သူ့ငှာ့သည်။

မျက်နှာလေးသစ်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လာသည် ထင်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာလေးက သန့်စင်ကြည်လင်နေ၏။ ရွှေရုပ်လွှာအလှက တစ်မိနစ်ကြည့်လေလေ စွဲမက်စရာ

ကောင်းလေလေဆိုသည့် အလှမျိုးဟု သူ မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ နေ့လယ်က ရွှေရုပ်လွှာ ကူရှင်လေးမှာမှီကာ အိပ်မောကျသွားစဉ်က သူ အသေအချာ စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ မှေးစင်းအိပ်နေပုံလေးက တကယ့်အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ်လေးလိုပါပဲ။

နူးတံခမ်းပူးပူးလေးကို စတွေ့စတုန်းက တော်တော်စွာ မညှိကောင်မလေးဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက မူဆယ်မြို့ရဲ့ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်၊ ချမ်း

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

သာကြွယ်ဝမှုကလည်း ထည်ဝါခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးကိုပြင်ပုံ နှင့် အကဲခတ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

ပြည့်စုံချမ်းသာသော သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆိုသောဘဝ၊ ပုရိသတွေငေးလောက်အောင် ချောမွေ့ သောအလှ အားလုံးက ရွှေရုပ်လွှာကို မာနတံခွန်ထူစေလောက် သည်။

သူရောက်လာလာချင်း ဆက်ဆံပြုမူပုံကိုတွေ့တော့ စိတ်က တစ်ထစ်ချ သတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် သူနှင့်လိုက်ရမည်ဆို တော့ ဖခင်ကို ရိုခိုးရုံမကဘဲ ထမင်းချက် ဒေါ်ကျင်ကိုပါ ရိုသေ လေးစားသောစိတ်တတ်လေးက ချစ်ခင်စရာတော့ကောင်းသည်။

လွင့်ခနဲ မျောသွားသောအသိတို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကားတစ်စီးဟွန်းသံကြောင့် အာရုံမှာ ပြန်ပူးကပ်သွားခဲ့၏။

တကယ်ဆို ရွှေရုပ်လွှာအပေါ်မှာ သူ့စိတ်တွေ အာရုံ မျောလွင့်စရာ ဘာမှမရှိတာ ဦးနှောက်က ချက်ချင်းအသိဝင် သည်။

ရဲရင့်ဘုန်းဆိုသော သူသည် ဘဝကို ခံစားချက်များစွာ နှင့် သိုဝှက်ရှင်သန်နေခဲ့သူ။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ သူ့နှလုံးသားမှာ နေရာမပေးခဲ့ပါ။ အာရုံထဲတောင် မသွင်းခဲ့ဘူး။

ရွှေရုပ်လွှာဆို ပိုလို့ ဝေးပါသည်။ တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်မိသော သွားတွေကြောင့် သူ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ပေးရိုးတွေ မာဆတ်သွားခဲ့သည်။
ဘဝဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနှင့် မဟုတ်လား။
ရဲရင့်ဘုန်းဆိုသော သူ့ဘဝသည်လည်း ...

ကားက စက်သံပျောက်ပြီး အရှိန်တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားက တည်းက သူ သတိထားမိသည်။ တစ်ခုခုတော့ ချွတ်ယွင်းပြီထင် သည်။

သတိနှင့်ကားဘရိတ်ကို သူ ညင်သာစွာ နင်းလိုက်ချိန် မှာ ပဲ အနောက်ခန်းထဲက သူမရဲ့စိုးရိမ်တကြီး မေးသံလေးကို ကြားသည်။

"ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရဲရင့်ဘုန်း"
ရွှေရုပ်လွှာအမေးကို သူ မပြေနိုင်သေးပါ။ ကားကို ထိုးရစ် ပြီး တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာကလည်း နောက်ခန်း တံခါးဖွင့်ကာ သူ အနားရောက်လာသည်။

နှုတ်က ဘာမှမပေးပေမယ့် ကားစက်ပုံးဖွင့်ကာ ကြည့် နေသော သူ့အနားမှာ ငေးငေးလေး ရပ်နေ၏။
"ဟား ... သေစမ်းကွာ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သူ စိတ်ညစ်ညူးသလို ရေရွတ်လိုက်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ မေးနေပြန်သည်။ သူ စိတ်မရှည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ကားစက်တွေအကြောင်း နားလည်သလား”

ရွှေရုပ်လွှာ မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ပခုံးလေးတွန့် ခေါင်းကို ခါသည်။ သူ သိတော့သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဒီလိုကောင်ပလေး က ကားကို မောင်းမဲမောင်းတတ်မည့် ကောင်ပလေးပဲ ဖြစ်နိုင် ပည်။

ဆီပျောက်မီးပျောက်လောက်တောင် သိမှာပဟုတ်ပါ။

“မင်း နားမလည်တော့ ရှင်းပြနေလည်း ထူးခြားမှာ ပဟုတ်ဘူး။ သေချာတာကတော့ ကားအင်ဂျင်ပိုင်းက စက်ပစ္စည်း တစ်ခုကို ပြင်ဆင်ရမှာပဲ။ ဒီတော့ အနီးဆုံးကားဝပ်ချောတစ်ခုကို သွားရလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဒီအနီးအနားမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဝပ်ရှော့ရှိမှာ လဲ”

ရွှေရုပ်လွှာက ကားဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ဝန်းနက် လေးတွေ ဝိုင်းစက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကားလမ်းမကြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ချုံနွယ်တွေ၊ သစ်ပင်တွေကလွဲလို့ ဘာမှရှိမနေပါ။

သူ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့ ညနေငါးနာရီကျော်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နေပြီ။ မကြာခင် အမှောင်ရိပ်က သမ်းတော့မည်။

“ဒီအတိုင်းကြီးထိုင်နေလို့ ဘာမှ ထူးခြားမှာပဟုတ်ဘူး လေကွာ၊ ဒီတော့ ကိုယ် အနီးဆုံးရှိနိုင်တဲ့ ဝပ်ရှော့တစ်ခုကို ရှာကြည့်မယ်။ ကိုယ်တို့ဖြတ်ခဲ့တဲ့ အနောက်မှာတော့ ဝပ်ရှော့ မရှိဘူး။ ရှေ့ဆတ်လျှောက်ကြည့်မယ်။ ကားကြုံတွေ့ရင်လည်း တားစီးသွားလိုက်မယ်”

“ဟင် ... ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း ဒီကစောင့်နေခဲ့ရ မှာလား”

“အင်းလေ ... မင်း ကားထဲဝင်ပြီး ကားတံခါးမှန်တွေ ပိတ်ထိုင်နေလိုက်ပေါ့။ ကိုယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လာမှာပါ”

သူပြောတော့ ရွှေရုပ်လွှာ မဝံ့မရဲ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်သည်။ လူသူပြတ်လပ်သော လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ ကားတစ်စီးနှင့် တစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရမည် ဆိုတော့ ရွှေရုပ်လွှာ ကြောက်စိတ်လေးဝင်နေမှာတော့ သူ့သိ ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကလည်း သူ ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်း လို့ မဖြစ်သည့် အခြေအနေဆိုတော့လည်း ...

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ကားမှန်တံခါးတွေတော့ ဖွင့်မထား နဲ့ ... ဟုတ်လား”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းတွေနှင့်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၄၂ သက်ပိုင်ရဲ

ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းကြိုကားကို စောင့်နေတာ ထက် လမ်းလျှောက်ရင်း ကြိုမှ ကားစီးတာက ပိုအဆင်ပြေ နိုင်သည်။

လမ်းချိုးကွေ့တစ်ခုကို သူ ကျော်လွန်လာသည်အထိ လမ်းကြိုကားကို တစ်စီးမှ မကြိုသေးပါ။ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ ကိုပဲ အားကိုးကာ ဆက်လှမ်းခဲ့သည်။

'တိ တိ'

စူးရှကျယ်လောင်သော ကားသံကို ကြားလိုက်ရပေမယ့် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်က မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီး ဖြစ်နေသည်။

"ဝေး ဟေး ဟေး"

အမိုးဖွင့်ပျက်ကားလေးက စက်ရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သူ့ရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ ကားပေါ်က လူငယ်နှစ်ယောက် ဗရတ် သုတ်ခ ဟစ်အော်သံနှင့်အတူ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျလာသော ဘိယာ ဘူးခွဲလေးက ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကဆုန်ပေါက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ မသိပါ။ တကယ်ဆို လမ်းဘေး ကို လွှင့်ပစ်လို့ရလျက်နှင့် တမင် စည်းကမ်းမဲ့ ကားလမ်းပေါ် လွှင့်ပစ်ခဲ့တာ ဆိုးပါသည်။

သူ လှမ်းကြည့်နေတုန်းမှာ ကားလေးက လမ်းချိုးတွေကို တောင် အရှိန်မလျော့ဘဲ ကွေ့ချသွားခဲ့သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

စာချစ်သခင် ၄၃

သူ ပျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ရှေ့လှမ်းတွေ ရှေ့မဆက် နိုင်ဘဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

စိုးရိမ်မိတာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွှေရုပ် လွှာအတွက် ဒီချာတိတ်တွေကို စိတ်ချလို့မရတာ သူ တွေးသိနေ သလိုလို။

ကားတစ်စီးကိုပြင်လိုက်ကတည်းက ရွှေရုပ်လွှာ ဝမ်းသာ သွားမိသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်က မောင်းလာတာ ပေမယ့် ဒီလိုအချိန်မှာ အားကိုးမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ် ကားတံခါးကို ကသောကပျောလေး ဖွင့်ဆင်းကာ လက်ကလေးဖြောက်ပြုကာ တားမိသည်။

'ကွီ ကွီ ကွီ'

အမိုးဖွင့် ပျက်ကားလေးက ဘာရိတ်နင်းပစ်လိုက်တာမို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်နှင့် ကားဘီးကြိုတ်သံက စူးရှစွာ ပေါ်လွင်လာ၏။

ရွှေရုပ် တားပိပြီးခါမှ ကားနောက်ခန်းက ခုန်ဆင်းလာ သော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်လူငယ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နီရဲရဲမျက်နှာတွေက ပုံမှန်မဟုတ်တာ သေချာသည်။
ကားမောင်းသည့်လူရွယ်ကလည်း တံခါးဖွင့်ဆင်းလာ
တော့ လက်ထဲမှာ သောက်လက်စ ဘီယာဘူးကိုကိုင်လျက်
မျက်ဝန်းတွေက ဖိုဝေဝေ။

"ကိုယ်တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ ... အဟဲ"

"ဟို ဟို ... ကျွန် ကျွန်မကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ
လို့"

"ဟုတ်လား ... မပူနဲ့ အဟဲ ... တို့တွေက ကူညီ
တတ်ပြီးသား"

လေသံတွေက မူမမှန်သလို မျက်ဝန်းတွေကလည်း ရွှေ
ရုပ်သိမှာပဲ စူးစူးရဲရဲ ရှိနေကြသည်။ အကူအညီတောင်းမိတာ
မှားပြီဟု ရွှေရုပ် နောင်တနှင့်သိလိုက်ပါသည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား ... ဟင် နတ်သမီးလေး"

"ဟေ့ ဂျွန်ကို ... နတ်သမီးလား သူယောင်မယ်လား။

အသေအချာ မေးပါဦးကွ ... အဟီး"

ကာလာရောင်စုံဆံပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ချဉ်
စူးစူးအနံ့တွေကြောင့် ရွှေရုပ် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ တွန့်ခနဲဖြစ်
သွားသည်။

"တို့ကို ကြောက်နေလို့လား ... မကြောက်ပါနဲ့ အဟဲ
ဟဲ ... ဘာချစ်တတ်သလဲ မမေးနဲ့ ချစ် ချစ်တောင်မြည်နေမှာ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"ရှင် ရှင်တို့နော် ... ကျွန်မအနားမကပ်နဲ့"
ရွှေရုပ် အထိတ်တလန့်လေးပြောရင်း ကားထဲ ပြန်ဝင်
ထိုင်ဖို့ တံခါးကိုဆွဲအဖွင့် ...

"နေပါဦး သူယောင်မယ်လေးရဲ့"

"အို ... လွတ် လွတ်"

ရွှေရုပ်လက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသောလက်တွေက သန်မာ
လွန်းသည်။ ရွှေရုပ် အကြောက်အကန် ရုန်းထွက်ကြည့်ပေမယ့်
လက်တွေ နာကျင်လာသည်။

"ရှင်တို့ မယုတ်ဟာကြန့်နော်"

ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရမည့်အခြေအနေမှာ ရွှေရုပ်
တုန်ယင်စွာနှင့် မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲလာမိသည်။

လူရမ်းကားသုံးယောက်အသွင်တွေက စာနာသနား
တတ်သော နှလုံးသားမရှိတာ ထင်ရှားသည်။ ဒီကြားထဲ အပူး
ဒီဂရီလေးက တိုးနေတော့ ရွှေရုပ် ရှိခိုးတောင်းပန်လို့လည်း
သနားမည် မဟုတ်ပါ။

"မင်းအသားဒုနုလေးတွေ သွေးခြည်ပဉ္စစံနဲ့ကွာ၊ စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်လိုက်စမ်းပါ။ အဟဲ ... တို့တွေက အပျော်
တွေ အများကြီး ပေးတတ်ပါတယ် အသည်းလေးရဲ့ ...
အဟွန်း"

"ဟေ့ကောင်တွေ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ထည်ဝါသောအော်သံနှင့်အတူ လမ်းမအတိုင်း ပြေးလာသော ရဲရင့်ဘုန်းကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ရွှေရုပ် အားတက်ဝမ်းသာသွားခဲ့မှုက ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ပြေးလာသော သူ့ကို လူရွယ်သုံးယောက် လှည့်ကြည့်ရင်း မှင်တက်နေကြတုန်းမှာ ရွှေရုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသောသူလက်ထဲက ရုန်းထွက်ကာ ...

“ကဲဟယ်”

ထိုလူရွယ်မျက်နှာကို ရွှေရုပ် အားနှင့်လွဲကာ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“အား”

ရွှေရုပ် လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံး ထုံကျင်နာသွားသလို ထိုလူနှာခေါင်းကလည်း သွေးတွေ ဖြာခနဲကျလာ၏။

“ဟာ ... ဂျွန်ကို”

သူတို့လူကိုထိတော့ ဆံပင်ထောင်ထောင်နှင့် လူရွယ်ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားကာ ရွှေရုပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟိတ်”

အသံနှင့်အတူ အနားရောက်လာသော ရဲရင့်ဘုန်း ခြေကန်ချက်က ထိထိမိမိ တိကျသည်။

လူရွယ် ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျကာ အသက်ကို ပျက်ကလဲဆန်ပျာ ရှူရှိုက်နေရရှာသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ဂျွန်ကို ချကွာ”
ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် လူရွယ်ပြောရင်း ခါးကြားက တားမြှောင်လေးကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ကိုရဲရင့် သတိထား”

ရွှေရုပ်သတိပေးတာက နောက်ကျနေသည်။ ချောက်ခနဲ မောင်းချခားခလုတ်ဖွင့်ကာ ထိုးစိုက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ရဲရင့်ဘုန်းက မရှောင်တိမ်းဘဲ ဝမ်းဗိုက်ဆီ ဝင်လာသော တားကိုင်လက်ကို ညာခြေဖြင့် ခတ်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်စိုက်လက်သီးချက်က ထိုလူ၏မေးရိုးကို ထိထိမိမိ။

‘ခွပ်’

တစ်ချက်တည်းနှင့် သတိမေ့ကာ လူရွယ် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

“ကျား”

ဂျွန်ကိုဆိုသည့်သူ ဖာန်ဖိကြိုးဝါးရင်း ဘယ်ညာလက်သီး ထိုးချက်တွေနှင့် ရဲရင့်ဘုန်းကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ တိုက်ခိုက်သည်။

လက်သီးချက်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရဲရင့်ဘုန်း ပုတ်ကာပုတ်ကာ ကာကွယ်သည်။ ပြီးမှ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသော ဂျွန်ကိုရင်ဝကို ဒူးနှင့်ခုန်ယှံတိုက်သည်။

‘အွတ်’

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အရှိုက်ကို အမိအရထိသွားသော ဂျွန်ကို လမ်းမပေါ်မှာ မှောက်လျက်လဲကျ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကိုရဲရင့် ... နောက်မှာ”

ပထမဆုံး ရဲရင့်ဘုန်း၏ခြေကန်ချက်ထိထားသော တစ်ယောက် လမ်းဘေးကတွေ့သော သစ်ကိုင်းကြီးဆွဲယူကာ ပြေးဝင်လာသည်။

ရွှေရုပ် အော်ဟစ်သတိပေးသံကိုကြားကာ လှည့်ကြည့်ပေမယ့် ရဲရင့်ဘုန်း ခြေလှမ်းတွေ နောက်ဆုတ်မရှောင်ဘဲ ရိုက်ချက်ကို ဘယ်လက်နှင့် ဆီးခံလိုက်သည်။

‘ပြောင်း’

လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသော သစ်ကိုင်းကြီးက ပြောင်းခနဲ ကျိုးသွားတော့ ရွှေရုပ်မျက်နှာခန်းလေးတွေ စုံမှိတ်ပစ်မိလိုက်မိ၏။

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုလူလဲ။ ရှောင်တိမ်းလို့ရလျက်နှင့် လက်နှင့် ဆီးခံလိုက်တာ မိုက်မဲလွန်းသည့်အဖြစ်။

“အား ... ပ ... ပလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ ရဲရင့်ဘုန်းက ထိုလူရွယ်ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။ တုတ်နှင့် ရိုက်သည့်သူက အရိုက်ခံရသည့်သူကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တောင်းပန်နေသည့်အဖြစ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ် အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရဲရင့်ဘုန်း ဘာလုပ်မည်လဲ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

“ကောင်းပြီ ... မင်းလူတွေကို မင်းခေါ်သွားတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ရဲရင့်ဘုန်းပြောရင်း သတိလစ်လဲကျနေသောနှစ်ယောက်ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီကာ ဂျစ်ကားနောက်ခန်းထဲတောင် ကိုယ်တိုင် ပို့ပေးနေသေးသည်။

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ပလိုဘူး၊ မင်းကျေးဇူးတင်တာ ငါပလိုချင်ဘူး၊ အမှန်ဆို မင်းတို့ ထောင်ထဲရောက်နေသင့်ပြီ၊ ကဲ ... မင်းလူတွေ ခေါ်သွားတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

လူရွယ် ရဲရင့်ဘုန်းရှေ့က ကပ်ကပ်လေး ထွက်သွားခဲ့ကာ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် သူ့ကို ငေးကြည့်နေတုန်းမှာ သူ ကားဆီပြန်လှည့်လျှောက်လာရင်း ...

“မင်း ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေ ကားကို တွေ့လိုက်လို့ ကိုယ် စိတ်မချဖြစ်ပြီး ပြန်လှည့်လာတာ”

“ရွှေရုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ရှင့်လက်ရော”

“ရတယ် ... ပပြောပလောက်ပါဘူး”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူပြောပေးမယ့် ရွှေရုပ် သူ့လက်ကိုကြည့်တော့ လက်ဖျံ
က နီရဲကာ ရောင်နေတာတော့ အသေအချာ။

“အဲဒီကောင် ရိုက်တာကို ရှင် ဘာလို့မရှောင်တာလဲ
ကိုရဲရင့်ဘုန်း”

ရွှေရုပ် အံ့ဩသလိုမေးတော့ သူ နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်ကာ
တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဆီ ဦးတည်လာသမျှကို
မရှောင်တိမ်းတတ်ဘူး။ ရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့သူ
လေ”

ရွှေရုပ် သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရခက်ခက်
ဖြစ်မိသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ကားဆီ ပြန်လည်
သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် ပင့်သက်လေးရှိုက်ရင်း နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။
သူ့အပြုအမူနှင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ တကယ်ကို ခန့်မှန်းရ
ခက်လွန်းပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့
ဘူး။ ခဏနေရင် မှောင်လာတော့မှာ သေချာတယ်”

“ရွှေရုပ်တို့ ကားကြိုတစ်စီးစောင့်ပြီး အကူအညီတောင်း
ကြည့်ရင်ရောဟင်”

“မလွယ်ဘူး ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကားက အင်ဂျင်ကစက်ပစ္စည်း”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တစ်ခု ချွတ်ယွင်းသွားတာဆိုတော့ ပြင်ဆင်မှုကိုဖြစ်မှာ၊ ဝပ်ရှော့
ကို ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ခဲ့ပြီး ပြင်ဆင်ရမှာ၊ ဒီတော့ ဒီညတော့
မင်း ကားထဲမှာပဲအိပ်လိုက်၊ မနက်မိုးလင်းမှ စီစဉ်လို့ရမယ်”

သူပြောတာကို ရွှေရုပ် ငြင်းလို့မရနိုင်သည့် အခြေအနေ
ဆိုတာ လက်ခံမိသည်။ အခုပဲ အလင်းရောင်တို့ ချုပ်ငြိမ်းစပြုနေ
ပြီ။

မကြာခင် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးတော့မည်။

“ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်း ဗိုက်ဆာနေရင် စားလေ၊ မင်း
အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းထမင်းနဲ့ အသားခြောက်
တွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

သူပြောတော့ ရွှေရုပ်လွှာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ကား
နောက်မှာရှိနေသော ငါးဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးကို လှမ်းယူသည်။

“စားစရာတွေက အများကြီးရှိတယ်၊ ကိုရဲရင့်ဘုန်း ရှင်
လည်း စားလိုက်ဦးလေ”

“ရတယ် ... မင်းသာ ဝအောင်စားပါ”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ တကယ် အများကြီးရှိတော့”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရှင်ပါ စားရင်တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အတွက် ရွှေရုပ်လွှာက ကောက်ညှင်းထမင်းနှင့် အသားခြောက်ဖုတ်တွေကို ချိုင့်တစ်ခုစေ့ ထည့်ပေးသည်။

“ရှင် ပဲပုပ်ကြိုက်လားဟင်၊ မီးကင် ဆီဆမ်းထားတာ မွှေးနေတာပဲ”

“အင်း... ကြိုက်ပါတယ်၊ မင်းက ပဲပုပ် တော်တော် ကြိုက်တယ် ထင်တယ်”

သူပြောတော့ ရွှေရုပ်လွှာ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ စိုစွတ်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးက ချစ်ခင်စရာ ကောင်းပါသည်။ သူမ လှမ်းပေးနေသော ချိုင့်လေးကိုယူကာ သူလည်း စားနေလိုက်ပါသည်။

အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေပြီမို့ ကားထဲမှာ မီးလေးဖွင့်ထွန်းထားရသည်။ သူ့စိတ်တွေက ရန်ကုန်ကို သတ်မှတ်ချိန်ထက်နောက်ကျပြီး ရောက်မှာကိုပဲ တွေးနေမိသည်။

တကယ်ဆို အရာရာကို လွဲချော်မှုမရှိအောင် သေချာစီမံထားလျက်နှင့် ကားအင်ဂျင်စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းသွားခဲ့ခြင်းက ဆိုးပါသည်။

ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ဖွဲ့ရတော့မည် ထင်သည်။ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာတွေအတွက်လည်း သူ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သည်။ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံဆုံလာသမျှကို ရင်ဆိုင်တတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒီလိုခွန်အားသတ္တိတွေ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်ဝအောင် ထည့်ပေးထားသော ဦးမြတ်ကိုတော့ အမြဲတမ်း သူ ဦးထိပ်ထားလေးစားကြည်ညိုမိပါသည်။

“ကိုရဲရင့်”

ရွှေရုပ်လွှာခေါ်သံကြောင့် သူ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ကောက်ညှင်းထမင်းတွေကို ဇွန်းလေးနှင့် ခပ်စားရင်း သူ့ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်မသိ။

“ရှင်ကို ရွှေရုပ်တစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာမေးမလို့လဲ ရွှေရုပ်လွှာ ... မေးပါ”

“ဪ... ညနေက ရှင်လက်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်တဲ့သူကို ရှင်ဘာလို့ ပြန်ပြီးမတိုက်ခိုက်တာလဲ၊ အဲဒီလူကို ရှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်တာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

ရွှေရုပ်လွှာစကားကြောင့် သူ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ခတ်ရုံပဲ ပြုံးမိသည်။

“သူ ကိုယ့်ကို အရှုံးပေး တောင်းပန်နေပြီပဲ ... ဘာလို့ တိုက်ခိုက်ရတော့မှာလဲ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် အခြေအနေက မင်းမြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ကားမောင်းခေါ်သွားနိုင်ဖို့ သူ့ကို ကိုယ် သည်းခံပေးလိုက်တာပါ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူ့စကားကို လက်ခံသွားသလို ရွှေရုပ်လွှာခေါင်းလေး ညိတ်သည်။ မျက်နှာဝန်းကြည်ကြည်လေးတွေက အကြည့်တွေ ကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က ရုပ်သိမ်းမသွားခဲ့သေးဘဲ ...

“ရှင် ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်ထားတယ်ဆိုတာ ရွှေရုပ် ခွေးကြီးဂျက်ကို တီးလိုက်ကတည်းက သိပြီးသားလေ”

ရွှေရုပ်လွှာ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ ပခုံးလေးတွန့်ပြတော့ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်မိသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဒါကို အခဲမကျေ ဖြစ်နေသည်လား။

“အဲဒီကိစ္စအတွက် မင်းစိတ်ဆိုးနေသေးရင် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရုပ်လွှာ၊ အဲဒီခွေးကြီးကို ကိုယ်ပတိုက်ခိုက် ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်ပတီးရင် ဒီကောင်ကြီးက ကိုယ့်ကို အသားနီ လန်အောင် ကိုက်မှာလေ၊ ဒါကြောင့် ကာကွယ်လိုက်တဲ့သဘော ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အရိုးကျိုးလောက်အောင် ကိုယ်မလုပ်ခဲ့ပါ ဘူး”

တကယ်လည်း ခွေးကြီးကို သူ နာကျင်အောင် ခုခံလိုက် တာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ရွှေရုပ်လွှာ နားလည်နိုင်မည်လား မသိပါ။

“အင်း ... ကျွန်ုပ် စိတ်ပဆိုးတော့ပါဘူး။ ရှင် ကျွန်ုပ် အရှက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးအတွက်လည်း မမေ့ပါဘူး ကိုရဲရင့်”

“မလိုပါဘူး ရွှေရုပ်လွှာ ... ဒါ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူ့စကားကို ရွှေရုပ်လွှာ အလိုမကျသလို မျက်မှောင် လေး ကြုတ်ကြည့်ပေမယ့် သူ စကားကိုဖြတ်ကာ စားသောက် ခြင်းကို လက်စသတ်သည်။ သူမဆီက စကားသံထွက်မလာခင် သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်က အေးစိန်စိန်လေက သူ့ကို ဆီးကြို၏။ ကောင်းကင်ကိုပေ့ကြည့်တော့ မှိုင်းညှို့နေသည်။

မိုးရွာတော့မည် ထင်၏။

ကားလမ်းဘေးက ချုံနွယ်တွေထဲမှာပဲ အပေါ့အပါးသွား ပြီး သူပြန်ခဲ့ချိန်မှာ မိုးစက်မှုန်တွေ တဖွဲဖွဲကျလာသည်။

“မိုးတွေ ရွာတော့မယ်ထင်တယ်နော်”

သူ ကားတံခါးဖွင့်ပြန်ဝင်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ ချိုင့်တွေ ပြန်ဆင့်သိမ်းဆည်းရင်း ပြောနေသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကားတံခါးတွေ အသေအချာ ပိတ်ပြီး မင်းအိပ်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပါ။ ကိုယ့်ကို အချိန်မရွေး ကိစ္စရှိရင် နှိုး”

ရွှေရုပ်လွှာကိုပြောပြီး သူ မောင်းသူထိုင်ခုံလေးမှာပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို လျော့လျော့လေးမှီချကာ အိပ်လိုက်သည်။

သူနှင့် ရွှေရုပ်လွှာတို့ ရောက်ရှိနေရာနေရာက လူသူ ကင်းရှင်းသော ဟိုင်းဝေးကားလမ်းမကြီးပေါ်က ကားတစ်စီးထဲမှာ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဟူသော အသိက စိတ်ကို လုံခြုံအေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်စေနိုင် တာတော့ သေချာသည်။

အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေက ပိုလို့သည်လားလား။

ခန့်မှန်းကြည့်ရကာ အငြိုးတကြီးနှင့် သဲသဲမဲမဲရွာကာ တစ်ညလုံး စွေတော့မည်မိုးထင်ပါရဲ့ ...။

သည်လိုအခြေအနေ အနေအထားမျိုးနှင့် အိပ်စက်ပို့ ဆိုတာ ရွှေရုပ်အတွက် တကယ့်ကို စိတ်ညစ်ညူးစရာကောင်း နေသည်။

CYGNUS ကားကြီး၏ နောက်ခန်းထဲက ဆိုဖာကြီး က အိပ်စက်ညက်ညောနေပေမယ့် ရွှေရုပ်လွှာ အိပ်လိုက်ဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။

ကားရှေ့ခန်းထဲက သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်သက်နေ သည်။ နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ ရဲရင့်ဘုန်း မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထား၏။

သူမို့ အလွယ်တကူ အိပ်ပျော်နေနိုင်သည်။

ရွှေရုပ် မကျေမနပ်လေးတွေ့ရင်း မိုးရေစက်တွေ တဖွဲဖွဲ

ထိမှန်နေသော မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်ကို ချောင်းကြည့်မိသည်။

အရာရာသည် မှောင်မိုက်နေ၏။ မိုးသံလေသံတွေနှင့် အတူ ဝင်းခနဲလင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်ကြောင့် ယိမ်းထိုး နေသော သစ်ပင်ကြီးတွေကိုပင် မြင်သည်။ ရွှေရုပ် ကြက်သီး ပွေးညင်းလေးတွေတောင် ထမိမတတ်။

စိတ်က စိုးထိတ်ကြောက်လန့်သွားမိပေမယ့် သူ ရှိနေ ခြင်းကြောင့်ပဲ ရွှေရုပ်စိတ်က ကြောက်စိတ်တွေ ပျယ်ပြေနေသည်။

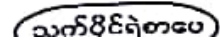
အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု ကြုံဆုံလာလျှင် ရဲရင့်ဘုန်း ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရင်ဆိုင် ရှင်းမှာကိုလည်း ရွှေရုပ် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိပါသည်။

ကားထဲမှာ မီးပွင့်လေးထွန်းထားတာမို့ ရွှေရုပ် ကြောက် စိတ်တွေကို မောင်းထုတ်ရင်း ခရီးဆောင်အိတ်လေးကို လှမ်းယူ ဖွင့်လိုက်သည်။

ခြုံလွှာတဘက်ရှည်ကြီးကို ထုတ်ယူကာ ဆိုဖာထိုင်ခုံ ကြီးမှာ ရွှေရုပ် ကွေးကွေးလေး ခွေလှဲခြုံလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း အိပ်ပျော်ဖို့ ခက်ခဲလွန်းနေ တာတော့ သေချာသည်။

ရွှေရုပ်အတွေးတွေထဲကို ဝင်ရောက်လာတာ ရဲရင့်ဘုန်း ပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် သိထားသလောက်က ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာ သူဌေးကြီးဦးရန်ရှင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားတစ်ယောက်။

၅၈ သက်ပိုင်ရဲ

ထက်မြက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူခြေရာကို နင်းနိုင်သူ။ ပညာ ရေးမှာလည်း အင်အားအထိတောင် ကျောင်းသွားတက်ကာ ပြန် လာသူ။

ဒါတွေက ရွှေရုပ်ကို ဒယ်ဒီပြောပြထားသလောက် ကြို သိထားသော သူ့အကြောင်းတွေဖြစ်သည်။ အခု သူနှင့်ထိပ်တိုက် ဆုံလိုက်သော ရွှေရုပ် သိလိုက်ရတာတွေက အများကြီး။

ရဲရင့်ဘုန်းရုပ်သွင်က ယောက်ျားပီသချောမောတာ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ စတော့စဉ်တုန်းကတော့ ရင့်သီးလွန်းသူဟု ရွှေရုပ်သတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်မှာ သူ့ အပေါ် ရွှေရုပ် နားလည်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ညနေကပဲ ရွှေရုပ် အရှက်နှင့်ဘဝကို သူ ကယ်တင်ခဲ့ သည်။ သုံးယောက်တစ်ယောက် သူရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပုံက ရွှေရုပ် တောင် တအံ့တဩ ငေးကြည့်မိတဲ့အထိပါပဲ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မြင့်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်ကလည်း လေး စားစရာကောင်းပါသည်။

ရွှေရုပ်ရဲ့ခွေးကြီး ဂျက်ကီကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေမယ့် သူ သည် အနိုင်ယူလိုသူတစ်ယောက်မဟုတ်တာ ရွှေရုပ် သိခဲ့ရပါ သည်။ သူ့ကို ရန်မူတိုက်ခိုက်ခဲ့သူကိုတောင် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင် သည့်စိတ်ကတော့ လေးစားစရာကောင်းသည်။

“အင်း ... အ ကျွတ် ကျွတ်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အစဉ်ဆက် ၅၉

နားထဲမှာ မိုးသံလေသံနှင့် ကြားလိုက်ရသော ညည်းညူ သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ရွှေရုပ်အတွေးတွေ လွင့်စဉ်သွားကာ လူးလဲထ လိုက်မိ၏။

ထင်သည့်အတိုင်း ရဲရင့်ဘုန်းဆီက ညည်းသံဖြစ်နေ သည်။ ဘယ်လက်ကို ညာလက်နှင့်ပွတ်သပ်ထားရင်း ရဲရင့်ဘုန်း ညည်းညူနေတာမို့ ...

“ကိုရဲရင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမ မေးသံကြောင့် သူ မျက်လုံးလေးဖွင့် လှည့်ကြည့် ကာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ရတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်းဘာသာအိပ်ပါ ရွှေ ရုပ်လွှာ”

သူပြောပေမယ့် ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ ဆက်အိပ်မရပါ။ သူ့လက်ဖျံကိုကြည့်တော့ ရဲရဲနီရောင်ကိုင်းနေသည်။ ညနေက ဟိုလူရမ်းကားလေးရဲ့ရိုက်ချက်ကို ထိုလက်နှင့် သူ ဆီးခံထား ခဲ့တာ ရွှေရုပ်မျက်မြင်။

“ရှင့်လက် နာနေတာ မဟုတ်လား”

“ရတယ် ... ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး”

တွင်တွင်သာငြင်းနေပေမယ့် သူ့လက်က ရောင်နေတာ ကို ရွှေရုပ်မြင်သည်။ ဆက်မေးမနေတော့ဘဲ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ က ဆေးဘူးတွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဒေါ်ကျင်က ရွှေရုပ်အတွက် စိစဉ်ထည့်ပေးလိုက်သော အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေအပြင် ရှမ်းလိမ်းဆေးပုလင်းပါ ရှိနေတာမို့ အဆင်ပြေသည်။

“ဒီမှာ ရွှေရုပ်မှာ ရှမ်းလိမ်းဆေးပါတယ်၊ ရှမ်းဆေးအဆီလေး လိမ်းလိုက်ပါ။ ကိုရဲရင့် ချက်ချင်းသက်သာသွားမှာ၊ ဒီမှာ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလည်း ပါတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ မငြင်းနိုင်ဘဲခေါင်းညိတ်ကာ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးကို လှမ်းယူကာ ဒက်ချ်ဘုတ်ပေါ်က ရေဘူးဖွင့် မော့သောက်သည်။

“ရတယ် ... ဆေးမလူးတော့ဘူး”
“အိုး ... မဟုတ်တာ၊ ရှင့်လက် ဒီလောက် ရောင်နေတာကို၊ ပေးပါ ... ရွှေရုပ် လူးပေးပါ့မယ်”

ပြောရင်း ရွှေရုပ် ဆေးဘူးလေးပါ ဖွင့်ပြီးဖြစ်နေတော့ သူ ရောင်နေသော ဘယ်လက်ကို ထိုးပေးသည်။ ရှမ်းဆေးအဆီကို ရွှဲရွဲလေး ရွှေရုပ်လူးပေးလိုက်သည်။

အသားထဲဝင်အောင် ခပ်ဖိဖိလေး ပွတ်လိမ်းပေးတော့ သူ တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားတာမို့ ...

“အရမ်းနာနေတယ်မဟုတ်လား၊ အတော်ရောင်နေတာကိုး”

“အင်း ... အကြောက်ထိသွားလို့ပါ။ မင်းရဲ့ဆေးက

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

အာနိသင်ထက်ပုံ ရပါတယ်၊ သက်သာသွားမှာပါ”

ရွှေရုပ် ခေါင်းစည်းပဝါလေးထုတ်ယူကာ သူ့ဒဏ်ရာကို တင်းတင်းလေး စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှေရုပ်လွှာ”
သူ့နှုတ်က ပထမဆုံးကြားရသော ကျေးဇူးတင်စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ကြည်နူးပြီးလေး ပြုံးမိသည်။

“ကဲ ... မင်းအိပ်တော့၊ မနက်စောစော ထပြေး ကိုယ်တို့ စိစဉ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ပြန်လဲအိပ်လိုက်ရပေမယ့် သူ့ညည်းသံကို နားစွင့်ထားမိဆဲ။ သောက်ဆေးရော လိမ်းဆေးကြောင့်ပါ သက်သာသွားသည် ထင်၏။ ညည်းညူသံ မကြားရတော့ပါ။

အရယ်အပြုံးတွေ ရှားပါးကာ ထာဝစဉ်တည်တည်ကြီးရှိတတ်သော ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ်မှာတော့ ရွှေရုပ် ပဟေဠိတွေနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံပုံတွေက စိမ်းသက်နေသလို ခံစား၏။ ရွှေရုပ်လွှာဆိုတာ သူနှင့်ကြည်ဖြူသဘောတူထားသည့် မိန်းကလေးဟု မသိတာကြောင့်ပဲလား၊ တမင်သိလျက်နဲ့ ဟန်ဆောင်နေနေခဲ့တာလား မသိပါ။

ဘာကြောင့် ရဲရင့်ဘုန်း ထိုသို့ဆက်ဆံနေပြတာလဲ။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

၆၂ သက်ပိုင်ရဲ

သူ့မှာချစ်သူတွေ ဘာတွေများ ရှိနေခဲ့လား။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုအတွေးက ရွှေရုပ်ရင်ကို စူးစူး
နှစ်နှစ်လေးတော့ ခံစားလိုက်ရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။
အပြင်ဘက်မှာ စွေရွာနေသောမိုးက မစဲနိုင်သလို
ရွှေရုပ်အတွေးအာရုံထဲမှာလည်း သူသည် ...

အခန်း (၆)

တစ်

ညလုံး တစ်ပိတ်ပိတ်ရွာနေသော မိုးက မနက်
အထိ တဖွဲဖွဲကောင်းနေဆဲ။ ရွှေရုပ် နိုးလာတော့ အလင်းရောင်
ဖျော့ဖျော့ပင် လင်းနေပြီ။

ဖျတ်ခနဲ လူးလဲထရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကား
တံခါးမှန်ချပ်ပွင့်ချထားကာ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ
၏။

ရွှေရုပ်ကိုမြင်တော့ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရင်း လှည့်ကြည့်
သည်။

“ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်နေတာလား ကိုရဲရင့်”

“မဟုတ်ပါဘူး... ရန်ကုန်ကိုဆက်တာ၊ ကားပျက်နေ
တဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ ဒါပေမဲ့ ဆက်လို့မရဘူး”

“ဒီလောက် မိုးတွေရွာနေတာ ဆက်သွယ်လို့ ဘယ်ရ
မလဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရဲရင့်ဘုန်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဟန်းဖုန်းကို ဒက်ချီ ဘုတ်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“မင်း မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ချင်ရင် ရေဘူး ကိုပဲ သုံးတော့ အပေါ့အပါးသွားချင်ရင်တော့ ဟောဟိုသစ်ပင် နောက်ကိုသွား၊ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာလေးရဲသွား၏။ သူက တော့ ဘာမှမဆိုဘဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းသွားကာ ကားစက်ဖုံးဖွင့် ကြည့်လိုနေသည်။

ရွှေရုပ် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက သွားပွတ်တံနှင့် သွား တိုက်ဆေးထုတ်ယူကာ ရေဘူးကိုဆွဲယူပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက် သည်။ တစ်ညလုံး ချုပ်ထိန်းထားရသော အန္တရာယ်ကိုတော့ ရှင်း ချင်သည်။

အပေါ့အပါးသွားဖို့ သူညွှန်ပြထားသော ချုံနွယ်တွေ ဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ မိုးက တိတ်သွားပြီမို့ တော်ပါသေး၏။

ကိစ္စတွေပြီးပြတ်ကာ ရွှေရုပ်ပြန်ခဲ့တော့ သူ ကားဘေးမှာ ရပ်နေဆဲရှိသည်။ ရွှေရုပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“လမ်းကြိုကားတစ်စီးတားပြီး မင်းနဲ့ကိုယ် ဝပ်ရှော့ရှိတဲ့ နေရာအထိ လိုက်သွားမယ်”

ရွှေရုပ်ကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့အတွက် သူ စိတ်မချသလိုပြောနေ တော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညှိတ်မိသည်။ သူ မရှိပါဘဲလည်း

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ် မနေရဲတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဟို ... ရွှေရုပ် အဝတ်အစားတော့ လဲချင်တယ် ကိုရဲ ရင့်”

“ကားထဲ ဝင်လဲလဲ ... မြန်မြန်လေးတော့လုပ်” ပြောပြီး သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်သွားကာ လမ်း ကြိုလာမည့်ကားကို စောင့်နေသည်။ ရွှေရုပ် ကားထဲဝင်ကာ အိတ်ထဲက အင်္ကျီတွေ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဝတ်ဆင်ရတာ လွယ်ကူသော အနီရဲရဲ ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ပဲ ထုတ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနှင့် သက်သောင့်သက်သာ အဆင်ပြေ သည်။ မှန်ထဲကိုကြည့်မိတော့ ရွှေရုပ်မျက်နှာက ပြောင်လေးနှင့် လှနေပေမယ့် ပေါင်ဒါဘူးလေးထုတ်ကာ ဖွဖွလေးရိုက် ပြင်ဆင်မိ သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ရွှေရုပ် ထွက်ခဲ့စဉ်မှာပဲ သူ ကားတစ် စီးကို လှမ်းတားနေသည်။ ဆလွန်းကားလေးက ထိုးရပ်ပေး၏။

ကားပိုင်ရှင်ကို သူ စကားတွေပြောကာ အကူအညီ တောင်းတော့ အဆင်ပြေသွားပုံရပါသည်။

“ရွှေရုပ်လွှာ ... ကားတံခါးတွေ လော့ခ်ချပိတ်ခဲ့လိုက်၊ ဒီက အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်တို့ လမ်းကြိုလိုက်သွားကြမယ်”

ရွှေရုပ် ကားတံခါးတွေ လော့ခ်ချပိတ်ခဲ့ကာ လမ်းကြို

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လိုက်ခွင့်ရသည့် ဆလွန်းကားလေးနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
၏။

သူကတော့ ကားပိုင်ရှင်နှင့် စကားတွေပြောရင်း အနီး
ဆုံးဝပ်ရှော့ရှိသည့်နေရာကို မေးမြန်းစုံစမ်းနေ၏။

“ညီလေးတို့ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို
ဝပ်ရှော့ကို ရောက်သွားမှာပါ။ အဲဒီရောက်မှ ဖြစ်သွားတဲ့ ကား
စက်အကြောင်း ပြောပြပေါ့၊ သူတို့ လာပြင်ဆင်ပေးမှာပါ။ အစ်ကို
နဲ့လည်း သိတယ်၊ အဆင်ပြေအောင် ပြောပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

ဆလွန်းကားဆရာ၏ အကူအညီနှင့် ဝပ်ရှော့ရောက်
တော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ ဝပ်ရှော့က စက်ပြင်
ဆရာနှင့် ရဲရင့်ဘုန်း အင်ဂျင်စက်အကြောင်း ပြောနေတာတွေ
ရွှေရုပ် နားမလည်ပါ။

“ကဲ ရွှေရုပ်လွှာ... မင်း ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ ဟိုနား
က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ပြီးရင်
စက်ပြင်ဆရာကားနဲ့ပဲ ကိုယ်တို့လိုက်သွားကြရမှာ”

ကဖေးဆိုင်လေးက မခမ်းနားပေမယ့် လက်ဖက်ရည်
အရသာလေးက ကောင်းသည်။ ဝမ်းတင်းတိမ်ဖို့ စားသောက်ကြ
ရင်း ရွှေရုပ် စမူဆာနှင့် ပလာတာတွေပါ ထပ်ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။

စက်ပြင်ဆရာနှင့် တပည့်တစ်ဦးပါလာကာ ရွှေရုပ်တို့

ကားဆီသို့ ဟိုင်းလက်စ်ကားလေးနှင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကားစက်ကိုပြင်ဆင်နေတော့ ရဲရင့်ဘုန်းကိုယ်တိုင်
အနားမှာ စောင့်ကြည့်ရင်း ကူညီပေးနေသည်။

ရွှေရုပ်ကတော့ အညောင်းပြေ လမ်းလေးလျှောက်ရင်း
ကြည့်လင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်အရသာခံနေမိ
၏။ ညတုန်းက တစ်ညလုံးရွာသောမိုးက အခုတော့ သူမဟုတ်
သလို တိမ်သားကင်းစင်ပြာလဲ့လို့ နေခြည်နုထွေးထွေးအောက်မှာ
သာယာကြည်လင်နေသည်။

နာရီဝက်သာသာလောက်အကြာမှာတော့ အားလုံးပြီးစီး
သွားခဲ့သည်။

စက်ပြင်ဆရာတွေလည်း ပြန်သွားကြပြီ။ ရွှေရုပ်တို့
ကားလေးလည်း စက်သံငြိမ်ငြိမ်လေးနှင့် ခရီးထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

“ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်မလို့ဆို၊ အခုချိန်ဆက်ရင် ရလိမ့်
မယ်”

“မဆက်တော့ဘူး၊ ကားလည်း ကောင်းသွားပြီပဲ...
ထားလိုက်ပါတော့”

ရွှေရုပ် သတိပေးပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်က ဖုန်းမဆက်
တော့ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ရှင်လက်ကဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့လား၊ မသက်သာရင်
ရွှေရုပ် တစ်လှည့်မောင်းပေးမယ်လေ”

၆၈ သက်ပိုင်ရဲ

သူ့အကြည့်တွေ ရွှေရုပ်ဆီ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက
ရောက်လာသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုခါရင်း ...

"ကိုယ် မောင်းနိုင်ပါတယ်၊ မင်းဘာသာ လွတ်လွတ်
လပ်လပ်လိုက်ခဲ့ပါ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေရေ
မယ်"

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ် နည်းနည်းတော့ အလိုမကျချင်
ပါ။ ရွှေရုပ်ကို လာခေါ်ဆောင်ရတာကို တာဝန်တစ်ခုလို သူ
သဘောထားသည်လား။ ဖခင်ဖြစ်သူက စေခိုင်းလို့ လာရသည့်
သဘောပေါ့။

ရွှေရုပ်နှင့်သူကြားမှာ ထိုထက်ပိုမိုသောအခြေအနေတွေ
ရှိနေတာကို သူ မသိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ရွှေရုပ် ပွင့်လင်းစွာပဲ ထုတ်မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ကားကို
ဂရုစိုက်မောင်းနှင်နေသော သူ့အသွင်ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်
ရပါသည်။

ရှင် စကားနည်း အနေတည်တာ ရွှေရုပ်သိပါတယ်
ရဲရင့်ဘုန်း။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရင်ထဲကိုတော့ ရွှေရုပ် ခန့်မှန်းရခက်ခက်
ပါပဲ။

ရှင်ရင်ထဲကို ရွှေရုပ် ဝင်ကြည့်ချင်လိုက်တာ ရဲရင့်ဘုန်း
ရယ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၇)

အမှန်ဆို မန္တလေးကို မနေညကတည်းက ရောက်ရ
မှာ ဖြစ်သည်။ မပျော်လင့်ဘဲ ကားစက်ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် ဒီနေ့
နေ့လယ်မှပဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။

လူကလည်း နုံးချိုနေတာမို့ သူ ခဏလောက်တော့
နားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာများလည်း တစ်မနက်လုံး
ကားပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်မို့ ညောင်းညာနေမှာ သေချာသည်။

"ရွှေရုပ်လွှာ ... ကိုယ်တို့ ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ရွှေရုပ်လည်း ကိုရဲရင့်ကို ပြောမလို့
လူက ကြာရင် အကြောအခြင်တွေ တောင့်တင်းကုန်မှာ သေချာ
တယ်"

မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းသော ရွှေရုပ်လွှာစကား
ကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ သူ့အတွက်တော့ ပြဿနာမရှိလှပေ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မယ့် ရွှေရုပ်လွှာခများ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးသာ မနားတမ်း၊ ထိုင်လိုက်ရလျှင် ကားတံခါးဖွင့် ခုန်ချသွားမည်လားတောင် မသိ။ သူ စိတ်ထဲက နည်းနည်းတော့ စာနာသနားသွားမိသည်။ အမှန်ဆို မူဆယ်နှင့်ရန်ကုန် ခရီးစဉ်ကို လေကြောင်း၊ နှင့်လာလို့လည်း ရလျက်နှင့် ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေပေါက်ကာ ကားနှင့်ကြိုခိုင်းသူ ကြိုခိုင်း။ လာချင်သူကလည်း လာချင် ဖြစ်နေတာလဲ သူ ပစဉ်းစားတတ်ပါ။

နားခိုခို မိုတယ်တစ်ခုရှေ့မှာ သူ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ ရွှေရုပ်လွှာက မိုတယ်ရှေ့မှာ မဟ်မတ်လေးရပ်ရင်း...

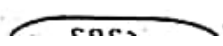
“ကိုရဲရင့် .. ကျွန်မတို့ ဒီမှာ တစ်ညတည်းကြမှာလား”

“မဟုတ်တာ ... နာရီပိုင်းလောက်ပဲ၊ ရေမိုးချိုး၊ ခဏနား တေးသောက်ပြီး ပြန်ကြမှာပေါ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီည တစ်ညလုံး ကျွန်မ ကားပေါ်မှာပဲ အချိန်ကုန်ရဦးမှာလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မေးပုံလေးက သနားစရာတောင် ကောင်းနေသေး၏။ ဒီကောင်မလေးမျက်နှာလေးက ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိအောင်လှသည်။

ပြုံးလိုက်လျှင် ချစ်စရာကောင်းသလို မဲ့လိုက်တာလေးကလည်း ကြည့်လို့ကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ အခုလည်း လမ်းမှာ တစ်ညလုံး အိပ်ရမှာကို သူမ ကြောက်နေပုံရ၏။

“သန်းခေါင်လောက်အထိတော့ မောင်းမယ်လေ၊ နေပြည်တော်ရောက်ရင် ဟိုတယ်တွေ ပေါပါတယ်၊ အဲဒီကျမှ ဝင်နားတာပေါ့”

သူမ နာခေါင်းလေးရှုံ့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီးမှ ...

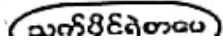
“အင်းလေ ... လေးငါးနာရီလောက် ဇိမ်ကျကျလေး အိပ်ရရင်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ကားပေါ်မှာ အိပ်ရတာ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ဘူး”

ရွှေရုပ်လွှာဆိုတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ညကလည်း သူမခများ သူ့လက်က ဒဏ်ရာကြောင့် ကောင်းကောင်းအိပ်စက်ခဲ့ရပုံမရပါ။

“ကဲ ... ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး မင်းအညောင်းအညာပြေအောင် လှဲလိုက်ပေါ့၊ အိပ်ပျော်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ နှစ်နာရီလောက်ပဲ နားခွင့်ရမှာ”

“အင်းပါ ... ရှင်တောင် မနားတမ်း မောင်းနိုင်သေးတာပဲ၊ ရွှေရုပ်လည်း စီးနိုင်ရမှာပေါ့”

သူ့ကို မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ကောင်တာဆီလျှောက်သွားပုံလေးက ရင်ကို လှိုက်ခနဲ ခါသွက်စေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိသော နှလုံးသားကို ဦးနှောက်အလိုနှင့်ပဲ ထိန်းကာ သူ ပင့်သက်လေး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေကို
ဝဝလင်လင် ချိုးပစ်လိုက်သည်။ အခုချိန်ဆို တစ်ဖက်အခန်းလေး
ထဲမှာ ရွှေရုပ်လွှာလည်း ရေချိုးနေလောက်ပြီ ထင်သည်။

သူ ရေချိုးပြီးတော့ ကားထဲက ယူလာသော အဝတ်
အစားတွေကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

အပြာနုနု ရုပ်ကွက်လက်ရှည်နှင့် စတိုင်လ်ပင်န့် အနက်
ရောင်ဘောင်းဘီကို သူဝတ်ဆင်နေတုန်းမှာ စားပွဲပေါ်တင်ထား
သော ဟန်းဖုန်းလေးက ထပြည်သည်။

ခါးပတ်ကိုတောင် မပတ်နိုင်ဘဲ ဖုန်းလေးကို သွားယူ
ဖွင့်ကြည့်တော့ အန်ကယ်ရန်ဆီက ဆက်တာဖြစ်၏။

"ဟဲလို အန်ကယ် ... ကျွန်တော်ပါ"

"ဟေ့ကောင် ရဲရင့် ... မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်နေ
တာလဲကွ"

ဒေါသတကြီးအပေးမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ပျော်ဝင်နေတာ
သိသာလွန်းပါသည်။ သူ ပထမမေးခွန်းကိုပဲ ဖြေလိုက်၏။

"မန္တလေးမှာပါ အန်ကယ်ရန်"

"ဘာကွ ... အခုမှ မန္တလေးရောက်နေတယ် ...
ဟုတ်လား၊ မင်း ... မဟုတ်သေးဘူးနော်"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"ဒီလိုပါ အန်ကယ် ... ကားအင်ဂျင်စက်က မထင်မှတ်
ဘဲ ချွတ်ယွင်းသွားလို့ပါ"

သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အန်ကယ်ရန် ရှင်းလင်းသွား
အောင် ဖြေရှင်းချက်ပေးရသည်။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပေ
မယ့် သူ့ရှင်းပြချက်တွေအပြီးမှာ အန်ကယ်ရန်အသံက အလို
မကျမှုတွေ ထင်ကျန်နေဆဲ။

"ထားတော့ အခု မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကားပေါ်မှာ
မဟုတ်ဘူးထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရန်၊ ခဏနားပြီး မိတယ်ထဲမှာ
ရေမိုးချိုးနေတာပါ"

"ဟင် ... ရွှေရုပ်လွှာကရော"

"သူလည်း ရေချိုးနေတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့
ကပ်လျက် အခန်းကို သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်"

"ရဲရင့် ... မင်းကို အပျော်ခရီးအတွက် လွှတ်လိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ အခုပဲ မင်း တစ်ညလောက် နောက်ကျပြီးမှ
ရန်ကုန်ရောက်တော့မှာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး နောက်ကျတာတော့ ငါ
လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဒါ ... မတော်တဆဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပါ အန်ကယ်ရန်၊
အခုချိန်ထိ ကျွန်တော် မနားတမ်း မောင်းလာတာပါ၊ ရွှေရုပ်လွှာ
က ခဏနားချင်တယ်ဆိုလို့ အခု ခဏရပ်ပေးရတာပါ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“အေး... ထားတော့၊ ပနေညကလည်း ငါ ဖုန်းဆက် တာ လုံးဝပရဘူး”

“အဲဒီအချိန်က လေရောမိုးပါ ရွာနေတာ အန်ကယ်ရန်၊ မနက်က ကျွန်တော်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ် ... မရဘူး”

“ဖြေရှင်းချက်တွေ ထားတော့၊ မနက်ဖြန်တော့ မင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်ပါပြီ၊ တတ်နိုင်သမျှ စောစောပြန်ရောက်တာပဲ ငါ မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါပဲ”

စကားအဆုံးမှာ အန်ကယ်ရန် ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်တွေက စူးစူးနစ်နစ်လေး နာကျင်နေခဲ့၏။ သည်ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထား ခဲ့ရသည်က ကြာပြီ။

သူ့ဘဝကို ပုံစံခွက်ထဲမှာပဲ အသားကျအောင် နေတတ် ခဲ့သည်။ ဒါတွေက ဦးမြတ်ရဲ့ ပဲ့ကိုင်ပေးထားမှုတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး ခဏလောက် နားမညှိစိတ်ကူးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ပြီး အဝတ်အစားအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ရွှေရုပ်လွှာအခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူ အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ်လွှာအသံချိုချိုလေးကို ကြားသည်။

“ကိုယ်ပါ ... ရဲရင့်ဘုန်းပါ ရွှေရုပ်လွှာ”

တံခါးလေး ခပ်ဟဟ ပွင့်သွားသည်။ ရေချိုးခေါင်းလှော် ထား၍ ထင်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာခေါင်းမှာ တဘက်လေးပေါင်းထား သည်။ ခါးစည်းဂါဝန်လေးနှင့်မို့ သူ အကြည့်တွေလွှဲရင်း ...

“မင်း ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးရင် စားသောက်ခန်း ဘက် လာခဲ့ပါ”

“အင်း ... ခဏလေးစောင့်လေ၊ ရွှေရုပ် အဝတ်အစား လဲပြီးတာနဲ့ တွက်လာခဲ့မယ်”

စားသောက်ဖို့ ခေါ်သည်ပဲထင်မှတ်ကာ ရွှေရုပ် ခေါင်း လေးညိတ်ပြော၏။ ချက်ချင်း ခရီးဆက်မှာသာသိရင် သူမ ဘယ်လောက်အထိ ပေါက်ကွဲစိတ်ဆိုးမည် မသိပါ။

စားသောက်ပြီးမှပဲ သူမကို အသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ သည်။ ခရီးမဆက်ခင် သူမ စိတ်အေးလက်အေး စားသောက်ပါ စေဦး။

စားသောက်ခန်းထဲ သူမဆင်းလာတော့ ပန်းသီရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးကို ဒူးဖုံးရုံမျှ မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီလေးနှင့် တွဲဝတ်ထား၏။ ပြေပြစ်နွဲ့နွဲ့နောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် လိုက် ဖက်ပါသည်။

“ဟင် ... ဟင်းတွေတောင် မှာထားပြီးနေပြီလား”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“အင်း... မင်းကြိုက်မယ်ထင်တာတွေ မှာထားတယ်၊ လိုတာရှိရင် ထပ်မှာလေ”

“ရတယ် ... တော်ပြီ၊ အများကြီးပဲဟာ၊ ရွှေရုပ် ကြိုက်ပါတယ်”

ပြည်ပြည်စုံစုံလေး မှာထားပေးသော ဟင်းတွေကို သူ တစ်ချက်ဝေကြည့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဖားလျားလေး ချထား သော ဆံနွယ်လေးတွေဆီက ရှန်ပိုရနံ့လေးက သူ့ကို လာကျိစယ် နေသေး၏။

“ရှင်ရော စားလေ ကိုရဲရင့်”

ပြောရင်း သူ့ပန်းကန်ထဲ ပုစွန်တုပ်ဟင်းတွေ ခပ်ထည် ပေးနေသေးသည်။ အပျော်မျက်နှာလေးမှာ အလိုမကျရိပ်တွေ အရိပ်ထင်လာမှာ သူ မလိုလားပေမယ့်။

စားသောက်ပြီးတော့ သူ့ပ အချိုရည်လေးကို အရသာ ခံခံသောက်နေရင်း ...

“နေပြည်တော်ကို ရှင်ရောက်ဖူးသလား ကိုရဲရင့်၊ တော် တော် စည်ကားတယ်နော်၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေကလည်း အဆင့်မြင့် တယ်၊ အဲဒီရောက်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းအနားယူပစ်လိုက် မယ်”

နေပြည်တော်ရောက်လျှင် ညအိပ်နားကြမည်ဆိုသော စကားကြောင့် ရွှေရုပ်လွှာ ဝမ်းသာအားရ ဆိုနေသည်။ သူ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“စိတ်မကောင်းဘူး ရွှေရုပ်လွှာ၊ မင်းနားချင်ရင် ရန်ကုန်ရောက်မှပဲ နားပါတော့”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်ရောက်မှဖြစ်မယ်”

“အစီအစဉ်က ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲ၊ စောစောက ရှင်ပြောတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ် ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိတဲ့သူရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း စီစဉ်ရတာပါ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကဲ ... မင်း အခန်းထဲက ယူစရာတွေ ပြန်ပြန်ယူကွာ၊ ကိုယ်တို့ အမြန်သွားကြရအောင်”

ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ်လေးကြည့်နေသည်။ သူ ဥပေက္ခာပြုရင်း ကောင်တာမှာ ကျသင့်ငွေ ရှင်းလိုက်သည်။

သူမ အပြုံးလေးတွေ ကင်းစင်သွားခဲ့သည့်အတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ့အခြေအနေနှင့်သူ့ဘဝက သူမဆန္ဒ တွေကို ဖြည့်ဆည်းခွင့် မရှိတော့လည်း ...။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၅)

၆၆

နေ

ပါဠိး ကိုရဲရင့်ဘုန်း၊ ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... အစီအစဉ်ကလည်း ရှုံ့ချည်နှပ်ချည် လွယ်လိုက်တာ" ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ မျှိုသိပ်မထားနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။ ရင်ထဲမှာ အလိုမကျတာ မိုတယ်ထဲက ထွက်လာခဲ့ရကတည်းက ဖြစ်သည်။

ပြောတော့ တစ်နာရီလောက် နားနိုင်သည်ဆိုသူက ရေမိုးချိုးပြီးရုံပဲ ရှိသေးသည် လာခေါ်၏။ ပြီးတော့ စားသောက်ပြီးမှ ပြောချင်တာပြော လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားသည့်အဖြစ်။

သူများ ဖြေရှင်းပြမည်လားဟု စောင့်မိသေး၏။ ဒါပေမဲ့ ကားကိုပဲ မောင်းနေခဲ့ကာ စကားသံထွက်မလာသည့်အဆုံး ရွှေရုပ်ကပဲ စမေးမိတော့သည်။

"ဒီမှာ ... ကျွန်မ ပြောနေတာ ရှင်ကြားသလား"

"ကြားပါတယ် ရွှေရုပ်လွှာ"

သက်စိုင့်ရဲစာပေ

"ဒါဆို ဖြေလေ ... ရှင်ပဲပြော၊ ရှင်ပဲဖျက်၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ရွှေရုပ်ကို ရှင် တစ်ခုခုတော့ ပြေရှင်းချက်ပေး" စူးခနဲ သူ့အကြည့်တွေ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ပေါ်လာ၏။ ရွှေရုပ်မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်အကြည့်လွှဲသွားပြန်၏။

"ကိုရဲရင့်ဘုန်း"

"ခဏလေး ရွှေရုပ်လွှာ ... ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ် လမ်းမှာ ခဏနားဖို့ လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကို မင်း နားလည်ပါ"

ဘာကို ရွှေရုပ် နားလည်ရမည်လဲ။ သူနှင့်ရွှေရုပ်တို့ အသက်အရွယ်တွေက ကလေးအရွယ်တွေ မဟုတ်တော့ပါ။ ပြီးတော့ ပြောရလျှင် တစ်ချိန်မှာ ပတ်သက်ကြတော့မည့်သူတွေ၊ ဒါကို သူက အလေးမထား၊ ဂရုမစိုက်သလိုပြုနေတာက မဟုတ်သေးပါ။

"ဒီအစီအစဉ်က ဘယ်သူကြောင့် ပြောင်းသွားတာလဲ ကိုရဲရင့်၊ ဘာလဲ ... ဦးရန်ရှင်းကြောင့်လား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်း ရန်ကုန်အရောက် ခေါ်လာစေချင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ် ရေချိုးပြီးတုန်းမှာပဲ ဖုန်းဝင်လာတာ"

ရွှေရုပ် အံ့သြမိပြန်သည်။ သူက မခင်ဖြစ်သူစကားကို

သက်စိုင့်ရဲစာပေ

ဒီလောက်အထိ ကြောက်ရွံ့နားထောင်တတ်သူလား။

“ခဏနေဦး... ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင် နေပြည်တော်ရောက်ရင် တစ်ညလောက် နားခွင့်ရချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ရွှေရုပ်လွှာ”

“ဘာလို့လဲ ... ရှင်က ဒီလောက်လေးတောင် ပြောရဲဆိုရဲ မရှိဘူးလား ကိုရဲရင့်”

“မရှိဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ်က မင်းကို တာဝန်ယူလာခေါ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာ၊ ဒီတော့ မင်း ဘာမှ မတောင်းဆိုခဲ့တော့၊ မင်း မကျေနပ်တာရှိရင် ရန်ကုန်ရောက်မှ ရှင်း”

သူ စကားကို ယတိပြတ်ပဲပြောတာမို့ ရွှေရုပ် မယုံနိုင်စွာ မျက်လုံးလေးတောင် ဝိုင်းသွားသည်။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားပုံက ယောက်ျားမဆန်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလူလဲ မသိ။ ရွှေရုပ် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသားလေးတွေ တုန်လာတဲ့အထိ။

“ရှင် နေပြည်တော်ရောက်ရင် ကားရပ်ပေး၊ မရပ်ပေးရင် ရွှေရုပ် တံခါးဖွင့်ခုန်ချမှာ”

“မင်း အဲဒီလောက် သတ္တိရှိရင် လုပ်လိုက်လေ၊ ကိုယ်ကတော့ ရန်ကုန်အထိ မရပ်မနားမောင်းရမှာပဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ် အံလေးကြိတ် ခံရခက်စွာ စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်နေမိပေမယ့် သူက နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ယောင်လို့တောင်မကြည့်ပါ။ နောက်က သူ့ကျောပြင်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရသည်။

မောင်းစမ်း ...။ သူတောင် မနားစတမ်း မောင်းနိုင်မှတော့ ရွှေရုပ်တို့ ဘာကြောင့် မစီးနိုင်ရမှာလဲ။

နောက်ခန်းထိုင်ခုံကြီးပေါ် ရွှေရုပ် လှဲအိပ်ပစ်လိုက်ရင်း ရင်ထဲက ကျိတ်ကြိမ်းပါးနေမိသည်။

ကားလေးကတော့ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေဆဲ ...။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၉)

ရွှေ ရုပ် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းသလို အိမ်ကြီးကလည်း သုံးထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်ကာ ထည်ဝါခဲ့သွားသည်။

တစ်လမ်းလုံး မနားတမ်း ကားကို မောင်းလာခဲ့တာမို့ ရန်ကုန်ကို ရွှေရုပ်တို့ မနက်ရှုန်နာရီမထိုးခင်မှာပဲ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။ သူ့ကို ဒေါသတွေဖြစ် စိတ်တွေတိုနေတာကြောင့် ရွှေရုပ် တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့မိသည်။

ကားကြီးက တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ငြိမ် ခနဲထိုးရပ်သည်။ ရွှေရုပ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ရဲရင့်ဘုန်း ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းသည်။ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်လာသောမိန်းမကြီး တစ် ယောက်က ...

"ဟော ... မောင်ရဲရင့် ရောက်လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသိန်း"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"အေး အေး ... ဆရာကြီး ကော်ပီပိုင်းမှာရှိတယ်၊ မင်းကို မျှော်နေတာ"

ဘွားသိန်းဆိုသော မိန်းမကြီးက ကားထဲမှာ ထိုင်နေဆဲ ရွှေရုပ်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ နောက်ခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ ကုသယ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

"အဲဒါတွေ ကျွန်တော်သယ်ခဲ့မယ် ဘွားသိန်း၊ အန်ကယ် ရန်ကို ပြောလိုက်ပါဦး ... ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပြီလို့"

"အေး အေး ... အခုပဲ ဘွားသိန်း သွားအကြောင်းကြား လိုက်ပါ့မယ်"

ဘွားသိန်း ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ကြီးထဲ လှမ်းဝင်သွား သည်။ သူက ကားနောက်ခန်းထဲက ရွှေရုပ်၏ခရီးဆောင်အိတ် တွေကို ယူဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ...

"ရွှေရုပ်လွှာ ဆင်းတော့လေ"

ရွှေရုပ် ခေါင်းလည်းမညိတ်ဖြစ်ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းကြီးထဲ ရွှေရုပ် လှမ်းဝင်ခဲ့မိသည်။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးက ခုံခုံညားညား ရှိသည်။ အိမ်က ညက်ညောသော ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးတွေက စားပွဲပိုင်းပတ်လည်မှာ ရှိနေ၏။

"ထိုင်ပါ ရွှေရုပ်လွှာ"

ရဲရင့်ဘုန်းက လက်ထဲမှာ ဆွဲကိုင်သယ်ယူလာသော

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အိတ်တွေကို ဆိုဖာထိုင်ခုံအနီးမှာ စုပုံချထားရင်း ရွှေရုပ်ကို လှမ်းပြောနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ညဉ့်ခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာ သူက ဦးရန်ရှင်း။

“ဟော... သမီးလေး ရွှေရုပ်လွှာ ရောက်လာပြီလား”

ဒယ်ဒီဆီ လာလည်တိုင်း မူဆယ်ကအိပ်မှာပဲ တည်းခို တတ်သော အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းကို ရွှေရုပ် မြင်သိကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သမီး၊ သမီးဖေဖေရော နေကောင်း တယ် မဟုတ်လား၊ သမီးတို့မူဆယ်က ထွက်လာကတည်းက သူ အန်ကယ်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသေးတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ တစ်လမ်းလုံး ကားပေါ်မှာ စိတ် ဒုက္ခရောက်ရတာကလွဲရင် အဆင်ပြေတယ် ပြောရမှာပေါ့”

ရွှေရုပ် မကျေမနပ်လေးနှင့်ဆိုတော့ ဦးရန်ရှင်းအကြည့် တွေက ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော ရဲရင့်ဘုန်းဆီ ကျရောက်သွား ခဲ့ရင်း ...

“ရဲရင့်ဆီ အန်ကယ်ဖုန်းဆက်တော့ ကားစက်ပျက်သွား တာ ကြားတယ် သမီး၊ သမီးစိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွား ခဲ့ရင် အန်ကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရဲရင့် .. မင်း သွားနားချင် နားတော့ ရပြီ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ရန်”

ရွှေရုပ် အံ့သြမျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းဆက်သွားသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းက ဦးရန်ရှင်း၏သားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

ရဲရင့်ဘုန်း ညဉ့်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတာက အိမ်ကြီး အပြင်ဘက်ကို ဖြစ်နေတာမို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား သည်။ သူက ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ကဲ သမီးရွှေရုပ်လွှာ ... ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ လာ ကွယ် ... အန်ကယ်တို့ ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားတွေ ပြော ကြရအောင်”

အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းခေါ်နေတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းလေး ညိတ်ကာ ကော်ဖီဝိုင်းကို လိုက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ရဲရင့်ဘုန်းနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတွေက ပိုလို့ ရှုပ် ထွေးကုန်တာ အမှန်။

“ဘာစားမလဲသမီး”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမစားတော့ဘူး အန်ကယ်၊ ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက်ပဲ လုပ်ပေးပါ”

ညဉ့်ခန်းမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော ဘွားသိန်းက ရွှေရုပ် အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် စီစဉ်ပေးကာ ချပေးလာ၏။

“ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော် သမီး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အန်ကယ်တို့သားအဖရယ်၊ ဒေါ်သိန်းရယ်၊ မိမော်ဆိုတဲ့ ကောင်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မလေးရယ်ပဲ ရှိတယ်”

ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း နားထောင်နေမိသည့် ရဲရင့်ဘုန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းနှုတ်က စကားကို ကြားရမည်လား နားလေးစွင့်ထားမိဆဲ။

“အန်ကယ်သားကတော့ အခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူး။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ ... မနက်ဆို အိပ်ရာထနောက်ကျတာ ထုံးစံပဲကွ”

အခုချိန်မှာ ရွှေရုပ်သိချင်နေတာ ရဲရင့်ဘုန်းအကြောင်းပဲ ဖြစ်၏။ ဦးရန်ရှင်းနှုတ်က လုံးဝမဖွင့်ဟသည့်အဆုံး ရွှေရုပ် ဟောကြည့်မိတော့၏။

“ရွှေရုပ်ကိုလာကြိုတဲ့ ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ အန်ကယ်”

“ဪ ... ရဲရင့်လား။ သူက အန်ကယ်ရဲ့တူတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့။ သူ့မိဘတွေ ဆုံးပါးကတည်းက အန်ကယ်ပဲ စောင့်ရှောက်ထားရတာလေ”

အခုမှပဲ ရွှေရုပ်ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အံ့သြမိတော့သည်။ ကိုရဲရင့်ဘုန်းက ဦးရန်ရှင်းရဲ့သားဟုပဲ ရွှေရုပ် တစ်လမ်းလုံး ထင်မြင်ခဲ့မိသည်။ အခုတော့ မဟုတ်ပါလား။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ မောနုံးနုံးလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

“အန်ကယ်သားနာမည်ကိုကြားရင် သမီး အံ့သြသွားမယ် ထင်တယ်”

“ရှင် ... ဘာလို့လဲ အန်ကယ်”

“ဒီကောင့်နာမည်ကလည်း ရဲရင့်ဘုန်းပဲ”

“ဟင်”

ဦးရန်ရှင်း ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ် ပြုံးနေရင်း ...

“မထင်မှတ်ဘဲ နာမည်တူနေကြတာလေ၊ ပြောရရင် အန်ကယ်နဲ့ သုံးမိနစ်ပဲခြားမွေးတဲ့ အမြွှာညီရဲ့နာမည်က ရန်လင်းတဲ့ အခုတော့ ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ ရန်လင်းဆိုတာ ရဲရင့်ဘုန်းရဲ့အဖေပေါ့။ အခု သမီးကို ကြိုခိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်လေ၊ သူ့အဖေ အန်ကယ်ညီက သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်၊ မိဘအမွေတစ်ဝက်တိတိကို တစ်ပြားမှ မကျန်အောင် သုံးဖြုန်းပစ်လို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ သူက မိန်းမနဲ့ကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ”

ရွှေရုပ်မသိသော ရဲရင့်ဘုန်းမိဘတွေအကြောင်းကို အန်ကယ်ပြောပြနေတော့ ရွှေရုပ် စိတ်ဝင်တစားလေး နားထောင်နေမိသည်။

“ဘာမှ ငွေကြေးမရှိ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေတော့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်ဆိုပြန်ရောက်လာတယ်လေ၊ ကိုယ့်ညီအရင်းဆိုတော့လည်း အန်ကယ်က ကျွေးမွေးတာဝန်ယူရတာပေါ့။ အခု

သူတို့လင်မယားမရှိတော့ပေမယ့် သူ့သား ရဲရင့်ဘုန်းကို အန်ကယ်ပဲ တာဝန်ယူထားရတာ”

အခုမှပဲ ရဲရင့်ဘုန်းအကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းဘဝက တစ်ကောင်ကြွက် အထီးကျန်ဘဝတဲ့လား။

“အင်း ... ဖအေရဲ့စရိုက်က ဒီကောင်မှာအပြည့်ပဲ။ ဂျစ်တစ်တစ် ပေကန်ကန်နဲ့မို့ တော်တော် ပီနိုပ်ထားရတာ။ အခုသမီးကို ဒီကောင် လမ်းမှာ ဘာစိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သေးသလဲ ... အန်ကယ်ကိုပြော”

ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးကိုပဲ ခါယမ်းမိသည်။ သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်ခဲ့တာတွေအားလုံး ရွှေရုပ်စိတ်ထဲမှာ မရှိတော့တာ အမှန်။

တကယ်ဆို ရွှေရုပ်ကပဲ အထင်တွေလွဲမှားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရွှေရုပ် အပြစ်မပြင်ရက်တော့ပါ။

“အေး ... အန်ကယ်က စိုးရိမ်လို့မေးတာပါ။ ဒီကောင်က သိပ်အချိုးပြေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဟို ... ကိုရဲရင့်ဘုန်းက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင် အန်ကယ်”

“သူလား ... ဒီခြံထဲမှာပဲလေ။ ခြံအနောက်ဘက်မှာ သစ်အိမ်လေးတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမြတ်ထင်နဲ့

နေတယ်ကွဲ့”

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ အမြှာညီကမွေးသော တူအရင်းဆိုပေမယ့် ဦးရန်ရှင်းရဲ့စိတ်က ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ် ကြည်ဖြူစိတ်မှ ရှိပါရဲ့လားမသိ။

“အန်ကယ်ရဲ့တူအရင်းဆိုပေမယ့် ဒီကောင်စိတ်ဓာတ် အမူအကျင့်က အပေလိုပဲ ခပ်ဆိုးဆိုးလေ။ ဒါကြောင့် မျက်နှာသာမပေးဘဲ ထားထားရတာ။ ကဲ ... သမီးလေး ပင်ပန်းနေမှာပေါ့ ... နားဦးလေ၊ မနက်ထမင်းဝိုင်းကျရင်တော့ သားရဲလင်းနဲ့ ဆုံကြတာပေါ့”

“ရဲလင်း ... ဟုတ်လား အန်ကယ်”

“ဪ ... အန်ကယ်သားနာမည်က ရဲရင့်ဘုန်းပဲလေ။ ဟိုကောင်နဲ့ နာမည်တူနေတော့ ငယ်နာမည် ရဲလင်းလို့ပဲ အန်ကယ်က ခေါ်တာ”

ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ်မှာ အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်း၏ ဆက်ဆံပြောဆိုပုံတွေက ကြည်ဖြူဟန်မရှိတာ ရွှေရုပ် သတိထားမိပါသည်။

အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းပြောသလို ရဲရင့်ဘုန်းက လူပေလူတေတစ်ယောက်လား။ ရွှေရုပ် လက်မခံချင်ပါ။ သူ့အပြုအမူနဲ့ စိတ်ထားကို ရွှေရုပ် သိထားပြီးပြီလေ။

ဒေါ်ဘွားသိန်းက ရွှေရုပ်အတွက် စိစဉ်ပေးထားသော ဒုတိယထပ်က အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးသည်။

၉၀ သက်ပိုင်ရဲ

“အပေါ်ထပ်မှာက မောင်ရဲလင်းနဲ့ ဆရာကြီးတို့ နှစ်ယောက် နေကြတာကွဲ့၊ မောင်ရဲရင့်ကတော့ အိမ်နောက်ဘက် အလုပ်သမားတန်းလျားမှာနေတာ”

ဘွားသိန်းစကားကြောင့် ရွှေရုပ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ အလိုမကျသလို ခံစားနေရ၏။

အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းရဲ့သားအဖြစ် ရဲရင့်ဘုန်းကိုပဲ ရွှေရုပ်ထင်မှတ်ခဲ့မိတာ။ အခုတော့ အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းသား ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာက တခြားတစ်ယောက်တဲ့။

ရွှေရုပ်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားစေတာတော့ အမှန်။

ရဲလင်းဆိုတဲ့ ရဲရင့်ဘုန်းအကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် ဘာမှ သိခွင့်မရသေးခဲ့ပါလား။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၀)

ရွှေရုပ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး ပြန်နိုးလာတော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ ခုတင်လေးပေါ်က လျှောဆင်းရင်း ရွှေရုပ် အခန်းလေးထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသည်။

ရွှေရုပ်အတွက် စိစဉ်ပေးထားသောအခန်းလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင်စဖွယ်လေးပါပဲ။

အခန်းထဲမှာ သည်အတိုင်း ချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဗီရိုထဲ အဝတ်အစားတွေ ရွှေရုပ်ပြောင်းထည့်သည်။

စာအုပ်တွေနှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို အခန်းထောင့်ကံစာကြည့်စားပွဲလေးပေါ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တင်သည်။

မူဆယ်က ရွှေရုပ် ဘာမှများများစားစား မသယ်ခဲ့ပါ။ လိုအပ်လျှင် ရန်ကုန်ရောက်မှ ဝယ်မည်တွေးကာ အဝတ်အစားတွေတောင် အများကြီး ထည့်ယူမလာခဲ့။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ပါလာသော အဝတ်အစားတွေကို ဗီဂျီပထမထပ်ထဲထည့်ကာ အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်ခဲ့သည်။

ပြောင်လက်နေသော စတီးပိုက်တန်းလေးတွေနှင့် ဝရန်တာလေးကို မြင်လိုက်တော့ ရွှေရုပ်ခြေလှမ်းတွေ လျှောက်သွားမိသည်။

ကြီးမားလှသော ခြံဝန်းကျယ်ကြီးကို အပေါ်စီးကမြင်နေရသလို လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော လေကိုလည်း ရှူရှိုက်လိုရသည့် ဝရန်တာလေးကို ရွှေရုပ် သဘောကျသွားမိသည်။

မူဆယ်မှာ ဒီလို သဘာဝအလှမြင်ကွင်းတွေက နှစ်သက်စရာကောင်းသည်။ အခုတော့ ရွှေရုပ်မြင်ရတာ သဘာဝရှုခင်းတွေ မဟုတ်ဘဲ ခြံထဲက စိုက်ထားသောပန်းပင်တွေနှင့် သစ်ပင်လှလှလေးတွေပဲဖြစ်၏။

မြက်ခင်းပြင်လေးကလည်း စိမ်းမြနေသည်။ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်လေးတွေက ညိုညာစွာ ညိုထားတာမို့ တိတိပပလေးရှိ၏။ ပန်းခင်းကြီးကလည်း စေဆာလို့နေ၏။ ရွှေရုပ်အကြည့်တွေ ထပ်ဖြန့်ကြက်လိုက်တော့ ပြာလဲ့နေသောရေကူးကန်ကြီးကို မြင်သည်။

ရေကူးကန်၏ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ကြက်တောင်ရိုက်ကစားကွင်းတစ်ခု၊ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားစေတာ ရဲရင့်ဘုန်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကစားကွင်းဘေးက မြက်ပင်တွေကို မြက်ရိတ်စက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကလေးနှင့် ညှိပြတ်နေသူက ရဲရင့်ဘုန်းဖြစ်နေသည်။

အနက်ရောင်စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုအနီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲရင့်ဘုန်း၏ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းက တင့်တယ်လိုက်ဖက်လွန်းသည်။

ချွေးတို့ ရွဲရွဲနေသော ရဲရင့်ဘုန်း၏ ဝင်းမွတ်ကြည့်စင်သော အသားအရေက နေရောင်အောက်မှာ တောက်ပနေသည်။

မနေ့က တစ်ညလုံး မနားတမ်း ကားမောင်းခဲ့သူက အခုလောက်ဆို သိုးအောင်အိပ်စက်နေမည်ဟု ရွှေရုပ်ထင်ထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ကိုယ်တော်ချောက ခြံထဲမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေ၏။

ရွှေရုပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ မြက်ရိပ်စက်လေးကိုကိုင်ကာ သူ့အကြည့်တွေ ဝရန်တာလေးဆီ ရောက်လာ၏။

ရွှေရုပ်ကို သူ့မြင်သွားမှာ သေချာတာမို့ ရွှေရုပ် နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဥပေက္ခာပြုကာ ချက်ချင်း အကြည့်တွေ ပြန်လွှဲသွား၏။

သူ့ပုံစံက ရွှေရုပ်ကို တမင်မမြင်ဟန်ဆောင်သွားတာမို့ ရွှေရုပ်မကျေမနပ် မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားမိသည်။ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရွှေရုပ်ကိုပဲ စကားမပြောချင်သည့်ပုံစံ။

“ဟော ... သမီးလေး နိုးပြီလား”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အသံကြောင့် ရွှေရုပ်လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါ်ဘွားသိန်း
ရွှေရုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသိန်း... အခုပဲ နိုးတာပါ”

“သမီး လန်းဆန်းသွားအောင် ရေမိုးချိုးလိုက်ပါလား။
ရေချိုးခန်းက အောက်ထပ်မှာရှိတယ်၊ ပြီးရင် မနက်စာ စားဖို့
ဆရာကြီးစောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသိန်း”

ရွှေရုပ် အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်
သည်။

လုံချည်လေးရင်ရှားကာ ရွှေရုပ်ထွက်ခဲ့တော့ ဘွားသိန်း
က ရပ်တောင့်နေသည်။

“သမီးကို ရေချိုးခန်း လိုက်ပြမလို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသိန်း၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

အောက်ထပ်က ရေချိုးခန်းလေးအထိ ဘွားသိန်း လိုက်ဖို့
ပေးသည်။ ရွှေရုပ် ရေချိုးခန်းလေးထဲဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို
လော့ခ်ချပိတ်လိုက်၏။

တစ်ရေးလောက် အိပ်စက်လိုက်ရတာမို့ လူက လန်း
ဆန်းသွားတာ အမှန်။ ဆံနွယ်တွေ ရေမခိုအောင် ခေါင်းစွပ်လေး
ဆောင်းကာ ရေပန်းအောက် ဝင်ချိုးလိုက်သည်။

အေးစိမ့်စိမ့်ရေဇာအထိအတွေ့က ရွှေရုပ် စိတ်အာရုံတွေ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။

စိတ်တိုင်းကျ စိမ်ချိုးပြီးမှ ရေလဲလုံချည်လေးကို ရွှေရုပ်
လဲဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မွေးပွတဘက်လေး ပခုံးပေါ်
တင်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ...

“ဟင် ... ရှင် ရှင်”

ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသော လူ
ရွယ်ကြောင့် ရွှေရုပ် တကယ်ပဲ အလန့်တကြားဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ အဖြူရောင် မွေးပွတဘက်
ကြီး ရစ်ပတ်ကာ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက် တိုက်လက်စ
သွားပွတ်တံက ပါးစပ်မှာ တန်းလန်းနှင့် လူရွယ်အကြည့်တွေက
ရွှေရုပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှာ ထက်အောက်စုန်ဆန်နေ၏။

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

ရွှေရုပ် ရှက်သွေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးနီပြုံးသွားခဲ့ကာ
ပခုံးပေါ်က ခြုံလွှာတဘက်လေးကို လုံခြုံအောင် ဖုန်းကွယ်
ရစ်ပတ်လိုက်၏။

“မင်းက ရွှေရုပ်လွှာဆိုတာလား။ ကိုယ် ရဲရင့်ဘုန်းပါ”

ပါးစပ်ထဲက သွားပွတ်တံကို ချွတ်ကာ သူ ဗလုံးဗထွေး
ပြောသည်။ ရွှေရုပ် မျက်မှောင်လေးကုတ်သွား၏။ ရဲရင့်ဘုန်းတဲ့။
ဒါ အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းရဲ့သား ရဲရင့်ဘုန်းပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။
မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေက ပိရိလှပသည်။ ဒါပေမဲ့ ရဲတင်း

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လွန်းသောအကြည့်တွေကိုတော့ ရွှေရုပ် လုံးဝမနှစ်မြို့တာ အမှန် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချောချောက အကြည့်စူးစူးတွေက ရွှေရုပ်ဆီက လုံးဝရှောင်တိမ်းမသွားခဲ့ဘဲ။

“ရွှေရုပ်လွှာတဲ့လား ... နာမည်နဲ့ တကယ်လိုက်ဖက် တယ်ကွာ၊ ဒယ်ဒီပြောတုန်းက ဒီလောက်ချောမယ် မထင်ဘူး။ အဟွန်း ... မဆိုးဘူး။ မင်းအလှက ကိုယ့်ကို ဟတ်ထိထိတယ်”

အကြည့်က ရဲတင်းသလို အပြောကလည်း ရဲပါသည်။ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းစူးစူးတွေနှင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ပစ်ရင်း ...

“ရှင် ... ကျွန်မရှေ့က လမ်းဖယ်ပေးပါ”
“အို ဆောရီး ... ကိုယ် မတ်တတ်မေ့နေတယ် ... အဟွန်း”

ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှောင်တိမ်း ပေးသည်။ ရွှေရုပ် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ သုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သံကို မကြားရသေးပါ။

သည်လူ ရွှေရုပ်ကိုပဲ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် အောင် ငေးကြည့်နေဦးမည် ထင်သည်။

ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ။ အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းရဲ့သား ရဲရင့် ဘုန်းဆိုတဲ့သူက ဒီလိုလူစားမျိုးလား။

ရွှေရုပ်မျက်နှာလေးမဲ့ကျသွားခဲ့ကာ အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

မြင်လိုက်မိတာ သူ့ရုပ်သွင်ကိုပါပဲ။ အချိုးမပြေပါ။

ဟိုက တည်ကြည်ခန့်ညားသလောက် သုံးခဲ့ရင်း ... လည်း မထိတရိမျက်နှာနှင့် မင်္ဂလာပဲ့လိုက်တဲ့ရုပ်။ ဘုန်းက နာမည်ချင်းတူပေမယ့် ပုံစံတွေက တကယ်ကို တူ ဝိပါလား။

“လာ လာ ... ထိုင် သမီး။ ဒေါ်သိန်း ... သား မနိုးသေးဘူးလား”

“နိုးနေပါပြီ ဆရာကြီး။ စောစောကပဲ ကျွန်မ သွားနှိုး လိုက်ပါတယ်။ ရေမိုးချိုးနေမယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်သိန်းစကားကြောင့် ဦးရန်ရှင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ ရွှေရုပ်သတိထားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရန်ရှင်း ချက်ချင်းပြန်ဟန်ဆောင်ရင်း ...

“အင်း ... သား ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျတယ် ထင်တယ်။ အခု ဒီကောင်က သင်တန်းတွေ အစုံတက်နေတာ သမီးရဲ့ ညဘက် စာတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရတော့ ဒီလို အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်လေ”

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

လွန်းသောအကြံရှင်းစကားကို ဒေါ်ဘွားသိန်း မျက်နှာတစ်ချက်
ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းဝမှာ
မျှော်ရှုရှင်းသားနှင့် မဆုံခဲ့လျှင် ရွှေရုပ်လည်း ယုံမိမှာ
လုံးဝချောသည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးရန်ရှင်းသား ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ်မှာတော့ ရွှေရုပ်
ဘယ်လိုမှ ယုံလို့မရပါ။

“ဟော ... သား ရဲလင်း၊ လာကွာ”

စူးစူးရှရှ အော်ဒီကလုံးရေမွှေးရနံ့တွေ ဖွန်ထူသွားခဲ့
သည်။ ရွှေရုပ် တစ်ချက်လေး မော့မကြည့်ဖြစ်ပါ။ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ရဲရင့်ဘုန်း ဝင်ထိုင်သည်။

ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတော့လည်း ရွှေရုပ် မကြည့်ပေ
မယ့်လည်း မြင်နေသည်။ ဖြူနေသောမျက်နှာက ပေါင်ဒါတွေ
လား၊ အသားလှစနိုးတွေလား မသိ ... လိမ်းခြယ်ထားပုံရသည်။

ကုပ်ထောက်ဆံပင်ရှည်ညိုညိုတွေကို ဂျယ်တွေ ပြောင်
လက်နေအောင်လူးကာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပြင်ဆင်ထား
သည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အလှကြိုက်လွန်းလိုက်တာဟု ရွှေရုပ်
မှတ်ချက် ချမိသေးသည်။

“သမီးရွှေရုပ်လွှာ ... ဒါ အန်ကယ်ရဲ့သားလေ”

“အဟွန်း ... ဒယ်ဒီ မိတ်ဆက်ပေးတာနောက်ကျနေ
ပြီ၊ သားတို့က ဆုံးဖြားပြီးနေပြီ”

ပြုံးယဲ့ယဲ့ပြောပုံက တစ်ချက်လေးတောင် အချိုးမပြေပါ။
ဦးရန်ရှင်း အံ့ဩသလို မျက်စုံနှစ်ဖက်ပင့်တက်သွားခဲ့ရင်း ...

“ဘယ်လိုကွ ... သားနဲ့သမီးလေးက ဘယ်တုန်းက
ဆုံးဖြားလိုက်တာလဲ”

“စောစောကပဲ၊ ရွှေရုပ် ရေချိုးခန်းကအထွက်၊ ကျွန်
တော်က အဝင် ဆုံကြတာလေ ဒယ်ဒီရဲ့ အဟက်”

အမူအရာနှင့် ပုံစံကတော့ တစ်စက်လေးမှ အချိုးမပြေ
ပါ။ ဝတ်ထားသော တီရှပ်အနီရောင်ပေါ်မှာ 'ကြောင်ကြောင်ကြား
ကြားဒီဇိုင်းတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ မြင်တွေ့ရတာ မင်္ဂလာမရှိ။

“ဪ ... သားတို့ချင်းက ရင်းနှီးသွားကြပြီလား။
ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ... ဒယ်ဒီက သားတို့ချင်း ရင်းနှီး
စေချင်တယ်၊ သားရဲလင်း ... သမီးလေးက ရန်ကုန်ကို အလည်
သက်သက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့
လာတာဆိုတော့ မင်းကူညီပေးပါ”

“အာ ... ဒယ်ဒီကလည်း သားက ဘာကူညီပေးရမှာ
လဲ”

ဦးရန်ရှင်း မျက်နှာကြီး ကွက်ခနဲပျက်သွားခဲ့သည်။ မျက်
မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး သားဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ...

“သမီးလေးလိုအပ်တာမှန်သမျှ မင်း ကူညီပေးရမှာပေါ့
ကွ”

သက်ပိုင်းနှင့်

“ဪ... ဒါလား။ အိုခေ ဒယ်ဒီ ... ရက်စ် ရက်စ် ... ရွှေရုပ်အတွက် သားဘက်က အားလုံးအသင့်ပဲ”

“ကဲ ကဲ ... သမီး သုံးဆောင်ပါ။ သမီးလေး ခိုက် ဆာနေရောပေါ့”

ရွှေရုပ် ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေရသည်။ စိတ်က ထမင်း ဝိုင်းမှာ မရှိနိုင်ပါ။ လူကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ကာ ထမင်းပန်းကန် အရာမယွင်းသည့် ဦးရန်ရှင်းသားဖြစ်သူရဲ့ အပြုအမူတွေကို စိတ်ပျက်နေသည်။

“ဟင်... သမီးလေး တော်ပြီလား။ စားတာ နည်းလှ ချည်လား”

“တော်ပါပြီ အန်ကယ်၊ တကယ် ဝသွားလို့ပါ။ လမ်း ခရီးမှာ နှစ်ညလောက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တော့ သိပ်စားရတာ မကောင်းလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... အေး အေး၊ သမီးစားချင်တာရှိရင် ဒေါ်ဘွားသိန်းကိုပြော ... သိလား။ သူ စိစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒါများ ရွှေရုပ်ရယ် ... စိတ်ချ ... ရန်ကုန်ပြိုမှာရှိတဲ့ ဘယ်ဟိုတယ်က အစားအစာ စားချင်သလဲ ပြော ... ရွှေရုပ်ကို ကိုယ်လိုက်ကျွေးမယ်”

ရွှေရုပ် တမင်ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းက ထထွက်ခဲ့

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သည်။ ရဲလင်းဆိုသည် ရဲရင့်ဘုန်းကိုတော့ ရွှေရုပ် တော်တော် စိတ်ပျက်နေပြီ။

လူပုံ တကယ်ပေါ်ကြော့စတိုင်လ်ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့် သိ နိုင်သည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ထက်မြက်သည်၊ တော်သည်ဟု အမှတ် တွေပေးခဲ့တာနှင့် တကယ်ကို တခြားစီ ဖြစ်နေ၏။

ကိုရဲရင့်ဘုန်းနှင့်ပဲ နာမည်တူကာ လူတွေ လွဲမှားနေ သည်လား။

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ထင်ပါသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲက ရွှေရုပ်လွှာ လှမ်းထွက်သွားတာကို သူ မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေတော့ ဒယ်ဒီက ...

“ဟေ့ကောင် ရဲလင်း”

“ဗျာ ဒယ်ဒီ ... အဟဲ”

“မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ အားမရဘူး ရဲလင်း။ မင်းပုံစံနဲ့ အချိုးတွေကို ပြင်သင့်ပြီ”

“အာ ... သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ဘာဖြစ်နေသလဲ ... ဟုတ်လား။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မေးကြည့်ဦးကွ၊ ဒီမှာ ငါက မင်းအတွက် အရည်အချင်းရှိပြီ ထက်မြက်တဲ့ဇနီးလောင်းကို ရှာပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပုံစံက မပြောင်းဘူးဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ရွှေရုပ်ကိုပြောတာလား ဒယ်ဒီ၊ သားနဲ့ရွှေရုပ်ကို လက်ထပ်ပေးမှာမဟုတ်လား၊ သား သူ့ကို သဘောကျတယ် အဟဲ ... ဒယ်ဒီပြောတုန်းက ဒီလောက်ချောမယ် မထင်ဘူး”

“အော ... ရွှေရုပ်လွှာလေးက ရုပ်ရည်ချောပောရုံ မကဘူး၊ အရည်အချင်းပါရှိတဲ့ ဒိန်းကလေးကွ၊ ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီး ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“သား အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး ဒယ်ဒီ၊ ရွှေရုပ်ကို သား လက်ထပ်ချင်တယ် ... ဒါပဲသိတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု မရှိတာတွေကိုပဲ ငါစိတ်ကုန်တာ၊ အခု မင်းကို ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ ငါတို့မိဘတွေချင်းက သဘောတူတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေမိကလည်း အဓိကကျတယ်”

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် သူ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက် ရင်း ...

“အောရိုက် ဒယ်ဒီ ... စောင့်ကြည့်လိုက်၊ ရွှေရုပ်လွှာ သား တော်ကံတွေထဲမှာ ပစ်ကျသွားစေရမယ်၊ ဒယ်ဒီသား ဘယ် လောက် စန်းပွင့်တယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိပါတယ်”

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

“တော်စမ်းကွာ၊ ဒီမှာ ရွှေရုပ်လွှာကို မင်းတဲ့ခွဲ၊ ကြိုက်ခဲ့ ပြုတဲ့ ကောင်မလေးတွေလို မထင်နဲ့”

“မထင်ပါဘူး ဒယ်ဒီရဲ့၊ အားလုံးထက် သူကချောတယ်၊ လန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သား မြင်မြင်ချင်း ကြွေဆင်းသွားတာ”

“ဟာကွာ ... ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရုပ်၊ လွှာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရည်အချင်းမရှိဘဲ လက်ခံ ဖယ် မထင်နဲ့”

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် တွန့်သွားသည်။ အရည်အချင်းတဲ့။ ဒယ်ဒီ ဘာတွေပြောနေတာ လဲ။ သူ့အကြောင်း ဒယ်ဒီသိထားရလျက်နှင့်။

“ဒယ်ဒီသားကို ဒယ်ဒီ အဲဒီလို ပနိပ်ကွပ်နဲ့ဗျာ၊ သား အကြောင်း ဒယ်ဒီသိပါတယ်”

“အေး ... သိပ်သိတာပေါ့၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်၊ တကယ်ဆို ဟိုကောင်ရဲရင့်ထက် မင်း သာသင့်တယ်”

ဒီလိုနှိုင်းတော့ သူ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကို အလိုမကျတိုင်း ရဲရင့်ဘုန်းနှင့် အပြုနှိုင်းယှဉ်တတ်တာ ဒယ်ဒီရဲ့ ဝသီဖြစ်နေပြီ။

“ဒယ်ဒီ သားကို သူနဲ့ပနှိုင်းစမ်းပါနဲ့၊ သား ဘာမှ အသုံးမကျတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒယ်ဒီပိုင်ဆိုင်သမျှတွေက ဆယ်သက်စားမကုန်ပါဘူးဗျ၊ မိမရှိ ဖမရှိ ခြံစောင့်လိုလို၊ ဒရိုင်

(စာချစ်သခင်စာပေ)

ဘာလိုလိုကောင်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့ဗျာ ခံရခက်တယ်”

သူ မခံမရပ်နိုင်စွာဆိုတော့ ဒယ်ဒီ ပင့်သက်ရှိုက် ခေါင်းညှိတ်ပါသည်။

“သားမကြိုက်ရင် ဒယ်ဒီမပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေ ရုပ်လွှာကိုတော့ မင်း အလေးထားရမယ်။ ပညာတတ် ထက် ပြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်လာမယ့် လင်ယောက်ျားကို ထက်မြက်စေချင်မှာ အသေအချာပဲ”

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် သူ ဝိုင်းတွေသွားရသည်။ ရွှေရုပ် လွှာရုပ်သွင်ကို အာရုံထဲမှာ ပြေးမြင်မိသည်။

တကယ့်ကို နုနုညက်ညက်လေး ချောမောလွန်းသည့် မိန်းကလေး။ အဆင်းရော အချင်းပါရှိသည့် မိန်းကလေးကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။

“မင်းသာ ဟိုကောင်ရဲရင့်လို့ ပညာတတ်ခဲ့ရင် ဒယ်ဒီ ဘာမှပုန်စရာ မရှိဘူး။ သားရှင်ပီပီ ခေါင်းဟော့ရင်ကော့နေလို့ ရတယ်ကွ”

ဒယ်ဒီ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း သူ ခံရခက်ခက်ကြီး နှုတ်ဆိတ်နေရပါသည်။

ရဲရင့်ဘုန်းနဲ့ယှဉ်တိုင်း သူ့မှာ သိမ်ငယ်စိတ်တွေနဲ့ ခေါင်း ငွံခဲခဲ့ရတာ အမြဲဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ဒီကောင်ဘဝနဲ့ ကိုယ့် ဘဝ အခြေအနေက အပုံကြီးကွာခြားပါသည်။

(သက်မှီခိုင်ရဲစာပေ)

“ဒယ်ဒီရာ ... အဲဒီကောင်အကြောင်း မပြောလမ်းပါနဲ့။ ပညာတတ်တာတစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှ အဆင့်မရှိပါဘူး။ သူ့အပေ က လူပေ လူတေ”

“ဟေ့ကောင် ရဲလင်း”

ဒယ်ဒီအော်ဟစ်သံကြောင့် သူ တုံ့ခဲခဲ့ပြန်သွားရသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းကို တူတစ်ယောက်လို သဘောမထားပေမယ့် ရဲရင့် ဘုန်းအပေအကြောင်းပြောတိုင်း ဒယ်ဒီ ပျက်နှာကြီးနီကာ မခံ မရပ်နိုင် ပြန်သွားတတ်စပြု။

“မင်း ဒီစကား ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့လို့ ငါပြောထား တယ်နော်”

“ဒယ်ဒီက ဘာလို့ အဲဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ ဗျာ ဒီကောင်အပေ ဦးရန်လင်းက ရှိသမျှအပွေတွေကို အကုန် သုံးဖြုန်းပစ်လို့ ပွဲတေသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့ ... အဲဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မင်းပါးစပ်ကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်”

၇။၇။၇။ရဲရဲနှင့် သူ့ကို အခုပဲ ထထိုးတော့မလို့ ဒယ်ဒီ အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတပြင်ပြင် ဖြစ်နေတော့ သူ ပခုံးတွန့် ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။

အမြှာညီအစ်ကိုတွေဆိုတော့လည်း ဒယ်ဒီက သူညီကို ထိတော့ အနာပေါ် တုတ်ကျသလို နာတတ်လိုက်တာဟု သူ

(.....)

၁၀၆ သက်ပိုင်ချစ်

တွေ့လိုက်မိသေးသည်။

တကယ်ဆို ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာလည်း သူနဲ့တစ်ဝမ်းပဲ
ကွဲတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ခင်မင်သံယောဇဉ်
မရှိတာ အမှန်။ ဒယ်ဒီသာ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဒီကောင်ကိုရော
ဦးမြတ်ထင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကိုပါ ခြံထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တာ
ကြာပြီ။

မင်းနဲ့ငါ နာမည်ချင်းတူပေမယ့် ဘဝချင်း အခြေအနေ
ချင်းက တခြားစီပါ ရဲရင့်ဘုန်းရာ။

မင်းဘာသာ ပညာတွေ ဘယ်လောက်ကြီးပဲတတ်တတ်
ငါတို့ အဝေခံတန်းလျားမှာနေတဲ့ မင်းဘဝက ခြံမာလီ၊ ဒရိုင်ဘာ
ထက် မပိုပါဘူး ရဲရင့်ဘုန်း။

သက်ပိုင်ချစ်စာပေ

အခန်း (၁၁)

၈၈

အဘ အဘ

ခြံထဲက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော အဘိုးကြီး
ရွှေရှပ်ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လာသည်။

အဘိုးကြီးအသက်က ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိလောက်မည်
ထင်သည်။ အရွယ်နှင့်ပလိုက်ပက်အောင် သန်မာသောခန္ဓာကိုယ်
က ကျစ်လျစ်သန်မာဟုန်းရှိသည်။ ရွှေရှပ်ကိုမြင်တော့ အကဲခတ်
ပျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်နေရင်း ...

“ဘာကိစ္စလဲ သမီး ... ဘာလိုချင်လို့လဲကွဲ့”

“ဘာမှမလိုပါဘူး အဘ၊ ဟို ... အဘကို မေး
ရောလေး ရှိလို့ပါ”

“အင်း ... မေးပါသမီး”

“ဟို ... ကိုရဲရင့်ဘုန်း ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရဲရင့်ဘုန်း ... ဟုတ်လား။ ဘယ်ရဲရင့်ဘုန်းကို မေး

သက်ပိုင်ချစ်စာပေ

တာလဲကွဲ့၊ မောင်ရဲလင်းလား”

ရွှေရုပ်မျက်နှာလေး မဲ့ပစ်မိသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုခါပစ် လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေရုပ်ပြောတဲ့သူက ရွှေရုပ်ကို မူဆယ်ကနေ ကားနဲ့လာကြိုတဲ့ ကိုရဲရင့်ဘုန်းပါ”

“မောင် မောင်ဘုန်းလား။ အင်း ... ရှိတယ် သမီး သူ စောစောကပဲ အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်၊ မောင်ဘုန်းက ဒီတိုက် ကြီးအနောက်က တန်းလျားလေးမှာ အဘနဲ့အတူနေတာလေ”

“ဟို ... ဒါဆို အဘက ဦးမြတ်ထင်လားဟင်”

ဦးရန်ရှင်း ပြောပြထားကတည်းက ရွှေရုပ်မှတ်ထားသော အမည်မို့ အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး ... အဘက ဦးမြတ်ထင်ပါ၊ ဟော ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဦးရန်ရှင်းတို့ အဖေအဖေတွေ လက်ထက်ကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့သူပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ ... ရွှေရုပ်နာမည်က ရွှေရုပ်လွှာပါ”

ရွှေရုပ် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်တော့ ဦးမြတ်ထင် ခေါင်းညိတ်ပြတာ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“အေးပါကွယ် အေးပါ၊ ဟော ... ဟိုမှာ မောင်ဘုန်း၊ တောင် ဆင်းလာပြီ”

ဦးမြတ်ထင်စကားကြောင့် ရွှေရုပ်လှည့်ကြည့်တော့ ရဲရင့်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဘုန်း ဆင်းလာတာတွေသည်။ ဝတ်ထားတာက ရှုပ်အဖြူ လည်ကတုံးနှင့် မရန်းစေ့ရောင် ပုဆိုးကွက်စိပ်ကို တွဲဝတ်ဆင် ထားသည်။

ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာက ရွှေရုပ်ကို တွေ့ပေမယ့် လည်း အပြုံးရိပ် တစ်ချက်မထင်ဘဲ တည်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်အပြစ်မမြင်ပါ။ ဒါ ရဲရင့်ဘုန်းရဲ့စတိုင်လ်ဟု ရွှေရုပ် နား လည်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“သား မောင်ဘုန်း ... ဒီမှာ သမီးလေး လာမေးနေလို့ ကွဲ့၊ ကဲ ... စကားပြောကြဦး။ အဘ ရေပိုက်တွေ သိမ်းလိုက်ဦး မယ်”

ဦးမြတ်ထင် ပြောပြောဆိုဆို ရေပိုက်ကိုဆွဲကာ ထွက် သွားမှ ဘယ်ခြေတစ်ဖက် မသန်မှန်း ရွှေရုပ်သိလိုက်ရ၏။

“ဟင် ... အဘဦးမြတ်ထင်က ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘူး လား”

ရွှေရုပ်အမေးကို ရဲရင့်ဘုန်း ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြ သည်။ ရွှေရုပ်စိတ်ထဲမှာ အဘိုးအိုကို စာနာသနားသွားမိသည်။ စကယ်ဆို အဘိုးအို အသက်အရွယ်နှင့် ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်နေရတာ မသင့်တော်ဟု ထင်၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့မေးတာလဲ ရွှေရုပ်လွှာ”

သူ့အမေးစကားကြားမှ ရွှေရုပ် မော့ကြည့်မိသည်။ သူ့

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မျက်ဝန်းတွေက ရွှေရုပ်ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ရှင်လက်က ဒဏ်ရာသက်သာရဲ့လား သိချင်လို့ပါ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... သက်သာနေပြီ”

“ရွှေရုပ် စိုးရိမ်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က တိုက်ကြီး အနောက်ဘက်မှာနေကြတာဆို”

ရဲရင့်ဘုန်း မညိတ်ချင်ညိတ်ချင် ခေါင်းညိတ်သည်။ ရွှေရုပ်နှင့်စကားမပြောချင်တာကြောင့်လား ထင်မိပေမယ့် ရွှေရုပ် မသိဟန်ဆောင်ရင်း ...

“ဟို ... ရွှေရုပ် ရှင်တို့အိမ်လေးကို လာလည်လို့ ရ တယ်မဟုတ်လား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ... မင်းက ဘာလာလုပ်မှာလဲ”

“လာလည်မှာလေ၊ လတ်တလော ရွှေရုပ် ဘယ်မှ မသွားရတော့ တိုက်ကြီးထဲမှာပဲ နေရတာပျင်းတယ်”

“ကိုယ်တို့အိမ်က မင်း အပျင်းပြေနိုင်တဲ့ နေရာမဟုတ် ဘူး၊ ဒါကြောင့် လာမလည်ပါနဲ့”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“ဟာကွာ ... မင်း တော်တော်စကားများပါလား၊ ကဲ ... ကိုယ်သွားစရာရှိတယ်၊ မင်း ဘာကိစ္စမှမရှိရင် ပြန်ပါတော့”

ရွှေရုပ်ရင်ထဲ စိတ်မကောင်းမိပါ။ ပြန်တော့ဟု နှင်လွှတ် ကာ ရွှေရုပ်အနားက ထွက်သွားတာက သူပဲဖြစ်သည်။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

လက်ထဲမှာ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကိုင်ကာ ထွက်သွား သော သူ့ကို ရွှေရုပ်ငေးကြည့်မိနေမိသည်။ သူကတော့ ရွှေရုပ် ကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ ရွှေရုပ် မျက်ရည်ဝဲ ဝမ်းနည်း သွားချင်မိသည်။

ရွှေရုပ်ကို သူ ဆက်ဆံပုံတွေက စိမ်းပြတ်လွန်းသည်။ လမ်းခရီးမှာတုန်းက ဒီလိုမျိုး စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် မရှိခဲ့ပါ။

မန္တလေးက ထွက်ကတည်းက ရွှေရုပ် သူ့ကို စကား မပြောဘဲ နေခဲ့တာကြောင့်လား မသိပါ။ တကယ်ဆို သူ့ကို အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်း၏သားဟုပဲ ရွှေရုပ်ထင်မှတ်ခဲ့တာကြောင့် ဒေါသဖြစ်မိတာဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ရောက်မှာမှ သူ့ကို ရွှေရုပ်နားလည်စာနာသွားခဲ့ တာ သူမသိသေးပါ။ ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာ နှစ် ယောက်ဖြစ်နေပေမယ့် ရွှေရုပ် အသိအမှတ်ပြုထားတာက တစ် ယောက်တည်းပါ ရဲရင့်ဘုန်း။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

ဆခန်း (၁၂)

၈၆

ရွှေ

ရုပ်လွှာလေးက ခင်မင်စရာကောင်းပါ တယ် သားရဲ့”

ဦးမြတ်ကတော့ တစ်ခါကြိုဖူးရုံနှင့် သူမအပေါ် ထင် မြင်ချက်တွေပေးနေချေပြီ။ သူ ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ် နေမိသည်။

ဦးမြတ် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ကွမ်းတဖြူဖြူဝါးရင်း သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်နေတာသိနေ၏။

“သားကို သူ တော်တော်ခင်မင်နေပုံပဲ”

“လမ်းမှာ စကားပြောရင်း သိကျွမ်းတာလောက်ပါပဲ

ဦးမြတ်ရယ်၊ ဒီထက်မပိုခဲ့ပါဘူး”

“သားတို့လမ်းမှာ လူရမ်းသုံးယောက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ ကြသေးတယ်ဆို”

သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်သွားရသည်။ ရွှေရုပ်လွှာက

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

ဦးမြတ်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့သည်ပေါ့။ သူ့တောင် ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။

“ဦးမြတ်ကို သူပြောတာလား”

“အေးလေ... မနေ့က မင်းကျောင်းသွားနေတုန်း နေ့ ခင်းကြီး ငါ့ဆီရောက်လာတယ်”

သူ မပေးဘဲ သိလိုက်ပါပြီ။ ဦးမြတ်ကို ရွှေရုပ်လွှာ သူ့အကြောင်းတွေ လျှောက်ပေးတော့မှာ သေချာသည်။

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ ဦးမြတ်”

“သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရှုမှာပေါ့ကွ၊ ဒါ ကြောင့် ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း ငါ့ဆီရောက်လာတာ”

“မိန်းမပီပီ တော်တော်မှစပ်စပ်သွားရဲ့လား ဦးမြတ်”

“ရွှေရုပ်လွှာလေးကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်တွေပြင် နေတာလဲကွ၊ ခင်မင်စရာကောင်းသလို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ စီးပွားရေးဘွဲ့ရပြီးသား။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာတောင် ဘွဲ့လွန်ယူထားတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ အခု ရန်ကုန်လာတာ စီးပွား ရေးကိစ္စက အဓိကတဲ့”

သူ သိထားသည်ထက်ပင် ဦးမြတ်က ပြည့်စုံစွာ ပြောနေ သည်။ တကယ်ဆို ရွှေရုပ်လွှာအကြောင်းကို သူ့ပြည့်စုံစွာ မသိပါ။

အန်ကယ်ရန်က သူမကို ရန်ကုန်အရောက် ခေါ်ခဲ့ဖို့ စေခိုင်းခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကို အသိပေးသလို

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

နှင့် သတိပေးစကားဆိုခဲ့တာကို မှတ်မိနေဆဲ။

“ရဲရင့် ... မင်း အခုသွားခေါ်ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ တခြားသူမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့သားရဲလင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းပဲ။ ယခု မွဲတစ်ပေါက်မခွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ခေါ်လာခဲ့ပါ။”

ဒါ အမိန့်ဟု သူနားလည်သလို အန်ကယ်ရန် အလို့ငှါ သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကားစက်ပျက် ယွင်းလို့ တစ်ရက်နောက်ကျခဲ့တာကတော့ ခြွင်းချက်တစ်ခု။

ဒါတောင် အန်ကယ်ရန် သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘဲ သူ့ကို ဟိုမေးဒီမေး စကားတွေနှင့် မေးခွန်းတွေ ထုတ်ခဲ့သေးသည်။

“မောင်ဘုန်း”

အန်ကယ်ရန်ခေါ်သံကြောင့် သူ့အတွေးတွေ လွင့်လှစ် ကာ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“မင်းကို ရွှေရုပ်လွှာ အံ့သြအထင်ကြီးသွားတာ သေချာ တယ်ကွ ... မင်းက ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ ဆရာဝန်လောင်း လို့ သူသိသွားလို့”

သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းမိသည်။ ဦးမြတ် ဘာကြောင့် ဒီ စကားတွေ ပြောနေတာလဲ နားမလည်နိုင်ပါ။

တကယ်ဆို ရွှေရုပ်လွှာနှင့်သူ ဘာမှမသက်ဆိုင် ပပတ် သက်အပ်။ ရွှေရုပ်လွှာက ရဲလင်းနှင့်ပဲ သက်ဆိုင်သောသူဆိုတာ ကို ဦးမြတ်လည်း သိပြီးကိစ္စကြီးဖြစ်သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဦးမြတ် ... အဲဒီမိန်းကလေး ဒီအိမ်လေးကို မလာတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဟေ ... ဘာလို့လဲ မောင်ဘုန်းရဲ့”

“အန်ကယ်ရန်တို့ ရဲလင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပေါ့ ဦးမြတ်ရဲ့”

“သား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ရွှေရုပ်လွှာက ရဲလင်းနဲ့ သဘောတူထားတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဦးမြတ် သိပြီးသားကိစ္စကြီးပဲ၊ သား သူတို့နဲ့ပတ်သက် ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်တယ်၊ ဒီလိုနေတာ ကို ဦးမြတ်လည်း လက်ခံနားလည်မှာပါ”

သူ့စကားကို ဦးမြတ် ချေပဖို့ပြင်သည်။ ပြီးမှ ပြောဖို့ ကြံသောစကားတွေကို ပြန်မျှီချလိုက်သလို ပင့်သက်ကြီး ရှက် ခေါင်းကို ညိတ်သည်။

“အင်း ... ဦးမြတ် နားလည်တယ်သား၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် လွှာလေးက သူ့ဆန္ဒနဲ့သူ လာလည်တာကိုတော့ ဦးမြတ် တားခွင့် မရှိဘူးလေ”

သူ ဘာမှ ပြန်ချေပပြောမနေတော့ပါ။ ဦးမြတ် အနားက ခွာခဲ့ကာ သူ အခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်အိပ်ရတင်လေးနှင့် သူ့အဝတ်အစားထည့် သော ဗီရိုပုလေးတစ်လုံး၊ ပြတင်းတံခါးအနားမှာ စာကြည့်စားပွဲ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လေး။ ဒါတွေပဲ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် စိတ်က စာထဲမှာ အာရုံသွင်းလို့ မရပါ။ ရွှေရုပ်လွှာ အရေးကိစ္စကြီးက ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဦးမြတ်ဆီ သူမ လာနေတာက တကယ့်ပြဿနာအစတစ်ခုဟု သူသိနေပါသည်။ အန်ကယ်ရန်နှင့် ရဲလင်းတို့ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်သောကိစ္စကြီးကို သူ မဖြစ်စေချင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူမနှင့်ဆုံတော့ သူ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ရန်က သူ့ရဲ့ ဦးလေးအရင်းအချာကြီး တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ခပ်ပါးပါးမျှသာ ရှိတာ သူသိပါသည်။ ပြီးတော့ ရဲလင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီအစ်ကိုဆိုသည် နောင်ဖွဲ့မှုမျိုး မရှိခဲ့။

ဒါက အခုမှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

သူ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး တိမ်းပါးခဲ့ပြီး ရဲလင်းကလည်း သူ့လိုပဲ မိခင်မရှိတော့ပေမယ့် ဖခင်ရင်းချာက ကျန်နေသေးသည်။

ရဲလင်းထက်ဆာလျှင် သူက ကံဆိုးလွန်းသည်ဟုပဲ ဆိုရလိမ့်မည်။ ဒါတွေအားလုံးက ဖေဖေရဲ့အပြစ်တွေဟု အားလုံး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

က ဆိုကြသည်။

သူ မသိခဲ့သော အတိတ်မှာ ဖေဖေ ဦးရန်လင်းသည် လူပေလူတေတစ်ယောက်ဟု သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ဦးရန်ရှင်းနှင့်ဦးရန်လင်းဆိုသည်က သုံးမိနစ်သာခြား ဖွေးသော အမြှာညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သားသမီးလည်း ထပ်မရသောမိဘတွေက အမြှာသားတွေအပေါ်မှာပဲ အချစ်တွေ ပုံခဲ့ကြသည်။

အမြှာညီအစ်ကိုတွေဆိုသည့်အတိုင်း ဦးရန်ရှင်းနှင့်ဦးရန်လင်းတို့ ညီအစ်ကိုက ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ အသားအရေကအစ ခွဲမရအောင် တူလွန်းခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ မတူညီသောအရာတစ်ခုက သူတို့နှစ်ဦးစီရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေပဲဖြစ်သည်။

ညီငယ်ရန်လင်းက အပေါင်းအသင်းစုံသည်၊ အပျော်အပါး လောင်းကစားကို ခုံမင်သည်၊ အစ်ကိုရန်ရှင်းကတော့ မိဘတွေကို ချစ်ခင်ပြီး ပညာရေးမှာ ထက်မြက်သည်။

အရွယ်ရောက်တော့ မိဘတွေ အားကိုးရသော သားလိမ္မာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ညီငယ်ရန်လင်းကတော့ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဟေးလားဝါးလား အချိန်ကုန်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးကုန်တော့ ပြဿနာက စတော့သည်။ ဖခင်ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း

တွေကို ဦးစီးနေသော အစ်ကိုရန်ရှင်းကို ညီဖြစ်သူက မနာလို ဝန်တို ပြဿနာရှာသည်။

အပေါင်းအသင်းတွေ ပြောက်ပင့်ပေးတာကို နားယောင် သည်။

“အမြာညီအစ်ကိုသာ ဆိုတယ် ... မင်းအစ်ကိုကပဲ ပိဘစီးပွားရေးတွေကို အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိတာ မဖြစ်သင့်ဘူး ရန်လင်း”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းက ဘာမှမသိဘဲ ဟိုက ပြော သမျှ ယုံ့ ပေးတာလေး သုံးနေရတာ မမျှတဘူး ရန်လင်း”

မလုံသူတွေ သွေးတိုးစကားကို ယုံကြည်ကာ ရန်လင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူဆီက ရသင့်သောအမွေကို တောင်းဆိုသည်။

“ညီလေး ... အစ်ကိုကြီးစားရှာနေတာ တို့နှစ်ယောက် အတွက်ပါကွာ၊ စိတ်ချ ... အချိန်တန်ရင် ညီလေး ရသင့်တာ အစ်ကိုခွဲဝေပေးမှာပါ”

“အချိန်တန်ရင် ... ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... မိသားစု စီးပွားရေးမှန်သမျှ ခင်ဗျား လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး ကျုပ်ကို လိမ်ညှာဦးမလို့လား၊ မရဘူးဗျာ ... ကျုပ် ခုချက်ချင်း လိုချင် တယ်၊ တရားမျှမျှတတ ... မိဘပိုင်သမျှ တစ်ဝက်ပေါ့”

ညီဖြစ်သူဆန္ဒ ပြင်းပြနေတော့ ကိုရန်ရှင်း ဝတ်လုံတော်ကြီးတွေ ခေါ်ကာ ပိဘအမွေတစ်ဝက်ကို ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။ ရသင့်သောအမွေတွေ ပိုင်ဆိုင်သွားတော့ ရန်လင်း

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တစ်ယောက် မြင်းကို ဦးချိုတပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ထင်တိုင်းကြ သုံးဖြုန်းသည်။

ပညာမရှိ၊ ဆင်ခြင်ချက်မရှိဘဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တည်ထောင်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ခံစားရသည့်ဂုဏ်က လက်ထဲမှာ ရှိသည့် ငွေတွေ လုံးပါးပါးခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။

လူမှိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေဆိုသော စကားက သွေးထွက် အောင် မှန်ပါသည်။ သားတစ်ယောက်ရမှ ဦးရန်လင်း ပိုင်ဆိုင် သမျှတွေကုန်ကာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေတော့သည်။

ညီလေးဖြစ်သူ သတင်းကြားတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ မနေ နိုင်ပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း သားတစ်ယောက်မခင်ဘဝမို့ စာနာမိ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ညီဖြစ်သူပိသားစုကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် ကာ စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ရသမျှအမွေတွေ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မကျန်အောင် ဆုံးရှုံးသွားသည့်အဖြစ်ကို နောင်တ တွေ ရခဲ့ပေမယ့် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

အစ်ကို ဦးရန်ရှင်းကတော့ အောင်မြင်သောစီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေနှင့် အသားကျလည်ပတ်နေခဲ့တာ မျက်မြင်ထင် ရှာ။

သူ့ကိုလည်း စက်ရုံမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်အပ်ကာ ဝိုင်းနှံ့သားကိုပါ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကံကြမ္မာက ဦးရန်လင်းဘဝကို ပြုပြင်ရှင်သန်ဖို့ အချိန်မပေးခဲ့ပါ။ တောင်ကြီးဘက်က စက်ရုံတစ်ခု ဖွင့်ပွဲကအပြန်မှာ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးက ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။

စက်ရုံသစ်ဖွင့်ပွဲမို့ ဦးရန်ရှင်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဦးရန်လင်းတို့ဇနီးမောင်နှံပါ စုံစုံညီညီ သွားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

တောင်ကြီးကအပြန် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ တိမ်းမှောက်ခဲ့သည်။ အားလုံးထဲမှာကံကောင်းသူက ဦးရန်ရှင်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညီဖြစ်သူ ဦးရန်လင်းတို့လင်မယားရော ဇနီးဖြစ်သူပါ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာတွေနှင့် သေဆုံးခဲ့သည်။

ခါးသီးဆိုးရွားလှသော တိုအဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံဆုံရချိန်မှာ သူ့ရော ရဲလင်းပါ နှစ်နှစ်သာကျော်ကျော် အရွယ်တွေမျှသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းက သူ့အတွက် ကံဆိုးမှုကြီးဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ရဲလင်းကတော့ မိခင်ကိုပဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပင်က ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ညီဖြစ်သူကို စာနာခွင့်လွှတ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အန်ကယ် ဦးရန်ရှင်းသည် တူအရင်းဖြစ်သော သူ့အပေါ်မှာတော့ ချစ်စိတ် မရှိခဲ့ပါ။

"ဒီကောင်ရော၊ သူ့အပေပါ ဂြိုဟ်ဆိုးတွေပဲ၊ သူတို့

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကြောင့် ငါ့မိန်းမကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ၊ ငါတောင် ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တာ၊ တောက် ... ဂြိုဟ်ကောင်လေး၊ မင်းပါ မင်းအပေအပေတွေနဲ့ လိုက်သွားသင့်တာ သိလား"

အန်ကယ်ရန် အမြဲတမ်းဆိုတတ်သောစကားကို သူ့လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ နုနယ်သော သူ့နှလုံးသားမှာ အန်ကယ်ရန်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေအောက်မှာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့ရ၏။

"မင်း ဂြိုဟ်ကောင်လေး၊ ငါ့တူမဟုတ်ဘူး၊ သွားစမ်း ... ငါ့အနားမလာနဲ့ ... သွား"

"ဟာ ဆရာကြီးရယ် ... ကလေးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ချာ"

အန်ကယ်ရန် သူ့ကို မုန်းတီးစွာပြောတိုင်း နံဘေးက ပေးပေးမမ ဝင်တားမြစ်တတ်သူက ဦးမြတ်ထင်ပဲဖြစ်၏။

"ဘာလဲ မြတ်ထင် ... မင်းက ဒီကလေးဘက်က နာနေတာလား၊ ဒီကောင်လေးကြောင့် ငါတို့တွေ ဂြိုဟ်ဆိုးကြီးဝင်ခဲ့တာကွ၊ ဒါကို တွေးမိတိုင်း ငါ နာကျင်ခံစားရတယ်"

"ဆရာကြီးရယ် ... သူ့ခမည်းက အပေလည်းဆုံး၊ အပေလည်း ဆုံးရရှာတာပါ။ ဆရာကြီးသားလေးကမှ ကံကောင်းပါ သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ ဆရာကြီးတူပါ။ ဆရာကြီးသိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာကြီးညီရဲ့ သွေးသားပါ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“အေး ... ငါ့ညီသွေးသားမို့ ငါသည်းခံနေတာ၊ နို့ခွံ အိမ်က မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာကြာပြီ၊ ဒီကောင်လေး အိမ် ပေါ်မှာရှိနေသ၍ ဒုက္ခတွေ့၊ အကုသိုလ်တွေ ကြုံနေဦးမှာပဲ”

အန်ကယ်ရန်၏ ခါးသီးသောစကားတွေအောက်မှာ သူ့ အငွေ့ယုံပျောက်သွားချင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် သူ့ကိုပြင်တိုင်း ခါးသီးသောစကားတွေနှင့် ဆိုနေတတ်သည့် အန်ကယ်ရန်ကို သူ ကြောက်လန့်မိ၏။

“မင်း ဘာကောင်လဲ၊ ငါ့အမေသေတာ မင်းကြောင့်၊ မင်းက ဂြိုဟ်ကောင်၊ အလကားကောင်”

အပေဖြစ်သူရဲစကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး ညီဖြစ်သည့် ရဲရင့်ဘုန်းကလည်း သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြောတိုင်း သူ ခေါင်းငုံ့ ပျက်ရည်တွေ ဝဲခဲ့ရ၏။

“သား ရဲရင့်ဘုန်း ... ဒီလိုပပြောရဘူးလေ၊ မင်းတို့က ညီအစ်ကိုတွေကွဲ့”

“ဘာညီအစ်ကိုမှ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဦးမြတ်ထင်ကြီး မသိဘဲ ပပြောနဲ့၊ ဒီကောင့်ကို ဒယ်ဒီက အိမ်ကမောင်းထုတ်မှာတဲ့၊ စောင့်ကြည့် ... ဘယ်နေ့ အိမ်ပေါ်က မင်းသင်းရမလဲဆိုတာ”

ရဲရင့်ဘုန်း သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ ထွက်သွားတော့ သူ အသံမထွက်ဘဲ ပျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာ၏။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

“ကလေး ... သား မငိုနဲ့၊ တိတ်နော်၊ သားအနားမှာ ဦးမြတ်ထင်ရှိတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဦးမြတ် ... သားသား ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်ဘူး၊ မနေရဲဘူး၊ သားသား ကြောက်တယ်”

သူ့ဘဝမှာ အားကိုးရာ ဦးမြတ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ တိုးဝင် နိုင်ကြွေးခဲ့ရစဉ်က သူ့အသက်လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

နုနယ်သော နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ အထပ်ထပ်။

Book Sharing

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

အခန်း (၁၃)

ဦး

မြတ်နှင့်အတူ တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်က သစ်သားအိမ်လေးမှာ နေရပည်ဆိုတော့ သူ ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်။

အစေခံတန်းလျားလေးသို့ပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ နေ့စဉ် ကြိမ်းဝါးခံနေရသော ဘဝဆိုးကြီးက လွတ်မှာမို့ ဝမ်းသာနေမိသည်။

“ဦးမြတ် ... သားသား ဒီမှာပဲနေရမှာနော်၊ ဟိုအိမ်ကြီးကို မသွားတော့ဘူးနော် ဦးမြတ်”

“သားသားရယ် မသွားရတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်း ဦးမြတ်နဲ့ပဲ ဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေကြမှာပေါ့၊ သားသား ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် ဦးမြတ်စကားကို နားထောင်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားထောင်ပါမယ် ဦးမြတ်”

“အေး ... သား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရ

(သက်ပိုင်ရဲတေပ)

ယ် ... သိလား။ သားကို ဦးမြတ် တာဝန်ယူမယ်”

ဦးမြတ်က သူ့အပေါ်မှာတော့ ပြည့်ဝကောင်းမွန်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ပညာရေးကို ဦးမြတ်က အလေးထား ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူ နေထိုင်ခွင့်မရခဲ့ပေမယ့် ဦးမြတ်နှင့်အတူ နေထိုင်ရသော တန်းလျားက အိမ်လေးမှာပဲ သူပျော်ခဲ့သည်။ ဦးမြတ်ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒအတိုင်း သူကြိုးစားခဲ့၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ နှစ်စဉ်တိုင်းမှာ အတန်းထဲက နံပါတ် (၁) နေရာကို အမြဲယူနိုင်ခဲ့သည်။

“ကြိုးစားမောင်ဘုန်း။ သားအတွက် ပညာရေးက သားအနာဂတ်တစ်ခုဖြစ်လာမှာ မပေမဲ့၊ သားဘဝကို သားရပ်တည်နိုင်ဖို့ လိုတယ်”

ငယ်ရွယ်တုန်းကတော့ ဦးမြတ်စကားတွေကို သူ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အရွယ်လေးရလာတော့လည်း သူ နားလည်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အနိုင်ယူတတ်သော ရဲလင်းတို့ သားအဖရဲ့ အရိပ်ကလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သူ့ပညာရေးကို ပိုလို့ အားစိုက်ကြိုးစားခဲ့သည်။

အဖေရဲ့အစ်ကို ဦးလေးရင်းချာဆိုပေမယ့် အန်ကယ်ရန်

(သက်ပိုင်ရဲတေပ)

သည် သူ့အပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်မရှိခဲ့တာအမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါကို စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနာကျင်ခဲ့ရသည်။

အပေရဲ့ ဆိုးရွားသောလောင်းရိပ်ကြီးကြောင့် သူ့ဘဝကို အန်ကယ်ရန်က အမြဲတမ်း ဖိနှိပ်အနိုင်ယူခဲ့၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ဘယ်တော့မှ အပေလို မဖြစ်စေရဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

“အချိန်တန်ရင် မင်းလည်း မင်းအပေရန်လင်းလို ဖြစ်မယ့်ကောင်ပါ”

မိဘအမွေတွေကို အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် သုံးဖြန်း ဘဝပျက်ခဲ့သော အပေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ အန်ကယ်ရန်က သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တတ်ခဲ့သည်။

ထိုပခံချင်စိတ်ကလေးနှင့် သူ ကြိုးစားဖြစ်တာကြောင့် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနှင့် သူ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ဦးမြတ် ကြွေးကြော်ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ခဲ့သလို အန်ကယ်ရန်လည်း သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တုံ့ပြန်ဖို့ တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။

“တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် ရဲလင်း။ ဟိုမှာ တန်းလျားမှာနေပြီး ဆယ်တန်းဖြေတဲ့ကောင်က ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်သွားတယ်၊ မင်းက ဒီလောက် ရိုက်တွေ၊ ကျူရှင်တွေ တက်ပြီးဖြေတာတောင် မအောင်ဘူးဆိုတော့ ရှက်စရာကောင်း လိုက်တာကွာ”

“ဟာ ဒယ်ဒီကလည်း ... ဒီကောင်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟ ... မနှိုင်းလို့ ရမလား။ မင်း ဘာမှ အသုံးမကျ တာ တကယ်ကွာ ... ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီကောင်နဲ့ မင်းက နာမည်တူနေတော့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ကိုရန်ရှင်းသား ရဲရင့်ဘုန်းက တော်လိုက်တာ ချီးကျူးကြတော့ ငါ့မှာ အောင်သက် သက်နဲ့ မချီသွားပြီပြောနေရတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒယ်ဒီရာ ... ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ပေါ့၊ ဒီကောင်လည်း ရဲရင့်ဘုန်း၊ သားလည်း ရဲရင့်ဘုန်းပဲဗျ ... အဟဲ”

“တော် တော်စမ်းဟော့ကောင်၊ မင်းကို ပြောလိုက်ရင် ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့မဖြစ်ဘူး။ မင်း ဒီမှာ ကျောင်းတက်နေရင်လည်း ဒီဆယ်တန်း အောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို အင်္ဂလန်က ငါ့ မိတ်ဆွေဆီပို့ပြီး အတတ်ပညာသင်တန်းတစ်ခုခုတော့ သင်ခိုင်း မယ်”

“အဟား ... နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ရမှာလား။ သွား သွားမယ် ဒယ်ဒီ”

“အေး ... ပေးအရည်အချင်းနဲ့တော့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျောင်းကော့ တက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အတတ်ပညာသင်တန်း တစ်ခုခုတော့ တတ်အောင်သင်ခဲ့ ... ကြားလား”

“အိုခေ ဒယ်ဒီ ... ရက်စ် ရက်စ်”
သည်နောက်ပိုင်းမှာ ရဲလင်း အင်္ဂလန်ရောက်သွားခဲ့ခြင်း

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

က သူ့အတွက်တော့ တစ်ခုကောင်းပါသည်။ သူ့နဲ့ဆုံတိုင်း မခံနိုင်အောင်ပြောကာ အနိုင်ကျင့်တတ်သော ရဲရင့် ရန်က လွတ်ခဲ့ရသည်။

အန်ကယ်ရန်ကတော့ သူ့အပေါ် ဝန်တိုမကျေနပ်ပေမယ့် အရင်လို နှိပ်ကွပ်နှိမ်ချတာမျိုးတော့ မပြုတော့ပါ။

ရဲလင်းနှင့်သူ နာမည်ချင်းတူကာ ရဲရင့်ဘုန်းဟု အားလုံးက သိထားကြတာမို့ ဆေးကျောင်းသားသူ့အတွက် အန်ကယ်ရန်မှာ ဂုဏ်တက်စရာတစ်ခုတောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

"ဦးမြတ် ... ဘာလို့ သားကို ကျောင်းအပ်တော့ ရဲရင့်ဘုန်းနာမည်နဲ့ အပ်တာလဲဟင်၊ အဲဒီနာမည်က ရဲလင်းနာမည်အရင်းလေ"

"သားသား မသိပါဘူး၊ ဦးမြတ် ဘာလို့ သားကို ရဲရင့်ဘုန်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့သလဲဆိုတာ တစ်ချိန်ကျရင် သားသိရမှာပါ"

သူ တကယ်နားလည်လို့ မရပါ။ ရဲလင်း၏ ကျောင်းနာမည်က ရဲရင့်ဘုန်းဟု သိလျက်နှင့် ဦးမြတ်က သူ့ကို ကျောင်းအပ်စဉ်က ထိုနာမည်ကိုပဲ ပေးခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမြတ်သည် သူ့အပေါ်မှာ မရှိတော့သည့် ဖခင်ရင်းလိုကောင်းမွန်ခဲ့တာ သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း သူ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးခဲ့တာ သူ့အသိဆုံး။

သက်ပိုင်ရဲတပေ

"ဟင် မောင်ဘုန်း ... စာမကျက်ဘဲ မင်းက ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

"ဟို အန်ကယ်ရန်က ဒီကားကို ပြောင်အောင်ဆေးခိုင်းထားလို့ပါ ဦးမြတ်"

"ဟာ ... သွား သွား၊ သားဘာသာ စာသွားကျက်လမ်း ပေး ... ဒီကားကို ဦးမြတ်ဆေးလိုက်မယ်"

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ဦးမြတ်က သူ့ဘက်က ရပ်တည်ကာ နေပေးခဲ့သည်။ ထိုကျေးဇူးတွေကို သူ တစ်သက်မမှေ့ပါ။ သူ တစ်ချိန်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် ဦးမြတ်ကျေးဇူးတွေကို ပေးဆပ်ချင်ပါသည်။

ဦးမြတ်က သူ့ကို ပညာရေးသာမကဘဲ သူ တတ်မြောက်ထားသော ကိုယ်ခံပညာရပ်တွေကိုလည်း သင်ကြားပေးသည်။

"ယောက်ျားတစ်ယောက် တတ်မြောက်အပ်တဲ့ပညာထဲမှာ ဒီပညာလည်းပါတယ် မောင်ဘုန်း၊ သားကို ဦးမြတ် သင်ပေးတာ တစ်ပါးသူကို အနိုင်ကျင့်တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ တစ်ပါးသူကို ကူညီဖို့ဆိုတာ အမြဲ နှလုံးသွင်းထားပါ"

ဦးမြတ်သည် ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ့ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်ကတည်းက သစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ရန်လက်ထက်မှာလည်း ဦးမြတ်သည် အန်ကယ်၏ လူယုံတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့သိထားသလောက် အန်ကယ်ရန်၏ ပွဲရုံကုန်တင်ကားတိုင်းမှောက်စဉ်က ဦးမြတ် ထိခိုက်ခတ်ရာရကာ ခြေတစ်ဖက်မသန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့အတွက် အန်ကယ်ရန်က စာနာသနားကာ ဦးမြတ်ကို အိမ်ကြီးမှာပဲ ခြံကိစ္စတွေ တာဝန်ယူစေကာ နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

အခုတော့ ဦးမြတ်သည် အန်ကယ်ရန် မကြည်ဖြူသော သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ အံ့ဩစရာတော့ကောင်းပါသည်။

“သား စာကျက်နေတာလား။ ဒီမှာ ခြင်ဆေးခွေထွန်းလေကွာ”

အသံနှင့်အတူ ဦးမြတ် ခြင်ဆေးခွေခွက်ကို ယူလာကာ အခန်းထဲဝင်လာမှ သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကုန်သည်။

“သား ... အရမ်းညဉ့်မနက်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးမြတ် အိပ်တော့လေ။ သား စာကျက်ပြီး အိပ်မှာပါ”

“အေး အေး ... သား မိုက်ဆာရင် ပီးဖိုထဲမှာ ပေါင်မုန့်တွေ ရှိတယ်။ ကော်ဖီနဲ့ပျော်သောက် ... ဟုတ်လား”

ဦးမြတ် သူ့ကိုပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ ပင့်သက်ကို ရှိုက်ရင်း ကျောင်းတထဲမှာ အာရုံပြန်နှစ်ထား

နောက်သည်။

ဒီတစ်နှစ် သူ့ကြိုးစားပြီးလျှင်တော့ သူ့ထွက်ခွာရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်စုံတော့မှာမို့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လွဲချော်မခံနိုင်ပါ။

ဦးမြတ်ရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေအတွက် သူ ပေးဆပ်ခွင့်ရနိုင်ပါသေးသည်။

အခန်း (၁၄)

၆၆

အ တွေ့ချက်နေတာလဲ ဘွားသိန်း"

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသော ဘွားသိန်း၊ ရွှေရုပ် နှုတ်ဆက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

"ပုစွန်တုပ် သိပြန်ချက်မယ်၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်အိုး ကတော့ တည်ထားပြီးပြီ သမီးရဲ့ အရည်သောက်က ကင်ပွန်း ချည်ဟင်းချိုလေး ချက်မယ်၊ အငန်ကြော်ကို ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင် လေးနဲ့ ငါးပိကြော် ကြော်မယ်လေ"

"ဟား ... ဘွားသိန်းပြောတာနဲ့တောင် ရွှေရုပ် သွား ရည်ကျချင်လာပြီ၊ အဟင်း ဟင်း ... ပြောလေ ... ရွှေရုပ် ဘာကူညီရမလဲ"

"နေ နေပါ သမီးလေးရယ် ... ရပါပြီ၊ ဘာမှမကူပါနဲ့ ကွယ်"

"ရပါတယ် ဘွားသိန်းရဲ့ ... ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဖုန်းလို့ပါ၊ ဒီမှာ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်တွေ မချွေရသေးဘူး မဟုတ် လား၊ ရွှေရုပ် ချွေပေးမယ်"

"အောင်မယ်လေး လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကင်ပွန်း ချဉ်က ဆူးတွေပါတယ်ကွဲ့"

"အဟင်း ဘွားသိန်းကလည်း ရွှေရုပ်ကို အထင်သေး လိုက်တာ ရွှေရုပ်လည်း မီးဖိုချောင်ဝင်ဖူးပါတယ်နော်၊ မူဆယ်မှာ ဆို ဒေါ်ကျင်နဲ့အတူ ဝင်ချက်ပြီး သင်ထားတာ သိလား"

ပြောရင်း ရွှေရုပ် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် တွေကို သင်ပေးနေမိသည်။ ဒေါ်ဘွားသိန်းက ရွှေရုပ်ကို စိတ်မချ သလို ကြည့်နေရင်း ...

"ဘွားသိန်းက စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ရွှေရုပ်လွှာလေး မီးဖိုထဲဝင် ချက်ပြုတ်နေတာသာတွေ့ရင် ဆရာကြီးအဆူခံထိမှာ"

"မဆူစေရပါဘူး ဘွားသိန်းရဲ့၊ ဘွားသိန်းနဲ့စကားပြော ရင်း ဒါလေးကူတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ"

ရွှေရုပ်ပြောရင်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆူးမစူးအောင် နှာသစ်နေတော့ ဘွားသိန်း ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းလေးညိတ် ပြုံးနေသည်။

"ရွှေရုပ်လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲသိအောင် ဘွားသိန်းကို နောက်နေ့တွေကျ ရှမ်းထမင်းချဉ် သုပ်ကျွေးမယ် သိလား၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို ရွှေရုပ်အရမ်းကြိုက်တာ"

---SRF&mpu

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်လည်းကြိုက်တယ်”

အသံနှင့်အတူ မီးဖိုထဲဝင်လာသော ရဲလင်းကြောင့် ရွှေရုပ်ပျက်နှာပေးက အပြုံးတွေ ချက်ချင်းပျောက်သွားခဲ့သည်။ တိရုပ်လက်ပြတ်နှင့် ကွာတားဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲလင်းပုံစံကို ရွှေရုပ် နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

အခုမှ အိပ်ရာကနိုးလာပုံရသော ရဲလင်း ခေါင်းက ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေက အညိုရောင်ဆိုးထားသည်မှ ညိုညစ်ညစ်၊ ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေ၏။

“ဘွားသိန်း... ရွှေရုပ်ကို ဘာလို့ ဒါတွေ လုပ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“အို ... မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဘွားသိန်း မခိုင်းရဲပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ရွှေရုပ်ဘာသာ လုပ်ချင်လို့ ဝင်လုပ်တာ”

ရွှေရုပ် တမင်ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မိသည်။ ရဲလင်း အကြည့်စူးစူးတွေက ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် ရွှေရုပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို တရှိုက်မက်မက် ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။

“အဟွန်း... ကိုယ်က ရွှေရုပ်လေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ ရွှေရုပ် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဇားချင်တာ ပြော ... ဘွားသိန်း စိစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

ရွှေရုပ် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကန်စွန်းရွက်စည်းကို လှမ်းယူကာ ထပ်ပြီး နှင်ပေးနေလိုက်သည်။

“ရွှေရုပ် လက်ချောင်းနုနုလေးတွေ နာကျင်ကုန်မှာနဲ့လိုက်တာကွာ၊ ထားခဲ့စမ်းပါ ... ဒီမနက် မောနင်းပက်စ်ကို ကိုယ် အပြင်မှာ လိုက်ကျွေးမယ်”

“ရှင်ဘာသာသွားပါ ကိုရဲလင်း။ ကျွန်မ မနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက စားပြီးနေပြီ”

“အာ ... ဟုတ်လား။ အဟဲ ... ကိုယ်က အခုမှ နိုးတာ မနေညနေက ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ ဘတ်သ်ဒေးပါတီရှိလို့ အပြန်နောက်ကျသွားတာ”

ရွှေရုပ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ ဒီအိမ်ကို ရွှေရုပ်ရောက်တာ တစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးပါ။ ရဲလင်းရဲ့အကြောင်းတွေကို အကဲခတ်လို့ရနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘာမှ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိ။ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီမှ အိပ်ရာကထကာ မင်းသားရှုံးအောင် ပြင်ဆင်တတ်သည်။ ပြီးလျှင် ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားတတ်တာ သူ့အလုပ်ဖြစ်သည်။

“ရွှေရုပ် ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ပြောနော် ... ဒယ်ဒီက ရွှေရုပ်သွားချင်တဲ့နေရာ ပို့ပေးဖို့ ကိုယ့်ကို တာဝန်အပြည့်အဝ ဖွဲ့ထား တယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်မှသွားစရာကိစ္စ မရှိဘူး ကိုရဲလင်း”

“မဟုတ်ဘူးလေ... အိမ်ထဲမှာပဲ နေနေတာ ပျင်းစရာ ကြီး။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး။ ရန်ကုန်ကို ကျွန်မ လေးငါးခါထက်မနည်း ရောက်ဖူးပြီးသားပါ။ ကျွန်မဘာသာ သွားလာတတ်တယ်”

သူ့စကားတွေမှန်သမျှ ရွှေရုပ် ဘုရားပြောနေတော့ ရဲလင်း ပခုံးတွန့်ကာ မျက်နှာပဲ့သည်။

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ကဲ ... ကိုယ် ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ရဲလင်း မီးဖိုထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ် ဘွား သိန်းကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ရဲလင်းရှေ့မှာ သုန်မှုန်မာတင်းနေ သော ရွှေရုပ်မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပြန်ကြည့်လင်သွားတာမို့ ဘွားသိန်း အံ့သြနေပုံရသည်။

“သမီးလေး... ရန်ကုန်ရောက်လာမယ်ဆိုကတည်းက ဘွားသိန်းက မြင်ဖူးချင်နေတာကွဲ့၊ အဟင်း... သမီးဖေဖေကို တော့ ဘွားသိန်း မြင်ဖူးတယ်၊ ဆရာကြီးဆီ လာလည်ဖူးတယ် လေ”

“ဟုတ်လား... ရွှေရုပ်က ဒယ်ဒီထက် ချောတယ် မဟုတ်လား... အဟင်း ဟင်း”

ရွှေရုပ် ရယ်ဟဟလေးပြောတော့ ဘွားသိန်း ခေါင်းညှိတ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကာ ရယ်နေရင်း ...

“အင်း... ချောပါတယ်ကွယ်၊ ရွှေရုပ်ဆိုတဲ့ နာမည် လေးနဲ့ လိုက်အောင် အသာလေးတွေက ရွှေရောင်ဝင်းနှစ်ပြီးကို ချောတာ”

“အဟင်း ဟင်း... မူဆယ် ရှမ်းကောက်ညှင်းတွေ မှာပြီး ဘွားသိန်းကိုကျွေးမယ် သိလား... အဟင်း ဟင်း”

ဘွားသိန်းနှင့်ရွှေရုပ် တစ်ခဏလေးမှာပဲ ခင်မင်ရင်းနှီး ခဲ့ကြသည်။ ဘွားသိန်း ချက်ပြုတ်နေတော့ ရွှေရုပ်အနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း ဘွားသိန်းကို သိချင်တာလေးတွေ မေး ကြည့်မိ၏။

“ဘွားသိန်း... ခြံအနောက်က အိမ်လေးမှာနေတဲ့ ရဲရင့်ဘုန်းကို သိသလားဟင်၊ ရဲလင်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟောင်ဘုန်းလေးကို ပြောတာလား... သိတာပေါ့၊ ဆရာကြီးရဲ့တူအရင်းအချာပဲလေ၊ ဆရာကြီးညီ ဦးရန်လင်းက မွေးတာ”

“အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းရဲ့ တူအရင်းဆိုပြီး ဘာလို့ အလုပ် သမားကြီး ဦးမြတ်ထင်နဲ့နေရတာလဲ၊ သူ့ကို အိမ်ပေါ်ခေါ် မထား ဘူးလား”

ရွှေရုပ် စပ်စပ်စုစုလေးမေးလိုက်တော့ ဒေါ်ဘွားသိန်းက လည်း သူ့မသိသမျှ ပြောပြပါသည်။ ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးတညိတ်

စာပေ

ညီတော်နှင့် ဘွားသိန်းပြောပြတာတွေကို နားထောင်နေလိုက်ရ၏။

ရဲရင့်ဘုန်းဆိုသော သူ့ဘဝက ဦးလေးဖြစ်သူ၏ မေတ္တာ အရိပ်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရကာ လူယုံတော်ကြီးအရိပ်မှာ ရှင်သန်နေ ရသည့်အဖြစ်တွေ။ ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးရသည့်အဖြစ်နောက်ပိုင်း မှာ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးရန်ရှင်၏အမုန်းတွေကို ခံနေရသည့် အကြောင်းတွေ ဒေါ်ဘွားသိန်းက ဇာတ်စုံခင်း ပြောပြပါသည်။

"မောင်ဘုန်းလေးခမျာ လေးနှစ်သားလောက်မှာပဲ ဒီ အိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းသွားရတာလေ။ ဦးမြတ်ထင်က စောင့်ရှောက် ကယ်တင်ထားလို့သာပေါ့"

"အင်းနော် ကိုရဲရင့်ဘုန်းဘဝက သနားစရာပဲ။ ဘဝကို နာကြည်းခံစားချက်တွေကြားက ကြိုးစားခဲ့လို့ ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်ခဲ့တာ ထင်တယ်နော်"

"မောင်ဘုန်းလေး တကယ်တော်ပါတယ်။ ဟို ဆရာ ကြီးသားနဲ့တော့ တခြားပီပဲ"

ဘွားသိန်းပြောရင်း မလုံမလဲ တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်နေ တော့ ရွှေရုပ် နှာခေါင်းလေးရှုံ့လှက်မိသည်။

"ဘွားသိန်းပြောတာ မှန်တယ်။ ရဲလင်းကိုတော့ ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့မရဘူး။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အလှအပကြိုက် တာလည်း လွန်ရော။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ မိဘလုပ်စာ ထိုင် စားနေတာ ယောက်ျားမှမဟုတ်တာ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ်နှုတ်ကတောင် ထိထိမိမိ နှိပ်ကွပ်ပြောဆိုနေတော့ ဘွားသိန်း ခေါင်းလေးညိတ်ထောက်ခံ၏။

"ဟုတ်တယ် သမီး... ဆရာကြီးအရှိန်အဝါနဲ့ ထင်ရာ စိုင်းနေတာ၊ မောင်ဘုန်းက သူ့ထက် ပိုတော်နေတော့ မနာလို ဘူးလေ"

"ရဲလင်းက အင်္ဂလန်မှာ ပညာသွားသင်ခဲ့တာဆို ဘွား သိန်းရဲ့"

"အလကားပါတော် ... ဆယ်တန်းမအောင်တော့ ဆရာကြီးက တော်တော်ရှက်သွားတယ်။ မောင်ဘုန်းလေးက ဂုဏ်ထူးတွေ တင်ကြီးနဲ့အောင်ပြီး သားဖြစ်တဲ့သူက ဆရာတွေ ဘာသာစုံ အိမ်ခေါ်သင်တာတောင် စာမေးပွဲကျတော့ အင်္ဂလန် လွှတ်ပြီး သင်တန်းတက်ခိုင်းတယ်ဆိုလားကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြောက် လလောက်ပဲကြာတယ် ... ဘာမှဖြစ်မလာတော့ ဆရာကြီးက ပြန်ခေါ်ရတော့တာပဲ။ သူက အင်္ဂလန်သွားပြီး လုပ်ချင်တာလုပ် နေတာကိုး"

"ဟင် ... ဒါဆို အင်္ဂလန်သွား ပညာသင်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။ ဘွားသိန်း"

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် ... ဘွားသိန်းတို့ သိတာပေါ့။ ဆရာကြီးဆို ဒေါသတွေထွက်တာမှ ဆူပူလို့မဆုံးဘူး။ မောင်ရဲ လင်းက ဟိုမှာ ဘာမှဖြစ်မြောက်အောင် မသင်ဘဲ ကောင်း"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကောင်းသုံးဖြုန်းနေတာကြောင့် ပြန်ခေါ်လိုက်ရတာ၊ ဒီရောက်
တော့လည်း မြင်တဲ့အတိုင်း ဘာမှ အားမကိုးရဘူးလေ၊ ဒီကြား
ထဲ မောင်ဘုန်း သူ့ထက်တော်တာကို မနာလိုဝန်တိုပြီး ပြဿနာ
ရှာတတ်သေးတယ်ကွဲ့။”

ဘွားသိန်းစကားတွေက ရွှေရုပ်သိချင်နေသော ရဲလင်း
အကြောင်းတွေကို ထင်ရှားစွာ သိလိုက်ရတာတော့ သေချာ
နေပြီ။

“ဟို ... အဲ ဒီအကြောင်းတွေ ဘွားသိန်းပြောတာ
ဆရာကြီး မသိပါစေနဲ့နော် သမီး”

ဘွားသိန်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ရွှေရုပ်ကို တောင်းပန်
စကားလေးဆိုတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးခါပြရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... သမီးမပြောပါဘူး ဘွားသိန်းရဲ့၊ ဘွား
သိန်းမပြောလည်း သမီးက သိနေပြီးသားပါ”

“အေး အေး ... ကဲ သမီးလေး ... ရေမိုးချိုးတော့
လေ၊ ဒီ ကင်ပွန်ချဉ်ဟင်းလေးချက်ပြီးရင် ပြီးပါပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသိန်း ... ရွှေရုပ်သွားတော့ပယ်နော်၊
နောက်နေ့တွေကလည်း ဘွားသိန်းကို ရွှေရုပ်ကူပေးမှာပါ”

ရွှေရုပ် နှုတ်ဆက်ကာ မီးဖိုခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့ချိန်
မှာပဲ ဆင်ပင်အောက်က မောင်းထွက်သွားသော ကားစက်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

ရဲလင်းတစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွားခဲ့ပြီထင်သည်။
ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးဆတ်ကာ ပြုံးမိသည်။ ဒယ်ဒီကတော့
ဦးရန်ရှင်းရဲ့သားဆိုသူကို ရွှေရုပ်နှင့် ဘာကြောင့် သဘောတူ
ကြည်ဖြူနေတာလဲမသိပါ။

ဦးရန်ရှင်းသားက ထက်မြက်ပြီး အရည်အချင်းရှိသူဟု
ဒယ်ဒီပြောခဲ့ဖူးသည်။ ရဲလင်းလို လူတစ်ယောက်ကို ဒီလို
နိုးကျူးစကားတွေ ဒယ်ဒီ ဘာကြောင့် ပြောခဲ့တာလဲ။

ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ဒယ်ဒီ လူ
မှားနေခဲ့တာလား။ ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ရွှေရုပ်
တောင်မှ မှားယွင်းမိသေးသည်ပဲ။ ဒယ်ဒီလည်း တစ်ခုခုတော့
မှားနေပြီထင်သည်။

ရွှေရုပ် အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

"ကိုရဲရင့်ဘုန်း"

အလုပ်ထဲမှာ အာရုံရောက်နေတာမို့ ရွှေရုပ်လွှာ ရောက်လာတာကို သူမသိလိုက်ပါ။ အသံကြားမှ လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ကို မတ်တတ်ရပ်ကာပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည်။

ရင်ဘတ်မှာ မစ်ကီးဟောက်(စ်)လေးတွေပါသော လက်တိုတီရှပ်အပွလေးကို ဒူးဖုံးချည်သားဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ကြည့်ကောင်းပါသည်။

"ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားရဘူးလား ကိုရဲရင့်"

သူ ခေါင်းမညိတ်ချင် ညိတ်ချင် ညိတ်လိုက်သည်။

"ကိုရဲရင့်က ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတာဆို"

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ သူမနှင့် စကားမပြောချင်တာမို့ အလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်လုပ်နေတာကို အနားက ဟိုပေးသည်ပေးလုပ်နေ၏။ သူ နောက်တစ်ခါ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပေါက်တူးနှင့် မြက်ရိုင်းတွေကို ညှိနေလိုက်၏။

"ကိုရဲရင့်က တကယ်တော်တာပဲ၊ ဆယ်တန်းတုန်းက ဖိုက်ဒီတောင်ပါတာဆို၊ ရွှေရုပ်တောင် သရိုးဒီရဖို့ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရတာ သိလား"

သူ အင်းပလုပ်၊ အဲပလုပ်ဘဲ နေတာလည်းမရပါ။ ရွှေရုပ်လွှာပုံစံက အနားက တော်တော်နှင့်ထွက်သွားမည့်ပုံမရှိပါ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၅)

စည်း

ရိုးအနားက ပေါင်းပင်တွေကို သူ နှစ်ပတ်တစ် ကြိမ်လောက်တော့ သူ ထုရိုက်ရှင်းလင်းပေးသည်။ ဒီလိုမှ မရှင်းဖြစ်လျှင် ပေါင်းပင်တွေက အုတ်တံတိုင်းစည်းရိုးအထိ နွယ်တက်သွားတတ်သည်။

ခြံရဲ့တာဝန်တွေကို ဦးမြတ်က တာဝန်ယူထားရတာမို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

တကယ်ဆို ဦးမြတ် အသက်အရွယ်နှင့် ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးကို ရှင်းလင်း တာဝန်ယူရတာ မလွယ်ကူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း တတ်စွမ်းသလောက် ဝင်ကူပေးတတ်စမြဲ။

အခုလည်း ဦးမြတ်ခပျာ အန်ကယ်ရန်စေခိုင်းသောကိစ္စ တစ်ခုကြောင့် သွားနေရသည်။ အိမ်မှာရှိနေသော သူ ဦးမြတ်လုပ်ရမည့်တာဝန်တွေကို အားလုံး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမိ၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"ကိုရဲရင့်ကို ရွှေရုပ် တောင်းပန်ရဦးမယ်"

သူ နားမလည်နိုင်သလို ပျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်မိသည်။
ဘာအတွက် ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ကို တောင်းပန်မှာလဲ နားမလည်နိုင်
ပါ။

"မဟုတ်လားက တွက်ခဲ့ကြတုန်းက ရွှေရုပ် အထင်လွဲပြီး
ကိုရဲရင့်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒါအတွက် တောင်း
ပန်ချင်တာပါ"

"မလိုပါဘူး ရွှေရုပ်လွှာ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိ
ဘူး။ အန်ကယ်ရန် စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရမှာပဲလေ"

"အင်း ... အန်ကယ်ရန်က ပြောပြမှ ကိုရဲရင့်နဲ့ အန်
ကယ်ရန် သားက နာမည်တူညီအစ်ကိုတွေမှန်း ရွှေရုပ်သိရတာ"

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးမိသည်။ အန်ကယ်ရန်
ဘာတွေ သူမကို ပြောထားသည်လည်းမသိပါ။ ဒါပေမဲ့
သူ့ဘဝကို သူ့နားလည်ပြီးသား။

"ရဲလင်းနဲ့ကိုယ်က နာမည်ပဲတူတာပါ။ မတူတာတွေက
အများကြီး"

"ဟုတ်တယ် ကိုရဲလင်းနဲ့ကိုရဲရင့်က တခြားစီပါ။ ဘယ်
သူက အရည်အချင်းရှိ ထက်မြက်သလဲဆိုတာ ရွှေရုပ်သိတယ်"

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေရုပ်လွှာကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိ
၏။ ရဲလင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွှေရုပ်လွှာ ဘာတွေ မကျေမနပ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မြင်နေတာလဲမသိ။ သူ့မဝကားတွေက ရဲလင်းအပေါ် မကြည်ဖြူ
သလို အရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ရွှေရုပ်"

မာထန်ထန်ပေးသံနှင့်အတူ သူတို့ဆီ လှမ်းလျှောက်လာ
သော ရဲလင်းကို တွေ့လိုက်သည်။ ဂျယ်လိမ်းကာ ထောင်ထား
သော ဆံပင်တွေလိုပဲ ရဲလင်းပျက်နှာက မာတင်းနေခဲ့၏။

"ဒီမှာ ကိုရဲရင့်နဲ့ စကားပြောနေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား"

ရွှေရုပ်လွှာ၏ ဘုဆတ်ဆတ်အဖြေကြောင့် ရဲလင်းပျက်
နှာကြီး ညိုညစ်သန့်မှုန်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာမို့ ရဲလင်း ရှက်
သွားပုံရ၏။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ရွှေရုပ်၊ ရဲရင့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ။
ကိုယ့်ကိုပြော ရတယ်"

"ဘာမှခိုင်းစရာမရှိပါဘူး။ သူ့အရည်အချင်းတွေကို
ခိုးကျူးနေတာပါ။ ဆယ်တန်းကို ဖိုက်ဒီနဲ့အောင်ပြီး ဆေးကျောင်း
တက်ခွင့်ရတာဆိုတော့ ရွှေရုပ်တို့ထက် ထူးချွန်တယ်လေ"

ရဲလင်းပျက်နှာကြီး အမှည့်လွန် ခရမ်းချဉ်သီးကြီးလို
နီမြန်းမာတင်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ကိုကြည့်သော အကြည့်တွေမှာ
မကျေနပ်မှန်းတီးခြင်းတွေ ထင်ထင်ရှားရှား။

သူ ရွှေရုပ်လွှာကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်မိသည်။
သူ့ရှေ့မှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုစကားတွေ ပြောလိုက်တာလဲမသိ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ရွှေရုပ်တို့က Simple ပဲ၊ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့လူကို လေးစားတယ်၊ အထင်ကြီးတယ်၊ တချို့က ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘဲ ဟန်ဆောင်ကိုဖမ်းပြနေတတ်ကြတာ။ အဟင်း ဟင်း တကယ်ရယ်စရာကြီးနော် ကိုရဲရင့်”

ရွှေရုပ်လွှာ တမင် ရဲလင်းကို နှိပ်ကွပ်နေခြင်းဟု သိလိုက် တာမို့ သူလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ “ရဲလင်း၊ အံကြီးတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း ...

“ဪ ရွှေရုပ် ... မင်းကို ဒယ်ဒီက ခဏလောက် လာခဲ့ပါဦးတဲ့၊ ရဲရင့် ... မင်း အဲဒီအလုပ်ကို အမြန်ဖြတ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကားကို ဖုန်မှုန့်တစ်စက်မထင်အောင် သုတ်ရှင်းပေးထား ကြာ၊ လား”

ရွှေရုပ်လွှာ ရှေ့မှောက်မှာ ရဲလင်း သူ့ကို တမင်အနိုင် ကျင့် စေခိုင်းခဲ့ခြင်းဆိုတာ သူသိပါသည်။ ဒါကို သဘောပေါက် နားလည်သည့် ရွှေရုပ်လွှာ အကြည့်တွေက ရဲလင်းဆီမှာ ရှုတ်ချ စူးနစ်စွာ ရှိနေခဲ့သည်။

“ရဲရင့် ငါပြောတာ မင်း ကြားလား”

“ကောင်းပြီ ရဲလင်း၊ ငါ့တာဝန် ငါကျေစေရမယ်”

ရဲလင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ လုပ်လက်စအလုပ်မှာပဲ ခေါင်းငုံ့အာရုံဝင်စားလိုက်သည်။

“ကိုရဲရင့်”

ရွှေရုပ်လွှာ အနားက ထွက်မသွားသေးဘဲ ခေါ်နေပြန် တာမို့ သူ မော့ကြည့်ရင်း ...

“မင်းသွားပါတော့ ရွှေရုပ်လွှာ”

ရွှေရုပ်လွှာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် တနာရီပုံတွေကို သူမြင်နေရ၏။ ဒါပေမဲ့ ... သူ ချက်ချင်းပဲ အကြည့်လွှဲ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။

“ရွှေရုပ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်ကို မကျေ နပ်လို့ ရဲလင်း တမင်အနိုင်ကျင့်သွားတာ တကယ် စိတ် မကောင်းဘူး”

“ငါ့အတွက်တော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး ရွှေရုပ်လွှာ၊ ဒီဘဝမှာ ပေသားကျနေပြီးသားပါ၊ ကဲ မင်းသွားပါတော့”

ရွှေရုပ်လွှာ ပင့်သက်လေးရှိက် ခေါင်းညိတ်ရင်း သူ အနားက ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူမအကြည့်စူးစူးလေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးကတော့ သူ့အာရုံထဲမှာ ကပ်ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ရွှေရုပ်လွှာနှင့် မပတ်သက်မိအောင် သူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်လွှာသည် ရဲလင်းရဲ့ဇနီးလောင်းဟု သူ့စိတ်က သိနားလည်ပြီးသားပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်လွှာက သူ့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ ပြလာခြင်းက ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာမည် ဆိုတာ သူ ကြိုတွေးမြင်ပြီးသား။ အန်ကယ်ရန်နှင့်ရဲလင်းတို့နှင့်

၁၄၈ သက်ပိုင်ရဲ

သူ ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ ရွှေရုပ်လွှာ။

ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတဲ့ကောင် မှီခိုနေရတဲ့အရိပ်က တစ်ပါးသူရဲ့

အရိပ်တစ်ခု ဖြစ်နေတော့လည်း ...။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၆)

“အိ ဒါ မင်းရဲ့ အသုံးမကျမှုကြောင့်ပဲပေါ့ ရဲလင်း

ရဲ့”
ထုံးစံအတိုင်း ဒယ်ဒီနှုတ်က ဒီလို အပြစ်တင်စကား ထွက်လာမည်ဆိုတာ သူသိထားပြီးဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ်နှင့်ရဲရင့်တို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေမှုကို သူ ဒယ်ဒီကို အသိပေးမိသည်နှင့် အရင် ဆုံး ရင်ဆိုင်ရတာ ဒယ်ဒီအပြစ်တင်စကားတွေ။

“မင်းကို ငါ အစောကြီးကတည်းက သတိပေးထား တယ်လေ ... ရွှေရုပ်လွှာကို လျှော့မတွက်နဲ့လို့”

“သား ဘာလျှော့တွက်လို့လဲ ဒယ်ဒီ၊ သူကိုယ်တိုင်ကိုက သားအကြောင်းတွေ သိနေပုံပဲ ဒါ ဟိုကောင်ရဲရင့် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင်ကိုက အချိုးမပြေတာ၊ လက်ထပ်ပေး မယ့် မိန်းကလေးကို အိမ်ပေါ်ရောက်အောင်အထိတောင် ငါက

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ခေါ်ထားပေးတယ်။ မင်းက ဘာမှ အသုံးမကျဘူး”

“အသုံးမကျဘူး... ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ သား... အထင်သေးလိုက်တာ၊ ပိုက်ထဲရောက်နေတဲ့ ငါးပဲဗျာ ... အဖမ်းဖို့ဆိုတာ ဘာခက်တာလို့လို့ အဟဲ ... ဒယ်ဒီခွင့်ပြုတယ် ဆို အိုကေတယ်။ ဒီသင်္ကေတလို့လည်း သားက စွမ်းပါတယ် ... အဟွန်း”

“ဟာ ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါပြောတာ ဒီပုံစံမဟုတ်ဘူး။ မင်း အဲဒီအချိုးမျိုးလုပ်ရင် ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့နာမည်ပျက်ပြီပေါ့။ သူ့အပေးငါက ယုံကြည်မှုတွေ သိက္ခာတွေနဲ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့တာက”

ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ဒယ်ဒီကြောင့် သူ့မှာခက်နေသည်။ ပြောတော့လည်း သူ အသုံးမကျတာ ညံ့ဖျင်းတာတွေ မဆုံးတော့။ အခုတစ်ခါ ရွှေရုပ်ကိုအပိုင်ရမည့်နည်းလမ်း ကြိုးစားမည်ဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်။

“ဘာလဲ ဒယ်ဒီရာ ... တကယ် အရမ်းစားတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါဆိုလိုတာက အချိန်တန်ရင် မင်းရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်လာမယ့် မိန်းကလေး၊ မင်းဘက်က သံယောဇဉ် တွယ်လာအောင် ကျွမ်းဝင်လာအောင်တော့ မကြိုးစားနိုင်ဘူးလား”

ဒယ်ဒီအကြံပေးချက်က မလွယ်တာ သူသိနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တိုင်း မာတင်းသွားသော ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာကို ပြောပြ

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ပိသည်။ နုနညက်ညက် မျက်နှာလေးက ဒေါသရိပ်လေး ထင်နေတာတောင် မက်မောစရာကောင်းနေ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ ရွှေရုပ်လွှာကို လက်မလွှတ်နိုင်တာ ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာသော သူ့ဌေးကြီးရဲ့သမီးဆိုတော့ သူ့လောက် ကံကောင်းသူ မရှိတော့ဟု ယုံခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာအူတူတူ လုပ်နေတာလဲ”

သူ့ပခုံးကို ဆတ်ခနဲပုတ်ပြီး ဒယ်ဒီမေးမှ သူ့အတွေးတွေ လွင့်ပြေးသွားသည်။

“ဗျာ ... ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာပါ ဒယ်ဒီ”

“ပြောစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟို ဒီလိုလေ ... ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုပေါ့”

ဒယ်ဒီ သူ့ကို စိတ်ပျက်သလို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ကြည့်နေ၏။

“ရဲလင်း ... မင်းက ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှာထားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရွှေရုပ်လွှာပုံစံက သားကို သိပ်အမြင်မကြည်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒီတော့ ဒယ်ဒီပြောသလို ရင်းနှီးအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ အတော်ခက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုကောင် ရဲရင့်က ဘာတွေ

(စာချစ်သခင်)

၁၅၂ သက်ပိုင်ရဲ

ကတုံးကတိုက်လုပ်ထားသလဲ မသိဘူး။ အကောင်ဆုံးက ဒယ်ဒီ တို့ လူကြီးတွေ သားနဲ့ ရွှေရှပ်ကို မြန်မြန်လက်ထပ်ပေးလိုက် တာပဲ။

“မင်းပြောသလို ကသုတ်ကရိုက်လုပ်လို့ မရဘူးကွ”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ၊ တို့လူကြီးချင်းက အဆင်ပြေပြီး သားဆို”

“ငါနဲ့ ရွှေရှပ်လွှာအပေက အဆင်ပြေပြီးသား၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူထားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းရွှေဟန်ဆန္ဒက မင်းတို့လူငယ်ချင်း နှစ်သက်ကြပြီး ရင်းနှီး စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေရှပ်လွှာ ရန်ကုန်လာရမယ်ဆိုတော့ ဒီမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် တည်ဆဲခိုင်းတာပေါ့ကွ”

ဒယ်ဒီစကားကို သူ သဘောပေါက် နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက မလွယ်ကူတာသေချာသည်။ ရွှေရှပ် လွှာရဲ့ဆက်သံမှုတွေက သူ့အပေါ် တစ်ချက်လေးတောင် မျက်နှာ သာပပေးပါ။

ရင်မှာ ပိုလှုံ့ခံရခက်သည်က ရဲရင့်နှင့်ကျတော့ ရွှေရှပ် လွှာက တကယ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ရှိနေလွန်းတာ ဖြစ်သည်။ မနေ့က ရဲရင့်ရှေ့မှာ သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်ခဲ့တာ မြန်တော့ပီတိုင်း ဒေါသ က ဖြစ်ရ၏။

“တောက်”

အစွမ်းသခင် ၁၅၃

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်သူ့ကို တက်ခေါက်တာလဲ”

“ဟိုကောင် ရဲရင့်ကို ဒေါသပြစ်လွန်းလို့ပါ ဒယ်ဒီဇာ ဒီကောင်က အနှူးလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်နေတဲ့ကောင်”

“မင်း အသုံးမကျတာကို ပြောမနေနဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ ဒယ်ဒီ စခဲ့တဲ့ ဓာတ်လမ်း”

သူ့ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတော့ သူ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဒယ်ဒီဘက် မြန်လက်ညှိုးထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီ သူ့ကို ရှူးရှူးရှားရှား ကြည့်ရင်း ...

“ဘာကွ၊ ငါစခဲ့တဲ့ဓာတ်လမ်း ဟုတ်လား၊ မင်း ဘာကို ပြောတာလဲ”

“အဲဒီကောင် ရဲရင့်ကို အကြိုလွှတ်လိုက်တာကိုက ဒယ်ဒီမှာတာဗျ။ ဒီကောင်က ရွှေရှပ်လွှာကို သားထက် အရင်မြင် တွေ့ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ ယူလိုက်တာ”

“ဟ အဲဒါ မင်းမသွားနိုင်ဘူးဆိုလို့ ရဲရင့်ကို ငါခိုင်းလိုက် ရတာလေ မင်းအသုံးမကျတာ”

ဒီအမှတ်တံဆိပ်ကိုပဲ ဒယ်ဒီ သူ့အပေါ် အကြိမ်ကြိမ် ချိတ်ဆွဲပေးနေသည်။ တကယ်ဆို ဒယ်ဒီပြောတာလည်း မမှားပါ။ ရွှေရှပ်လွှာကို မူဆယ်မှာ ဒယ်ဒီသွားခေါ်ခိုင်းစဉ်က သူ တမင် ခေါင်းရှောင်ခဲ့မိသည်။

၁၅၄ သက်ပိုင်ရဲ

ကိုယ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးနှင့် ဒယ်ဒီက သဘောတူနေကတည်းက သဘောမကျ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါကလည်း ရွှေရုပ်လွှာကို မမြင်ဖူးတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခုမှ သူ နောင်တတွေရနေမိသည်။ ဒယ်ဒီသွားခိုင်း တုန်းကသာ သွားလိုက်လျှင် ရွှေရုပ်နှင့် ရဲရင့်သိကျွမ်းသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

“ဒီမှာရဲလင်း၊ မင်း ရွှေရုပ်လွှာ ကြည်ဖြူအောင် ကြိုးစားပါ။ ရဲရင့်နဲ့ကိစ္စကို ဒယ်ဒီရှင်းပေးမယ်”

သူခေါင်းညိတ်ရပါသည်။ ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။

ရဲရင့်ဆိုသည်ကောင်ကိုလည်း လျော့တွက်လို့ မရပါ။ ရွှေရုပ်နှင့်ဒီကောင် ရင်းနှီးခင်မင်နေတာက အန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မူဆယ်ကနေ ရန်ကုန်လာသည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည် မသိပါ။

ပြီးတော့ ကားပျက်လို့ လမ်းမှာ တစ်ရက်နောက်ကျနေ ခဲ့သေးသည်။ ဒါတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သံယောဇဉ် တွယ်စရာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဒီလိုဘဲဖြစ်ပျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒယ်ဒီဖြစ်စေချင်သလို သူ ကြိုးစားကြည့်မည်။ ဒါကိုမှ

စာချစ်သခင် ၁၅၅

ရွှေရုပ်လွှာ လက်မခံလျှင်တော့ ဘီလူးထွက် ထွက်သင့်ရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်လွှာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းမျိုးကိုပဲ သုံးရသုံးရ သူသုံးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၇)

“ဟဲ့လို ဒယ်ဒီ ... နေကောင်းတယ်နော်”
“ကောင်းပါတယ် သမီး၊ သမီးကော အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေတော့ နောက်တစ်
ပတ်ထဲမှစပြီး လုပ်ဖြစ်မယ်၊ ဒယ်ဒီကို သမီးတစ်ခုပြောရဦးမယ်၊
သမီးအတွက် ဒယ်ဒီကားတစ်စီးပို့ပေးပါ”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲသမီး၊ ကိုရန်ရှင်းမှာ ကားတွေ
ရှိပါတယ်၊ သမီးကြိုက်တဲ့ကား ယူသုံးလို့ရတာပဲ”

ဒယ်ဒီ ဒီလိုပြောလာမည်ဟု သူတွက်ထားပြီးဖြစ်သည်။
တာကယ်လည်း အန်ကယ်ရန်မှာ ကားလေးစီးတောင်ရှိတာ ရွှေ
ရုပ်သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် သူတို့သားအဖနှင့် ကင်းကင်းရှင်း
ရှင်း ရှိချင်သည်။

“အန်ကယ်ရန်မှာ ကားပိုတွေရှိတာ သမီးသိပါတယ်၊

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ဒါပေမဲ့ သမီး ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ကိုယ်သွားလာချင်တယ် ဒယ်ဒီ”
“သမီး၊ ဒယ်ဒီပေးရဦးမယ်၊ သမီးနဲ့မောင်ရဲရင့်ဘုန်းတို့
ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒယ်ဒီပေးလာတော့ ရွှေရုပ် ဖြေရခက်ခက် ဖြစ်ရသည်။
ဒါပေမဲ့ အမှန်တွေကို ရွှေရုပ်ဒယ်ဒီကို မသိစေချင်သေးပါ။
တာကယ်ဆို ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိသေးတာတွေ ရှိနေ
သေးသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“အေး အေး၊ သမီးတို့လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေ ရင်းနှီး
စေချင်ပါတယ်၊ သမီးလည်း မောင်ရဲရင့်ဘုန်းကို အသေအချာ
အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့၊ ကိုရန်ရှင်းရဲ့သားက ထက်မြက်ပြီး အရည်
အချင်းရှိတာ သမီးလက်ခံမယ်ထင်တယ်”

ရွှေရုပ် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးမိသည်။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်
သူတော်ရမယ့်သမက်အကြောင်းကို အသေအချာ မသိသေးတာ
တော့ သေချာပါသည်။

“သမီး ဒယ်ဒီပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“အဟင်၊ ကြားပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီက ဒယ်ဒီသမက်
အကြောင်း တော်တော် သိထားလို့လား”

“ဪ သမီးရယ်၊ သမီးဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံး
သူလို ဒယ်ဒီ အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်၊ ကိုရန်ရှင်းရဲ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

တရားက ကောင်းပြီးသား။ သူ့သား ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာလည်း ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်လေ။ ဒယ်ဒီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒီသတင်းက ပွေးနေတာပဲကွယ်"

ဒယ်ဒီစကားတွေ ကြားလိုက်တော့ ရွှေရုပ် ကောင်းကောင်း သိလိုက်ပါသည်။ ဒယ်ဒီသည်လည်း ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာ နှစ်ယောက်ရှိမှန်း မသိရှာပါ။ ရွှေရုပ်သာ ပြောလိုက်လျှင် ဒယ်ဒီ အံ့ဩသွားလောက်သည်။

ရွှေရုပ်အတွက်စိုးရိမ်ကာ ရန်ကုန်က ချက်ချင်းပြန်ခေါ်မှာ တောင် စိုးရိမ်ရသည်။ လတ်တလောမှာ အမှန်တရားကို ရွှေရုပ် သိမှတ်ထားချင်သေးသည်။

"ကဲ သမီး... သမီးပြောတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီ ကားကိုပို့ ပေးလိုက်မယ်။ သမီးဘာပြောဦးမလဲ"

"ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ ကျန်းမာရေး ကို ဂရုစိုက်နော်။ သမီးအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ သမီး။ လိုအပ်တာရှိရင် ပုန်းဆက်၊ ဒယ်ဒီ အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

ဒယ်ဒီ ပုန်းချသွားတော့ ရွှေရုပ်လည်း ပုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ညှော်ခန်းဘက်ကို ဆင်းခဲ့တော့ ဦးရန်ရှင်နှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံ

သည်။ သတင်းစာဖတ်နေသော ဦးရန်ရှင်။ ရွှေရုပ်ကို ပြုံး နှုတ်ဆက်၏။

"ဪ... သမီး ပျင်းနေပြီလား။ ဘယ်သွားချင်လဲ။ သားရဲလင်းကို သမီးပို့ခိုင်းနော်။ အန်ကယ်မှာထားတယ်"

"သမီး ဘယ်မှသွားစရာ မရှိပါဘူး။ အန်ကယ်ရန်"

"ရောက်ကတည်းက သမီး အိမ်ထဲမှာပဲ နေနေရတာ ပျင်းမှာစိုးလို့ပါ။ သားနဲ့ အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ချင်ထွက်ပါ လား"

ဦးရန်ရှင် စကားတွေက ရွှေရုပ်နှင့်ရဲလင်းကို ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်စေချင်နေတာ သိသာလွန်းသည်။ ရွှေရုပ် ဟန်ဆောင် အပြုံးလေးနှင့်ပဲ စကားလှအောင် ပြောရသည်။

"ဒီရက်တွေ သမီး ဘယ်မှမသွားချင်သေးဘူး။ အန် ကယ်ရန်၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲကျရင် ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ စီစဉ်ရ တော့မှာလေ။ အမြဲတမ်း အပြင်ထွက်နေမှာဆိုတော့ ဒယ်ဒီဆီက တောင် ကားပို့လိုက်ဖို့ မှာလိုက်ပြီးပြီ"

"ဟာ... မဟုတ်တာ။ အန်ကယ်ဆီမှာ ကားတွေရှိ တာပဲ။ သမီးကြိုက်တဲ့ကား ယူသုံးပါ။ လိုအပ်ရင် သားကိုပို့ခိုင်း"

"ဟိုမှာလည်း ရွှေရုပ်ကားက အပိုဖြစ်နေတော့ လူကြို နဲ့ ပို့ခိုင်းထားတယ် အန်ကယ်ရဲ၊ ဂျပီတယ်။ ကိုရဲလင်းကလည်း သင်တန်းကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာလေ။ အဟင်း... အားနာလို့"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဦးရန်ရှင်းပျက်နာတော့ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သား ဖြစ်သူကို သင်တန်းတွေတက်နေသည်ဟု လိမ်ညာထားတော့ ရွှေရုပ်ကို ပြောရခက်ခက်ဖြစ်နေပုံရ၏။

“အင်း... သားကိုလည်း နောက်ပိုင်းကျရင် အန်ကယ် ရဲ့အလုပ်တွေ လွှဲအပ်ရမယ်၊ ခက်တာက သားက ကုမ္ပဏီအလုပ် ကို သိပ်စိတ်မပါဘူး။ သူက တခြားစီးပွားရေးတစ်ခုကို အာရုံ ဝင်စားနေတာ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ရန်၊ သူက ဘာလုပ်ငန်းကြီးတွေ စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲဟင်”

တမင်ပဲ ရွှေကာ ရွှေရုပ်ပေးတော့ ဦးရန်ရှင်း ချက်ချင်း မြန်မပြေနိုင်ဘဲ အတုတူ အတတ်တ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ရွှေကိုင်း ပျက်မှန်ကို ပင့်တင်ရင်း...

“သူက ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင်ဖွင့်ချင်နေတာ သမီးရဲ့ အင်္ဂလန်မှာတုန်းက တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေကို အသုံးပြုချင်တာ တဲ့”

ရွှေရုပ် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားရ သည်။ ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင်က ရဲလင်းအတွက် လိမ်ညာလှည့်ပတ် ပြောပေးနေတာ ရွှေရုပ်သိနေတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုယ်က ဒယ်ဒီရဲ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေထက် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကြီးတည်ထောင်ချင်တာ။

အင်္ဂလန်က ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကလည်း အားလုံးကူညီပေးမှာတဲ့” ညှဉ်းထဲဆင်းလာသော ရဲရင့်က ရွှေရုပ်တို့စကားတွေ ကြားက ဝင်ပြောလာသည်။ သည်အပေနှင့်ဒီသား လိုက်လည်း လိုက်မက်ညီ၏။

“ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းကို ရေရှည်စီမံကိန်းချပြီး အပီအပြင် ဆောင်ရွက်ရမယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ တော့ပုံဖြစ်အောင် ကိုယ်က စီမံကိန်းချလုပ်မှာ ရွှေရုပ်ရဲ့”

အမောက်ထောင်ထားသော ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက် နှင့် ခပ်ရွရွ သပ်တင်ရင်း ရဲလင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဒူးတစ်ဖက် ချိတ်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ မမြင်ချင်ဘဲ မြင်နေသည်ပျက်နာကို ကြည့်ကာ ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရပါ။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကိုရဲလင်း၊ ရှင်အရည်အချင်းနဲ့ အကောင်အထည်ပေါ်လာမယ့် လုပ်ငန်းကြီးကို ရွှေရုပ်စောင့်ကြည့် ပါ့မယ်”

“ကိုယ်တို့အနာဂတ်အတွက် ကိုယ်ကြိုးစားပြမှာပါ ရွှေ ရုပ်ရဲ့ ... အဟင်း”

အရှက်မရှိ ပျက်နာပြောင်တိုက်ပြောနေသော ဒီပျက်နာ ကို မမြင်ချင်တာမို့ ရွှေရုပ် ထိုင်ခုံက ထရပ်လိုက်ရင်း ဦးရန်ရှင်း ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ရွှေရုပ်ကို ခွင့်ပြုဦး အန်ကယ်ရန်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ ပရိုဂျက်

တစ်ခုကို ဒီနေ့ စစ်ဆေးစရာရှိလို့”

“ကောင်းပြီ သမီး ... ကောင်းပြီ”

ရွှေရုပ် အခန်းဆီပြန်ခဲ့သည်။ ဦးရန်ရှင်းတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် ခြေလှမ်းတွေက ဝရန်တာလေးဆီရောက်ခဲ့သည်။
ခြံထဲမှာ ရဲရင့်ဘုန်း ရှိနေမည်လား ရှာဖွေကြည့်မိသေးသည်။
ဦးမြတ်ထင်ကိုပဲ ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတာ တွေ့သည်။

ရွှေရုပ် ခြံထဲဆင်းဖို့ ကြံမိပေမယ့် ဦးရန်ရှင်းတို့သားအဖ
ရှိနေတာမို့ မဆင်းဖြစ်တော့ပါ။

ရွှေရုပ်ကြောင့် ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ရဲလင်း ကိုရဲရင့်ကို
နိုင့်ထက်စီးနင်း စေခိုင်းခဲ့တာ အခုထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတုန်း
ပါပဲ။

ရဲရင့်ဘုန်းကို ရွှေရုပ်သိထားတာ ဘယ်အရာကိုမဆို
မရှောင်တိမ်းဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တတ်သည့် စိတ်တတ်ရှိသူတစ်
ဦးအဖြစ် သိထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို တုတ်နှင့်ရိုက် ရန်ရှာသူကိုတောင် မရှောင်တိမ်း
ဘဲ ရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်တတ်သူက ဦးရန်ရှင်းတို့ သားအဖနှင့်ကျတော့
ဘာကြောင့် သည်းခံခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်လဲ။

တွေးရင်း ရွှေရုပ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။ သူ့
အရိပ် သူ့ခြံခန်းထဲမှာ ခိုနေရတာကြောင့် ရဲရင့်ဘုန်းစိတ်တတ်

တွေ ပျော့ညံ့ဦးကျိုးသွားခဲ့တာလား။

ရဲရင့်ဘုန်းရယ် ... ရှင်ကိုယ်စား ရွှေရုပ် ထိပ်တိုက်ရင်
ဆိုင်ပစ်ချင်လိုက်တာ။

Book Sharing

အခန်း (၁၈)

“**အန်** ကယ်ရန်၊ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို”

သူ့အသံကြောင့် ညဉ့်ခန်းပြတင်းတံခါးမှာ လက်နောက်
ပစ်ရပ်နေသော ဦးရန်ရှင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“အေး မင်း ခဏထိုင်ဦး၊ မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

မာဆတ်ဆတ်လေသံမှာ အလိုမကျရိပ်တွေ စွန်းထင်နေ
သည်ဟု သူထင်သည်။ ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲရောက်တိုင်း သူ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်သွားတတ်စမြဲ။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ့နှလုံးသာ

တွေ နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာကို မမေ့သေး။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ကြီးထဲကို သူ ဘယ်တော့မှ
ခြေဦးမလှည့်ပိအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မဖြစ်မနေ ဦးရန်ရှင်း
ခေါ်မှသာ သူလာတတ်စမြဲ။

“ရဲရင့် ... မင်းကိုငါ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပဲပြောမယ်၊

သက်ပိုင်ရဲတပေ

ရွှေရုပ်လွှာကို မင်း ဘာမှ မပတ်သက်ပါနဲ့”

ဒီလိုစကားတွေ တစ်ချိန်မှာကြားရမည်ဟု သူ့နားလည်
ပြီးသားဖြစ်သည်။ အခုတော့ အန်ကယ်ရန် နှုတ်က ထွက်လာ
ချေပြီ။

“ရွှေရုပ်လွှာဆိုတာ ငါ့သားနဲ့ မိဘချင်းသဘောတူ
စိစဉ်ထားတဲ့ ဇနီးလောင်းဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ။ မင်းနဲ့ ဘယ်
လိုမှ မပတ်သက်တဲ့သူဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်ထားသင့်
တယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်ရန်၊ ကျွန်တော့်
ဘက်က ရွှေရုပ်လွှာအပေါ်မှာ မရိုးသားစိတ်မရှိပါဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုရင် မင်း သူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်အောင်
နေပါ။ မင်းတို့ နေပုံထိုင်ပုံတွေ ငါမကြိုက်ဘူး။ ငါ့သားကလည်း
သဘောမကျဘူး။ ပြီးတော့ မင်းကော ငါ့သားအကြောင်းတွေ
ရွှေရုပ်လွှာကို ဘာပြောမိသေးလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါဘူး အန်ကယ်ရန်”

“အေး ... မင်းနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်း နှုတ်ပိတ်
နေတာပဲ ငါတွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့သားက မင်းလို ပညာမတတ်ပေ
မယ့် ငါ့သား ဆယ်သက်စားမကုန်တဲ့ ငွေကြေးခနဲတွေ ငါပေး
နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ သားကို ငါ
ရအောင်ပေးစားမှာ၊ မင်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမနေရင် ငါ့အိမ်ရိပ်

က ထွက်သွားရမှာ မမေ့နဲ့"

သူ တစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်လွှာကြောင့် ဒီပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးလာမှာကို သိပြီးဖြစ်သည်။

အခုတော့ အန်ကယ်ရန်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ပြောသည် ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံရခက်ပေမယ့်လည်း ...

"သား မောင်ဘုန်း၊ ဦးရန်ရှင်း ဘာခေါ်ပြောတာလဲ"

သူ အိမ်လေးထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် ဦးမြတ် မေးလာသည်။ အန်ကယ်ရန် ခေါ်သည်ဆိုကတည်းက သူ့လိုပဲ ဦးမြတ်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်နေမှာ သေချာ၏။

"တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ဦးမြတ်၊ ရွှေရုပ်လွှာပြဿနာ ပဲပေါ့"

"ဘယ်လို ရွှေရုပ်လွှာလေး ပြဿနာ ဟုတ်လား"

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ အန်ကယ်ရန် ပြောခဲ့တာတွေကို ဦးမြတ်သိအောင်ပဲ ပြောပြလိုက်၏။

"ဒါတော့ကွာ၊ သားဘက်က ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျွန်တော် ဦးမြတ်ကို ပြောခဲ့သားပဲ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"သမီးလေးက သားကို ခင်မင်လို့လာနေတာလေ၊ ဒါကို သူတို့က ဘာများ အလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲ"

"ရွှေရုပ်လွှာက ရဲလင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူလေ ဦးမြတ် ရဲ့"

"ဟိုက ရဲလင်းကို စိတ်မဝင်စားတာ ဦးမြတ်တောင် သိတယ်"

"အဲဒါ သူတို့ကိစ္စပဲ ဦးမြတ်၊ သားကတော့ အန်ကယ်ရန်တို့သားအဖနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်တယ်။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သားနဲ့ဦးမြတ် အချိန်တွေ အများကြီး သည်းခံနေခဲ့ကြတာလေ။ နောက်ထပ် သားတို့ ဒုက္ခခံနေရရင် တစ်နှစ်ပေါ့"

"ဘာလဲ ... သားက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွားချင်နေပြီလား"

သူ နာကျင်စွာပဲ ပြုံးမိသည်။ တကယ်ဆို ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးအောက်က ထွက်သွားခဲ့ချင်တာ ဖြစ်သည်။

"သား အရင်ကတည်းက ဒီကထွက်သွားချင်တာ ဦးမြတ်သိပါတယ်"

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ ရရာအလုပ်တစ်ခုလုပ်ကာ ဦးမြတ်နှင့်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဒီအရိပ်ကြီးက ထွက်သွားဖို့ ပြောခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြတ်က လက်မခံခဲ့ပါ။

“အချိန်ကာလတစ်ခုကို စောင့်ပါဦးသား။ အခု သား ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဦး။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သားအသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီ။ အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်ပါဦး သား။ ဦးမြတ်စကားကို နားထောင်ပါနော်”

ဦးမြတ် အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်ခဲ့သောစကားကြောင့် သူ ဒီအိမ်ကြီးအရိပ်အောက်မှာ အရာရာ အောက်ကျိုနေဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“သားဆန္ဒကို ဦးမြတ်သိပါတယ်ကွာ။ သားလည်း မကြာခင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တော့မှာ။ သားဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ပါပြီ”

“ဦးမြတ်ကျေးဇူးတွေကြောင့် ကျွန်တော် ဒီဘဝရောက်တာပါ။ သား ဦးမြတ်ကို အဖေတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံး ပြုစုသွားမှာပါ။ ဒီအရိပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဦးမြတ် ဒုက္ခတွေခံနေတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဦးမြတ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေသည်။ သူ့ဘဝအတွက် ဦးမြတ် မသန်မစွမ်းဘဝကြီးနှင့် တောင် ခြံအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နေခဲ့တာ တွေးမိတိုင်း သူ ရင်ထဲ မကောင်းပါ။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

“ကဲ သား... စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဦးမြတ်တို့ ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သား စိတ်မညစ်နဲ့တော့၊ မကြာခင် သား ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝမှာပါ”

“ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားတို့နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တော့လိုနေပြီ။ ဒါကို ရွှေရုပ်လွှာ နားလည်အောင် ဦးမြတ်ပဲ ပြောပြထားလိုက်ပါ”

“အေး အေးပါကွယ်။ သမီးလေးလာရင် ဦးမြတ် အသိပေး ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ ကဲ... သားရေချိုးကွာ၊ ပြီးရင် ထမင်းအတူ စားကြရအောင်”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အာရုံထဲမှာ ရွှေရုပ်လွှာပျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအပေါ်မှာ ရွှေရုပ်လွှာ ခင်မင်နေတာကို သူသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို အန်ကယ်ရန်တို့ မနှစ်သက်တော့လည်း ရွှေရုပ်လွှာ နားလည်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ရေချိုးဖို့ ဆင်းသွားသော မောင်ဘုန်းကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဦးမြတ်ထင် ပင့်သက်မောလေးချပ်သည်။

၀၀၀

ကံကြမ္မာတရားက ဆန်းကြယ်သလို ကြောက်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းဘဝကိုပဲတွေးကာ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခဲ့ရတာ အမြဲဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဦးရန်ရှင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ်မှာ ခါးသီးပုန်းတီးနေခဲ့တာတွေ၊ ဒီဒီအိမ်ကြီးအိမ်က အဝေးကို ရောက်အောင် ကြံစည်နေခဲ့တာတွေကို သူ့သိပ်အံ့သြခဲ့ရသည်။

တကယ်ဆို ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်းဆိုတာ ဟိုးတစ်ချိန်က သူ့အပေါ်မှာ ပြည့်ဝကောင်းမွန်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စိတ်ထားကျလည်း ဖြူဝင်ကာ စာနာသနားတတ်သူတစ်ယောက်ဟု အားလုံးသိခဲ့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သော ကားအက်ဆီးဒင့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆရာကြီးစိတ်ထားတွေ ပြောင်းလဲသွားတာက ယုံနိုင်စရာပရှိခဲ့။

သူ စာနာသနားကာ အိပ်ပေါ်ခေါ် တောင့်ရှောက်ခဲ့သော ညီဖြစ်သူရဲ့ သားအပေါ် ဆက်ဆံပုံက မုန်းတီးမှုတွေအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရုံမက ညီနှင့် ညီရဲ့ဇနီးပါ သေဆုံးခဲ့ရသော ကံဆိုးမှုကြီးမှာ ကံကောင်းထောက်ပံ့သူက ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြီးက ဆရာကြီး၏ စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြောင်းလဲသွားစေတာကတော့ သူ့တောင် အံ့သြမိသည်။

ဆရာကြီး မုန်းတီးနေသော ကလေးငယ်ကို စာနာစိတ်နှင့် သူ့ တာဝန်ယူ တောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွေမှာပဲ သူ သိခွင့်ရလိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကြီးက တုန်လှုပ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။

“ဦးမြတ် ... သားတို့ ထမင်းစားကြရအောင်လေ”

မောင်ဘုန်းအသံကြားမှ ဦးမြတ်ထင်အတွေးတွေ အာရုံက လွင့်မြောက်ကုန်သည်။

“ဪ အေး ... သားတောင် ရေချိုးပြီးနေပြီလား”

“ပြီးပြီ ဦးမြတ်၊ ခိုက်တွေဆာနေပြီ စားကြရအောင်” သူ့ကိုပြောရင်း ခူးခပ်ထားပြီးသော ထမင်းပိုင်းမှာ မောင် ဘုန်း ဝင်ထိုင်နေပြီ။

သူ့ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းပန်မာန်ထဲက ဟင်းတစ်တုံး ခပ်ထည့်ကာ မောင်ဘုန်း ဦးချပေးတော့ သူ ပိန်ပိန်ကြီးပြီးရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

မောင်ဘုန်းနှင့်သူကြားမှာ နှောင်တွယ်မိသောသံယောဇဉ်ကတော့ ရှေးဘဝရဲ့ ရေစက်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၉)

“အို ရဲရင့်”

ရွှေရုပ်ခေါ်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ လှည့်ကြည့်သော မျက်စိနားတွေထဲမှာ အံ့ဩရိပ်တွေ အထင်အရှား။

“ရွှေ ရုပ် လွှာ”

ရွှေရုပ်ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း သူ ရေရွတ်နေချိန်မှာပဲ ရွှေရုပ် အနီးဆုံးကို ရောက်သွားခဲ့၏။

“မင်း မင်း ... ဘယ်လာတာလဲ ရွှေရုပ်လွှာ”

“ဒီကို တမင်လာတာ ကိုရဲရင့်နဲ့တွေ့ချင်လို့ လာတောင့်နေတာ”

ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝန်းဂိတ်ပေါက်ဝအထိ သူမလာတောင့်နေသည့်ဆိုတော့ ရဲရင့်ဘုန်း မယုံသလို မှင်တက်တက်လေးကြည့်နေသည်။ ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရဲရင့်ဘုန်းကို ငေး

သက်စိတ်စာပေ

ငေးလေး ကြည့်နေမိတာပဲ ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်လက်ကတုံး ရှုပ်လက်ရှည်ကို ကြယ်သီးအပြည့်တပ် ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲရင့်ဘုန်းအသွင်က ရေညှိစိမ်းရောင် ချည်ချောပုဆိုးကွက်လေးနှင့်လည်း စတိုင်လ်သန့်သန့်လေးနှင့် ကြည့်ကောင်းလွန်းပါသည်။

အနက်ရောင် ကြိုးသိုင်းလွယ်အိတ်ကို ညာဘက်ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော ရဲရင့်ဘုန်းက အရင်ဆုံး သတိဝင်လာဟန်နှင့်

“ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်လို့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ရွှေရုပ်လွှာ”

“မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ ကိုရဲရင့်၊ အန်ကယ်ရန်က ရွှေရုပ်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ကိုရဲရင့်ကို ခေါ်သတိပေးတယ်ဆို”

ရွှေရုပ်စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းကို ဦးမြတ်ပြောလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးမြတ်က ရွှေရုပ်မေးလို့ ပြောပြတာပါ”

သူ ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး ခေါင်းခါနေသည်။ ရွှေရုပ်လည်း သူ့လိုပဲ ခေါင်းခါပြရင်း ...

“သူတို့ ဘာလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ၊ ရွှေရုပ်ရဲ့ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ကို တားမြစ်တာတော့ ရွှေရုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒါက မင်းဘက်က အပိုင်းလေး ကိုယ့်အတွက်တော့

သူတို့အရိပ်မှာနေနေရတဲ့ဘဝမှာ သူတို့စကားကိုတော့ နားထောင်ပေးရမှာပဲ၊ မင်းနဲ့စကားပြောတာမကြိုက်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကို အပြတ်ပြောထားပြီးပြီလေ”

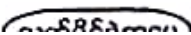
“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ကိုရဲရင့် ဘာလို့ အဲဒီလောက်အထိ အောက်ကျို့ ခေါင်းငုံ့နေရတာလဲ၊ ရွှေရုပ်သိတာ ကိုရဲရင့်ဘုန်းက ရဲရင့်ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“ကိုယ့်စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဘယ်အရေးကိစ္စမှာ မဆို ကိုယ်ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ရန်နဲ့ ရဲလင်းကတော့ ခြွင်းချက်တစ်ခုပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲလို့ မပေးနဲ့ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ့်ဘဝက သူတို့လောင်းရိပ်က မကင်းလွတ်သေးဘူးလေ”

သူ့စကားကို ရွှေရုပ်လက်ခံခေါင်းညိတ်မိသည်။ ရွှေရုပ်ကြောင့် ဦးမြတ်နှင့် သူ့ဘဝလေး ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာကို ရွှေရုပ်မလိုလားပါ။ ဦးမြတ်ကလည်း ရွှေရုပ်ကို ရှင်းပြတောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီ။

“ကိုရဲရင့်အခြေအနေကို ရွှေရုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရှေ့မှာ ကိုရဲရင့်တို့နဲ့ ရွှေရုပ်ကင်းကင်းနေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို အပြင်မှာ ဆုံတဲ့အခါ ရွှေရုပ်နဲ့ကိုရဲရင့် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ရှိနေချင်တယ်”

“မင်း ဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာလဲ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်အခြေအနေက ဘာမှ အထင်ကြီးစ

ရာအခြေအနေ မရှိပါဘူး”

“ကိုရဲရင့် ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ရွှေရုပ်အထင်ကြီး လေးစားတာ ကိုရဲရင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲလေ၊ ရွှေရုပ် အားလုံးသိနေတယ်၊ အန်ကယ်ရန်ရော၊ ရဲလင်းပါ ရွှေရုပ်နဲ့ဒယ်ဒီကို လိမ်ညှာထားခဲ့ကြတာ”

“အဲဒါတွေကို ကိုယ်မသိချင်ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ရွှေရုပ်လွှာ”

သူ့စကားတွေက ယတိပြတ် ပြတ်သားနေခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်သိထားသော ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရဲရင့်ရဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒယ်ဒီက ဘာမှ မသိခဲ့လို့ ရွှေရုပ်ကို ရဲလင်းနဲ့ သဘောတူနေတာပါ၊ ရွှေရုပ်ကတော့ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စပါ ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ထင်မြင်ဝေပန်ချက် မပေးချင်ဘူး၊ အန်ကယ်ရန်တို့ ရဲလင်းတို့နဲ့ ကိုယ် အကင်းရှင်းဆုံးနေချင်တယ်၊ အဲဒီဘဝကိုရောက်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့စကားမပြော မခင်မင်တာကို ကြိုက်တဲ့ သူတို့ဆန္ဒကို ကိုယ်ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ”

“ရွှေရုပ် ပြောပြီးပြီလေ ... ရွှေရုပ် နားလည်ပါတယ်၊ အန်ကယ်ရန်တို့ လောင်းရိပ်အပြင်မှာတော့ ရွှေရုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ် ကိုရဲရင့်သတ်မှတ်ပေးပါ”

၁၇၆ သက်ပိုင်ရဲ

သူ ရွှေရုပ်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ရွှေရုပ် အတိုင်းပသိ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုရဲရင့်ရယ်၊ အချိန်နည်းနည်း ရမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ခုခု စားကြရအောင်နော်”

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေရုပ်စကားကို မငြင်းဆိုဘဲ သူ ခေါင်း ညိတ်လက်ခံသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်ကပဲ ကျွေးပါရစေ၊ ကိုယ့်ကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ် ရွှေရုပ်လွှာကို ကင်းတင်နိမှာ ဧည့်ခံပါမယ်”

သူနှင့်အတူ ရွှေရုပ် ကင်းတင်နိကိုရောက်ခဲ့သည်။ ဆီ ချက်တစ်ပွဲ၊ အအေးတစ်လုံးဆီမှာကာ သူနှင့်ရွှေရုပ် စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ ... ကိုယ် အတန်းတက်ရဦးမယ်၊ ရွှေရုပ်လွှာ မင်း ပြန်ဖို့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်ကားပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်သွားမယ် ရွှေရုပ်လွှာ”

နှုတ်သက်ပြီး ကျသင့်ငွေ အတင်းထုတ်ရှင်းကာ ရဲရင့် ဘုန်း ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ် ကင်းတင်နိဘက်က ပြန်လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

စာချစ်သင်္ဃေ ၁၇၇

“ဟယ် လွှာ ... နင် နင် ရွှေရုပ်လွှာ မဟုတ်လား” ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရွှေရုပ်ငေးငေးလေး လျှောက်လာ တုန်းမှာ ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် မော့ကြည့်တော့ ...

“ဟင် ... နင် နင် ကေရီ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က မှတ်မိသားပဲ၊ ငါက အဝေး ကတည်းက နင့်လို တူပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ၊ လွှာရယ် နင်က အရင်ကထက်တောင် ပိုလှလာတယ်သိလား”

“ဟေ့ ... မပြောနဲ့၊ ဒါ နင့်ကျောင်းနော်၊ နင်ပဲ ကျွေးရမှာ”

“ကျွေးမှာပါဟယ် ... စိတ်ချ စိတ်ချ၊ နေပါဦး ... နင် က ဘယ်က ဘယ်လို ရန်ကုန်ရောက်လာတာလဲ လွှာရဲ့”

စတိတ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရွှေရုပ်နှင့်ကေရီ မူဆယ်မှာ ရှစ်တန်းကတည်းက အတူတက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးတော့ ကေရီမိဘတွေက ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားခဲ့တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝေးခဲ့ကြသည်။

ကေရီ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနှင့် အောင်ခဲ့ တာ သိပေမယ့် ဆေးကျောင်းတက်နေတာကို မသိခဲ့။ အခုတော့ ကံကြမ္မာက တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံ ခွင့် ပေးခဲ့၏။

ရန်ကုန်ကို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် လာခဲ့တာကို ကေရီ

(စာချစ်သင်္ဃေ)

ကို ရှင်းပြရင်း ကင်းတင်နိမှာ ရွှေရုပ် ဒုတိယအကြိမ် ထိုင်ဖြစ် ပြန်၏။

“ငါ ဘာမှမစားတော့ဘူး ကေရီ၊ အခုလေးတင် ကင်တင်နိက ထလာရင်း နင်နဲ့ဆုံတာဟ”

“ဘာရယ် ... ကင်တင်နိလာတာ ဟုတ်လား ... ပြောစမ်း ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ နင်နဲ့အသိ ဒီကျောင်းမှာရှိတယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလား လွှာ”

“ယောက်ျားလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ ဟ၊ နင် သိမလားမသိဘူး၊ ဖိုင်နယ်ပတ်စ် တက်နေတဲ့ ကို ရဲရင့်ဘုန်း”

ကေရီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်အံ့သြသွားရင်...

“ငါနဲ့ အတန်းမတူပေမယ့် သိတာပေါ့၊ သူက တို့ ကျောင်းရဲ့ ကင်းပဲဟ၊ စာလည်းတော်တယ်၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ”

ကေရီနှင့်ဆုံမှ ရဲရင့်ဘုန်းအကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် ထပ်မံသိခွင့်ရလိုက်သည်။ ကေရီပြောသလို ရဲရင့်ဘုန်းသတင်း တွေက ပွေးနေ၏။

“မာနကတော့ ခပ်ကြီးကြီးပဲဟ၊ စာတော်ထက်မြက် သလို သူ့အဖေကလည်း ဟိုက်ဘော့စ်ကြီးလေး ဦးရန်ရှင်းတဲ့ နာမည်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက တကယ်ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ဟ၊ ကိုယ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ပိုင်ကားတောင် မစီးဘူး၊ လိုင်းကားစီးပြီး ကျောင်းလာတာ၊ နေပါဦး ... နင်နဲ့က ရင်းနှီးတာကြာပြီလား”

“အင်း ... ကြာပြီဆိုပါတော့ဟာ၊ သူ့အဖေနဲ့ငါဒယ်ဒီ က ပါတနာတွေလေ”

ရွှေရုပ် အလိုက်သင့်ပဲ ခေကရီစကားကို နှင်းပြီး မြေလိုက် ပါသည်။ ရဲရင့်ဘုန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကေရီတို့ သိထားတာတွေ လွဲမှားနေတာကိုလည်း ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။

“ဟာ ... ဒါဆို နင်တို့ဇာတ်လမ်းက မိဘတွေရေးတဲ့ ဖူးစာလား၊ သွားပါပြီ ... ငါက-နင့်ကိုအားကိုးပြီး သူ့ကို ရင်ခုန် လို့ ... အဟင်း ဟင်း”

ကေရီက ကျောင်းတုန်းကအတိုင်း ရယ်ကာမောကာနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်ဆဲ ရှိသည်။ အအေးပုလင်းက ပိုက်တံလေးကို ကေရီ ငုံ့သောက်နေရင်း ရွှေရုပ်ကို စူးစူးနှစ်နှစ်လေး စိုက်ကြည့် နေပြန်၏။

“နင်က ဘွဲ့လည်းရပြီးလို့ စီးပွားရေးအလုပ်ထဲ အာရုံ နှစ်တော့မယ်ပေါ့လေ၊ ငါတို့ကတော့ ကျောင်းတောင်ပပြီးသေး ဘူးဟ”

“အင်း ... ငါသူငယ်ချင်းက ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်တော့ ဖာဆိုတော့ ငါ ဂုဏ်ယူမဆုံးပါဘူးဟာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စတိတ်ကျောင်းတုန်းက

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အကြောင်းတွေ စားမြို့ပြန်ရင်း နာရီဝက်လောက် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မဆုံးခဲ့ပါ။ ကေရီ အတန်းတက်စရာရှိတာမို့ ရွှေရုပ် နှုတ်ဆက် ပြန်ခဲ့သည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ကေရီပြောလိုက်သော ရဲရင့်ဘုန်း အကြောင်းတွေက ရွှေရုပ်အတွေးထဲအထိ ပါလာသည်။ ရဲရင့် ဘုန်းကို ဦးရန်ရှင်း၏သားဟုပဲ အားလုံးက ထင်မှတ်နေကြသည်။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ကတောင် ဒီလိုပဲ ထင်မှတ်ခဲ့သည် ဆိုတော့ ဒါ ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင် တမင်သိချင်ဟန်ဆောင်နေသည် လား ရွှေရုပ်တွေးမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးရန်ရှင်းက ရဲရင့်ဘုန်းအပေါ် မကြည်ဖြူ ပေမယ့် ရဲရင့်ဘုန်း၏ ပညာတော်မှုနှင့် ထက်မြက်ထူးချွန်မှုတွေ ကြောင့် ဂုဏ်တက်ရခြင်းကို ကျေနပ်နေတာတော့ သေချာပါ သည်။

ဦးရန်ရှင်း၏သား အမည်ကလည်း ရဲရင့်ဘုန်းပဲ ဖြစ်နေ ခြင်းက သူ့အတွက် ရေလိုက်ငါးလိုက်ပျောနေလို့ ရနေသည်ကို။

ဒါပေမဲ့ အစစ်အမှန်နှင့် အတုအယောင်ဆိုသည်က တစ် ချိန်မှာ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လာမှာကို ဦးရန်ရှင်း မေ့နေခဲ့ သည်လား။

သက်ပိုင်ရဲ့တပေ

အခန်း (၂၀)

“အင်း ... ရွှေရုပ်လွှာလေးက မင်းအပေါ်

တော် တော်ခင်မင်သံယောဇဉ် ရှိရှာတာပဲ”

သူ ကျောင်းထဲအထိ ရွှေရုပ်လွှာရောက်လာကြောင်း ဦးမြတ်ကို သူ ပြန်ပြောမိတော့ ဦးမြတ် မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တောင် အတော်အံ့ဩသွား တယ် ဦးမြတ်”

“အင်း ... သူပြောသလို ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရိပ်နဲ့ ကင်း လွတ်တဲ့နေရာမှာ ခင်မင်ကြတာတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့လည်း သိတာမှတ်လို့၊ သူ့ခမျာ မှုဆယ်က တစ်ယောက် တည်း လာနေရရှာတာဆိုတော့ အားငယ်စိတ်နဲ့ အားကိုးတဲ့ သဘောမျိုး ထင်ပါရဲ့”

ဦးမြတ်စကားကို သူ ခေါင်းညှိတ်မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်လွှာကြောင့်တော့ အန်ကယ်ရန်တို့နှင့် ပြဿနာမဖြစ်လိုပါ။

သူ့ကို သတိပေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ အန်ကယ်ရန်ရဲ့ သံသယ အကြည့်တွေကိုလည်း သူတွေ့နေရသည်။

ရဲလင်းကလည်း သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ပျက်နာက မာ တင်းသွားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေရုပ်လွှာရှေ့မှာ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောကာ ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းလည်း လုပ်တတ်သေးသည်။

သူ ကျောင်းတက်နေသည့် ရက်တွေမှာ ရွှေရုပ်လွှာ ကလည်း အပြင်ထွက်ကာ အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတတ် တာမို့ မဆိုဖြစ်သလောက်ရှိသည်။ မဖြစ်မနေ ဆုံဖြစ်သည်က သူ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ ဦးမြတ် အလုပ်တွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ခြင်း။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရွှေရုပ်လွှာ ခြံထဲမှာ ဒရင်းဘတ်လေးချက်က စာဖတ်နေတတ် သည်။

အိမ်မှာဆုံလျှင် ရွှေရုပ်လွှာက သူ့ကို ခပ်တန်းတန်းပဲ နေတာမို့ အန်ကယ်ရန်လည်း ယုံကြည်သွားခဲ့ပုံရ၏။

ရဲလင်းကလည်း ရွှေရုပ်လွှာ အိမ်မှာရှိသည့်နေ့တွေဆို လျှင် အရင်လို အပြင်မထွက်တော့ဘဲ ရွှေရုပ်လွှာအနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိတတ်၏။

ဒီနေ့လည်း သူ ဦးမြတ်လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေ ကူလုပ် နေရင်း ပန်းပင်တွေ ရေပြန်းပေးနေချိန်မှာ ရွှေရုပ်လွှာ ဒရင်းဘတ်

လေးနှင့် သစ်ချိပ်အောက်မှာ စာရင်းဇယားဖိုင်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေသည်။

အနီရဲရဲ ဝေပိုရှုပ်လက်တို့နှင့် အနက်ရောင်ခုံးဖုံးကွာဘား ဘောင်းဘီကို စပတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ပြီး ရဲလင်း ခြံထဲဆင်းလာ ကတည်းက သူ့မြင်သည်။

“ဟေ့ကောင်ရဲရင့် ... အပင်တွေရေလောင်းပြီးရင် ကြက်တောင်ကွင်းက မြက်တွေ ရှင်းဦး ... ကြားလား။”

ရွှေရုပ်လွှာကြားအောင် သူ့ကို အော်ဟစ်ခိုင်းနေတာ သိပေမယ့် သူ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း လုပ်လက်စအလုပ်ကိုပဲ လုပ် နေလိုက်ပါသည်။

ရွှေရုပ်လွှာ သူတို့ဆီကို ဝေခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့် ပြီး သူ့အလုပ်ကို ပြန်အာရုံစိုက်လုပ်နေသည်။

ရဲလင်း သူ့ကို အမိန့်ပေးပြီး ရွှေရုပ်လွှာဆီ လျှောက်သွား တာတွေ့သည်။

“ရွှေရုပ် ... အလုပ်တွေရှုပ်နေလား။ ကိုယ် ဘာကူညီရ မလဲ။”

“မလိုပါဘူး ကိုရဲလင်း ... ကျွန်မအလုပ်ကို ကျွန်မ နိုင်နင်းပါတယ်။”

“ရွှေရုပ်ပင်ပန်းနေတာ ပကြည့်ရက်လို့ပါ။ ရွှေရုပ်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကော ဘယ်လိုအခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ။”

"ဒီမှာ ကိုရဲလင်း... ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားပြောဖို့ အချိန် မရှိဘူး။ ဒီစာရင်းတွေကို ကျွန်မ ဒီနေ့ အပြီးရှင်းလင်းရမှာ"

ရွှေရုပ်က ရဲလင်းကိုတစ်ချက်လေးမှ အကောင်းမပြောဘဲ ဘုတောနေတာကို သူ့ကြားနေရသည်။ ရဲလင်းကလည်း တစ်ချက်လေး ပျက်နာမပျက် ပေကပ်နေ၏။

"ရွှေရုပ်ကလည်းကွာ... ဘာလို့ ကိုယ့်ကို စိမ်းကားနေရတာလဲ၊ သူ့စိမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကဲ ကိုရဲလင်း... ရှင် ဒီလို လာနှောင့်ယှက်နေရင် ကျွန်မ ဘာမှ အလုပ်လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟာ ... နေပါဦး ရွှေရုပ်ရဲ့"

"ဟင် ... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်စမ်းပါ"

အချေအတင်ဆိုနေသည့်စကားတွေကို နားမထောင်ပါဘဲ ကြားနေရတော့ သူ မနေနိုင်တော့ပါ။ လှည့်ကြည့်တော့ ရွှေရုပ်လက်တစ်ဖက်ကို ရဲလင်းက ဆွဲကိုင်ထားသည်။

"ရွှေရုပ်ရယ် သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာဘဲကွာ၊ အဲဒီလောက် တွန့်တိုပနေပါနဲ့"

"ရဲလင်း... ရှင် ကျွန်မလက်ကို အခုချက်ချင်းလွှတ်နော်"

ရွှေရုပ်အသံမှာ ဒေါသတွေပါနေတာ သူသိသည်။

အခြေအနေက ဒီထက်ဆိုးလာလျှင်တော့ သူ ဝင်တားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း ရပ်ကြည့်နေတော့ ...

"ဟေ့ကောင် ရဲရင့် ... မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ရဲလင်း ကုလားမနိုင် ရနိုင်မဲကာ သူ့ကိုကြည့်ကာ ရန်စကားဆိုနေတော့ ရွှေရုပ်ပျက်မှာ စိုးရိမ်ရိပ်တို့က အရိပ်ထင်သွားခဲ့သည်။

ရဲလင်းလက်ထဲက သူမလက်ကို ရုန်းထွက်ရင်း သူ့ကိုလည်း စူးစူးလေးကြည့်သည်။

"ကိုရဲရင့်ဘုန်း... ရှင်အလုပ် ရှင်လုပ်ပါ၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ကိစ္စ"

ပြောပြီးသည်နှင့် ရွှေရုပ်လွှာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။ ရဲလင်း သူ့ကို ပြုံးတုံ့တုံကြည့်ရင်း ...

"ကြားတယ်နော် ရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်နဲ့ငါ့ကိစ္စမှာ မင်း ဟီးရီး ဝင်မလုပ်နဲ့၊ ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောသွားတာ မင်းပုတ်ထားပါ"

ရဲလင်း သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြောပြီး အိမ်ထဲလိုက်ဝင်သွားတာ သူရပ်ကြည့်နေမိဆဲ။

ရွှေရုပ် သူ့ကို ဘာကြောင့် ပြောသွားခဲ့သည် ဆိုတာကို သူ နားလည်ပါသည်။ သူမကြောင့် သူနှင့်ရဲလင်းတို့ ပြဿနာ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ပြောသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

ရဲလင်းဆိုသည့် ကောင်ကတော့ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်သွား
ခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှေရှင်လွှာ။

“ရဲလင်း... မင်း ငါအတန်တန် မှာထားလျက်နဲ့ မင်း
ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကောင်းသလားကွ”
ဒယ်ဒီ ပျက်နှာရဲရဲနီလျက် ဒေါသတွေထွက်နေတာ
ရှူးရှူးရှားရှား။
“သား ဘာလုပ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”
“ဟေ့ကောင်... မင်း ငြောင်လိပ်မနေနဲ့၊ ရွှေရှင်လွှာ
ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို လာတိုင်သွားတာကွ၊ မင်း သူ့လက်ကို ဇွတ်
အတင်း ဆွဲတယ်ဆို”
“ဟား... ဒယ်ဒီကလည်း လက်ကလေးဆွဲတာ ဘာ
များ ဖြစ်သွားလို့လဲဗျာ”
“မင်းကို ငါ ပြောထားသားပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ရင်မျိုး ရွှေရှင်
လွှာကို သွားမလုပ်ပါနဲ့လို့ ငါ့သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမယ့် အပြုအမူ
မျိုး မင်းဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ”

ဒယ်ဒီ ပေါက်ကွဲကာ သူ့ကိုချည်း အပြစ်တွေဆိုနေ
သည်။ တကယ်ဆို ရွှေရှင်လွှာအပေါ် သူ ဒီလောက် ထိခိုက်နစ်
နာအောင် ပြုခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါ။
“ပြဿနာပဲ ဒယ်ဒီရား၊ ရွှေရှင်လွှာက ကျွန်တော်
စကားပြောနေတုန်း အတင်းထွက်သွားမယ်လုပ်လို့ တားလိုက်မိ
တာလေးကို ဒယ်ဒီကို လာတိုင်သလား။ ဒယ်ဒီပြောတဲ့အတိုင်း
သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားတာလေ”
“ဘာကွ... ဒါ ကြိုးစားတာတဲ့လား၊ မင်း ဒီလိုသိက္ခာ
ကျတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်နေရင် ဟိုက အထင်ကြီးလေးစားမတဲ့လား၊
မင်း တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ”
ဒယ်ဒီကတော့ သူ့ကိုပဲ အပြစ်တွေပြင်ကာ ဆူပူနေ
သည်။ တကယ်ဆို ရွှေရှင်လွှာကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး
ဖြစ်နေတာ သူ ဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရမည်လဲ။
ရွှေရှင်လွှာအပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက် အောက်ကျီခံ
နေနေ ရွှေရှင်လွှာအပြုအမူနှင့် ဆက်ဆံမှုတွေက ပျော့ပျောင်း
မလာတာ ဒယ်ဒီမသိပါ။
“သား တကယ်စိတ်ညစ်တယ် ဒယ်ဒီရား၊ ဒယ်ဒီတို့
သဘောတူကြည်ဖြူထားတာပဲ၊ သူက ဘာလို့ ဒီလောက် ခါးခါး
သီးသီး ဖြစ်နေတာလဲ”
“အဲဒါ မင်း အသုံးမကျလို့ပေါ့ကွာ”

လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ သူ မခံချင်အောင် ဒယ်ဒီ ပြောနေတာတော့ လွန်လွန်းနေပြီ။

“မင်းလုပ်သင့်တာက ရွှေရုပ်လွှာ မင်းကို လေးစားအထင်ကြီးလာအောင် နေထိုင်ပြရမှာကွ။ အခုတော့ မင်း အချိုးက တစ်စက်လေးတောင် မပြောင်းလဲဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ဟိုက မင်းကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟား... သား ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး ဒယ်ဒီ”

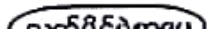
“တော် တော်တော့ ရဲလင်း။ မင်းမှာ ဘာမှ အရည်အချင်းမရှိတာကို ကြည့်ညာမနေနဲ့။ နောက်ကို အဲဒီလုပ်ရပ်မျိုး မင်းသွားမလုပ်နဲ့။ မင်း ဘာမှ အသုံးမကျရင် ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေ။ အချိန်တန်ရင် အဆင်ပြေအောင် ငါ စီမံပေးမယ်”

သူ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကာ ဒယ်ဒီရှေ့ကထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပကျေနပ်စိတ်တွေ အုံကျင်းဖွဲ့နေသည်။

ရွှေရုပ်လွှာက သူ့အကြောင်းတွေအားလုံး သိနေတော့ ခက်သည်။ အမှန်ဆို သူ ကျင်လည်နေသည့် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒယ်ဒီရဲ့အရှိန်အဝါနှင့် အရာရာ အဆင်ပြေနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ရဲရင့်ဘုန်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကြောင့်လည်း သူ့ကို လေးစားအထင်ကြီးမှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရသေး၏။

သူတို့ နာမည်တွေက တူနေတော့ ဒယ်ဒီပိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သူ့ကို ဆရာဝန်လောင်းတစ်ဦးဟု အား

လုံးက ထင်မှတ်နေကြသည်။

“ကိုရန်ရှင်းသားက တကယ်တော်တာပဲဗျာ၊ အခု ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီနော်”

“ဗျာ အင်း... ဟုတ်တယ်ဗျာ... အဟဲ”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားက သားတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် အားကိုးရတာ ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာတော့ သားနှစ်ယောက်ကို တော်တော်မျှော်လင့်ထားတာ၊ အလကားပဲဗျာ၊ ရိုးရိုးဘွဲ့လေးတွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတယ်”

ဒယ်ဒီရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲရောက်တိုင်း သူနှင့် ရဲရင့်ကို မှားပြီး ဒယ်ဒီပိတ်ဆွေတွေက မေးကြ၊ ချီးကျူးကြစမြဲ။ ထိုအခါတိုင်း ဒယ်ဒီက ချော်လဲရောထိုင်ကာ ပြုံးပြုံးကြီးနေပြတတ်သည်။

သူကလည်း ဟန်မပျက် ပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်နေလိုက်တတ်စမြဲ။ ရဲရင့်ဘုန်း အရှိန်အဝါနှင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ်လာသော မိန်းကလေးတွေကိုလည်း သူ ကြုံဖူးပါသည်။

ထိုအခါမျိုးကျတော့ သူ ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို အပိုင်ယူတတ်စမြဲ။

“ကိုဘုန်း၊ ဟမိတို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရတော့မလားဟင်၊ မော်ကို ဘယ်တော့လာပြန်မှာလဲဟင်”

“ဟို အဲ နေ နေပါဦး မော်ရယ်၊ ကိုယ်က ကျောင်း

၁၉၀ ဆက်ပိုင်းရဲ့

တောင်မှ ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ဒီကိစ္စ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့။ ဒါဆို မော်တိုပါ ဂုဏ်တက်မှာပေါ့ နော်"

သူ့ကို အထင်ကြီးစိတ်တွေနှင့် အပိုင်ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုး စားလာတော့ သူ ရှောင်တိမ်းခဲ့ရတာတွေလည်း မနည်းခဲ့ပါ။

တခြားသော မိန်းကလေးတွေကို ရဲရင့်ဘုန်း ဂုဏ်ခြပ် တွေ အသုံးချပြီး သူ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ မရနိုင်တော့တာ သေချာ၏။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ သူ အရှုံးပေး လက်လွတ်မခံနိုင်ပါ။ သိက္ခာတွေ ဘာတွေနှင့် ဒယ်ဒီ ပြောသလို ရွှေရုပ်လွှာ တိမ်းညွတ်လာအောင်လည်း မကြိုးစားချင် တော့ပါ။

ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရပါစေ၊ ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ သူ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ အသေအချာ။

အခန်း (၂၁)

“**တော်** သေးတာပေါ့။ ရွှေရုပ်က ကိုရဲရင့် အထင်လွဲမှာ စိုးရိမ်သွားတာ”

သူ့ကျောင်းဝန်းထဲအထိ ရောက်လာခဲ့ကာ ရွှေရုပ်လွှာ တောင်းပန်စကားဆိုနေတော့ သူ တကယ်ပဲ အားနာသွားမိ သည်။

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ်နဲ့ရဲလင်း ပြဿနာမဖြစ်အောင် ရွှေရုပ်လွှာ တမင်ပြောသွားတာ ကိုယ်သိ တာပေါ့”

“အင်း... ရဲလင်းသာ တစ်ခုခုလုပ်လာရင် အဲဒီနေ့က ပြဿနာဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

“မင်းကို သူ တစ်ခုခုလုပ်မှ ကိုယ်ဝင်ပြောမိမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲရင့်၊ အဲဒီနေ့က အန်ကယ်ရန် ကိုလည်း ရွှေရုပ် တိုင်ပြောခဲ့တယ်”

သူ ရွှေရုပ်လွှာကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။ ရဲလင်းနှင့် ရွှေရုပ်လွှာကို မိဘတွေက သဘောတူကြည့်ပြီ။ ထားတာ သူသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ရဲလင်းအပေါ် ဆက်ဆံမှုတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ သူ စဉ်းစားရခက်သည်။

“ရွှေရုပ်လွှာ ... ရဲလင်းနဲ့မင်းက မိဘတွေ သဘောတူထားကြတာ မဟုတ်လား”

“ဒါ အမှန်ပဲ ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်ဒယ်ဒီက အဲဒီကိစ္စ ရွှေရုပ်ကို ကြိုအသိပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ ရွှေရုပ်ကို လာနေခိုင်းတာလည်း ရဲလင်းကို လေ့လာဖို့အတွက်လေ”

ရွှေရုပ်လွှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောပြနေသည်။ ကြည့်လဲ့နေသော မျက်နှာကဝန်းလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း သူ နားထောင်နေမိဆဲ။

“ရွှေရုပ်ကြားထားတဲ့ ရဲရင့်ဘုန်းနဲ့ အန်ကယ်ဦးရန်ရှင်းရဲ့သား ရဲရင့်ဘုန်းက တကယ့်ကို လွှဲချော်နေတယ် ကိုရဲရင့်၊ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတဲ့ယောက်ျားက အရည်အချင်းရှိပြီး ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ပဲ သိထားတာ၊ ဒီရောက်မှ ရဲရင့်ဘုန်းနှစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း ရွှေရုပ်သိခွင့်ရလိုက်တာ”

ရွှေရုပ်လွှာ ဆိုလိုရင်းကို သူ သဘောပေါက် နားလည်ပါသည်။ ရဲလင်းနှင့်သူ နာမည်တူနေခြင်းက သူ့ကိုပါ မကြာခဏ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရုန်းဖမ်းစေသည်။

အားလုံးက သူ့ကို အန်ကယ်ရန်ရဲ့သားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။ ထိုအတွက် အန်ကယ်ရန်က သူ့ကို ခြိမ်းဖျားသည်။

“ရဲရင့်၊ မင်းကို လူတွေက ငါ့ရဲ့သားနဲ့ မကြာခဏ မှားနေကြတယ်၊ ခက်တာက မင်းနာမည်နဲ့ ငါ့သားနာမည် တူနေတာကိုး။ ဒါ ကိုမြတ်ထင်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်တဲ့ပြဿနာပဲ။ ထားလိုက်တော့။ ဘယ်သူမေးပေး ဒီကိစ္စကို မင်း မဖြေရှင်းနဲ့ တော့။ ငါ့နာမည် ထိခိုက်စေမယ့်ကိစ္စမျိုးတော့ မင်း ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လူတွေက ငါ့သားလို့ မင်းကို ထင်နေလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။ မင်းက ငါ့တူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက်ပဲ မင်းနေပေးပါ”

သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြောင့် အန်ကယ်ရန် လက်ခံနေခြင်း မဟုတ်တာကိုသူသိပါသည်။ ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် လက်ခံပေးခြင်းဆိုတာ နားလည်ထားခဲ့၏။

“ကိုရဲရင့် ... ရွှေရုပ် တစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ပေးလေ ... ဘာမေးမလို့လဲ ရွှေရုပ်လွှာ”

“ဟိုလေ ... ကိုရဲရင့်နဲ့ ဦးရန်ရှင်းသား ရဲလင်းနဲ့က ဘာလို့နာမည်တူနေတာလဲဟင်၊ တမင်တူအောင် ပေးထားတာ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လား”

“မဟုတ်ဘူး ရွှေရုပ်လွှာ၊ အင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် တောင် သေသေချာချာ မမှတ်မိတဲ့ ကိစ္စကြီးပါ။ ဦးမြတ်က ကျွန်တော် လေးနှစ်သားကတည်းက အန်ကယ်ရန်တို့အိမ်ကြီးပေါ် က ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာလေ။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထား တော့ ဦးမြတ်က ပခင်အမည်မှာ အန်ကယ်ရန်နာမည် ဦးရန်ရှင်း ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း ရဲလင်း နာမည်အရင်း ရဲရင့်ဘုန်းလို့ ပေးပြီး အပ်ခဲ့တာ”

သူ့စကားတွေ နားထောင်ပြီး ရွှေရုပ်လွှာ မျက်တောင် ကော့ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ကာ အံ့ဩသွားဟန်နှင့် ...

“ဟင် ... ဦးမြတ်က ဘာလို့ အဲဒီလို ပေးလိုက်တာလဲ”

“မသိဘူးဗျ၊ အန်ကယ်ရန်သိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အထက်တန်းမှာ တက်နေပြီ၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ထူးချွန်ကျောင်းသား အဖြစ် အရွေးခံရပြီး နိုင်ငံတကာကျောင်းသားစုံညီပွဲတော်နဲ့ ဂျပန်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပါ စေလွှတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အရွေးခံရလို့ သူ့ကို မိဘအဖြစ်ခေါ်တွေ့ ဂုဏ်ပြုပွဲတွေ ဘာတွေလုပ်တော့မှ အန်ကယ်ရန် သိသွားတာ ဦးမြတ်ကို ပထမတော့ ဆူသေးတယ်၊ နောက်တော့လည်း ကျွန် တော့်ကြောင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ တအားတက်သွားရတာဆိုတော့ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

“အင်းလေ ... ဘယ်ပြောမှာလဲ၊ ကိုရဲရင့်က ပညာထူး ချွန်တော့ သူတောင် ဂုဏ်တက်သေးတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ သူ့သားနဲ့ နာမည်တူနေတာကိုတော့ သဘော မကျတာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ရဲလင်းလို့ အိမ်မှာ ခေါ် ခေါ်နေတာလေ”

ရွှေရုပ်လွှာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကျကာ ပြုံးသည်။

“ရဲလင်းနဲ့ နာမည်တူတာ ကိုရဲရင့်တောင် နစ်နာသေး တယ်၊ ရဲလင်းက ဆယ်တန်းတောင်မအောင်တဲ့သူပဲ”

“ရွှေရုပ်လွှာက ဒါတွေတောင် သိထားပြီလား”

“အမှန်တရားကို ညာလို့မရဘူးလေ၊ သူ အင်္ဂလန်မှာ ပညာသွားသင်တယ်ဆိုတာကလည်း ဘာမှ ဖြစ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ရွှေရုပ်သိထားပြီးပြီ”

သူ ထင်မှတ်ထားသည်ထက်တောင် ရွှေရုပ်လွှာက ထက်မြက်နေသည်။ ရဲလင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ ရွှေရုပ်လွှာ အား လုံးသိနေခဲ့မလား။ ဒါကြောင့် ရဲလင်းအပေါ်မှာ ရွှေရုပ် လက်မ ခံနိုင်ဖြစ်နေခြင်းထင်သည်။

“ရဲလင်းကို ရွှေရုပ်လွှာ ဒါကြောင့် လက်မခံနိုင်တာ လားဟင်”

သူ့အပေးစကားကြောင့် ရွှေရုပ်လွှာ မျက်နှာလေး တည် ကြည်သွားခဲ့ကာ ...

“ရွှေရုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ပေါင်းသင်းရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခံနှုန်းတွေနဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေ မထားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားပီသပြီး တည်ကြည်သူတော့ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒယ်ဒီက ရွေးချယ်ပေးလာပေမယ့် ရွှေရုပ်က ပျက်စိမိတ် ခေါင်းညိတ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် လေ့လာချင် လို့ ဒီအိမ်မှာ လာနေတာပါ။ အရည်အချင်းမရှိတဲ့အပြင် လိမ်ညာ တတ်တဲ့ယောက်ျားမှန်းသိတော့ ရွှေရုပ် သိပ်မှန်းသွားပြီ”

ရွှေရုပ်လွှာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ သူ သိခွင့်ရလိုက် တာ ရဲလင်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲလင်း အကြောင်းတွေကို သူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတွေကို ထည်လဲတဲ့ကာ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့လေးနေတတ်သူ။

ရွှေရုပ်လွှာကိုလည်း မမြင်ခင်က အင်တင်တင်လုပ်နေခဲ့ သေးသည်။ ရွှေရုပ်လွှာကို ခေါ်ခိုင်းတော့လည်း အကြောင်းပြ ငြင်းခဲ့တာမို့ သူ တာဝန်ယူခေါ်ပေးခဲ့ရ၏။

အခုတော့ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့အလှကို သူမြင်တွေ့ကာ ပြောင်း လဲသွားတာက ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“တကယ်ဆို ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မရိုးသားခဲ့ တာ။ ဒယ်ဒီမသိသေးလို့ပါ။ ဒယ်ဒီက ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတဲ့ ဦးရန်ရှင်း ရဲ့သားက ဆရာဝန်လောင်း ပညာတတ် ထက်မြက်သူတဲ့လေ”

“ဟင်”

သူတောင် ပျက်နှာပူကာ ထူထူပူပူကြီး ဖြစ်သွားရ၏။ ရွှေရုပ်စကားအဓိပ္ပာယ်က သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်တာ တဲ့တိုး ကြီး။

“ဒယ်ဒီက အဲဒီလိုထင်နေတာ အမှန်ပဲကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ် မှန်းဆက်ပေးကြည့်ပြီးပြီ။ အမှန်တွေကိုသာ ဒယ်ဒီသိရင် ရွှေရုပ် ကို ချက်ချင်းပြန်လာခိုင်းမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရွှေရုပ်လွှာ အမှန်တွေကို ပြောပြလိုက်ပေါ့။ ဒီမှာနေတာ ရွှေရုပ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ရဲလင်းကို သိပ်ယုံလို့ မရဘူး”

“ဟင့်အင်း... ရွှေရုပ် တပင်မပြောသေးတာပါ။ ရွှေရုပ် ရဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်သေးလို့ လေ”

ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ သူ ပိုလို့လေးစားအထင်ကြီးသွားမိ သည်။ သူမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက် ဇွဲကောင်းရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသည်။

“အင်း... ရွှေရုပ်လွှာ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ပြော ပါ။ ကိုယ် ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ် လိုတဲ့အခါ ပြောပါမယ်။ ကဲ... ရွှေရုပ်ပြန်ဦးမယ်။ ကိုရဲရင့် ရွှေရုပ်ကြောင့် ကလပ်ပျက်ပြီထင်တယ်”

၁၉၈ သက်မှိုင့်ရဲ

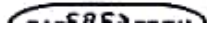
“ရတယ် ရွှေရုပ်လွှာ၊ ဒီအတန်းက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ် ရွှေရုပ်လွှာကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်” ကင်တင်းနဲထဲက သူနှင့်ရွှေရုပ်လွှာ အတူထွက်ခဲ့ကြတော့ အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရသေးသည်။

ကျောင်းထဲမှာ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ မတွဲတတ်သော သူ့ကို ရွှေရုပ်လွှာနှင့် သို့လော သို့လော ထင်မှတ်ကုန်ကြမှာ သေချာသည်။

နနညက်ညက်လေး ချောမောလှပသော ရွှေရုပ်လွှာနှင့် အခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတာကိုတော့ သူ ကျေနပ်မိသည်။ ပြီးတော့ ရဲလင်းအပေါ် ထားရှိသော ရွှေရုပ်လွှာစိတ်ကို သိလိုက်ရခြင်းအတွက်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးချင်မိသလိုလို။

ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်လွှာအပေါ်မှာတော့ သူ ပဝံ့ပရဲ ဖြစ်မိ၏။ တကယ်ဆို သူ့ဘဝနှင့် သူမဘဝက သိပ်ကို ကွာခြားလွန်းပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်ရဦးမည့် အနာဂတ်ရည်ရွယ်ချက်တွေက အများကြီး။

လောင်းရိပ်ကြီးတစ်ခုအောက်က သူနှင့်ဦးမြတ် ရုန်းထွက်ရပါဦးမည်။

ဆန်း (၂၂)

မြင်

လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးရန်ရှင်း မျက်မှောင်ကြီးတွေ ကုတ်သွားခဲ့မိ၏။ သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သော မြင်ကွင်းပါပဲ။

ရွှေရုပ်လွှာနှင့်ရဲရင့်တို့နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ အတူရပ်ကာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေသည်။ ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာက ကြည်နူးအပြုံးတွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေသည်။

ရဲရင့်ဆိုသည့် ကောင်ကလည်း ရယ်မောကြည်နူးစွာနှင့် စကားတွေ တုံ့ပြန်ပြောနေတာ အထင်အရှား။ ရွှေရုပ်လွှာနှင့် ပပတ်သက်ဖို့ သူပြောထားတာကို အလေးမထား ဥပေက္ခာပြုထားသည့် သဘောပေါ့။

ကြည့်နေရင်းနှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။ ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင်အချိုးက သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားသည် အချိုး။

ရွှေရှပ်လွှာဆိုတာ သူ့သားရဲလင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ထားသူ သူ့ရဲ့ချွေးမလောင်းဟု သိလျက်နှင့် ဒီကောင် ပတ်သက်ဖို့ကြို စားနေသည်ဆိုတော့ ဒါ သူ့ကို စော်ကားလိုက်တာပဲပေါ့။

ပြတင်းတံခါးက ခွာခဲပေမယ့် သူ့အာရုံထဲမှာ ရဲရင့်နှင့် ရွှေရှပ်လွှာတို့နှစ်ယောက်ပုံရိပ်တွေက အရိပ်ထင်နေဆဲ ရှိသည်။

ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင်က အပိုင်ကြံစည်နေတာပဲဖြစ်မည်း ရွှေရှပ်လွှာကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်လျှင် ဒီကောင့်ဘဝက နေချင်းညချင်း ရွှေဘုံပေါ်ဝံသွားရမည့် အဖြစ်။

ရဲရင့်အကြောင်းတွေးရင်း တိုးလာသည်ဒေါသတွေက သားရဲလင်းအကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာတော့ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရ ပြန်သည်။

ဘာမှ အသုံးမကျအောင် ညံ့ဖျင်းလိုက်တဲ့ကောင်။ မိဘ တွေ ကြည်ဖြူကာ အိပ်ပေါ်ရောက်နေသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကိုတောင့် မသိမ်းသွင်းနိုင်တာ ဒီကောင် အသုံးမကျလို့ ဘဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ဒေါသအတွေးတွေကို စူးစူးရှရှု ထမြည်သော ဖုန်းသံ က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း ရှိုးကောင်လေးပေါ်က ဖုန်း ကို သူ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

"ဟဲလို ... ရန်ရှင်းပါ"

"ကိုရန်ရှင်းလား။ ကျွန်တော်ပါ ... ဘခိုင်ပါဗျ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"ဗျာ ... ဘယ်သူ ဘယ်က ဘခိုင်လဲဗျ"

"ဟာ ... ကိုရန်ရှင်းက နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော် ရှေ့နေကြီး ကိုဘခိုင်လေဗျာ"

သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်သွားသည်။ ရှေ့နေကြီးကိုဘခိုင် တဲ့။ သူ့အသိအာရုံတွေကို အလျင်အမြန် လှုပ်နှိုးကြည့်လိုက်မှ ခပ်ရေးရေးပြန်အမှတ်ရမိသည်။

"အင်း... ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘ ခိုင်၊ ဟို အဲ ... မတွေ့တာ ကြာတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူးဗျာ၊ ဆောရီး"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဩစတေးလျ ရောက်နေကတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာကိုး။ အခု တောင် ခင်ဗျားရဲ့အရေးကိစ္စကြောင့် ခဏပြန်လာတာဗျ"

"ကျွန်တော့် အရေးကိစ္စ ... ဟုတ်လား"

"ကိုရန်ရှင်း ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား။ ကျွန် တော်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကြီးကို ကျွန်တော် မေ့မေ့လျော့လျော့ မထားပါဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် အခု အချိန်မီ ပြန်လာတာပါဗျ"

ရှေ့နေကြီးဦးဘခိုင် စကားတွေကို သူ ရေရေရာရာ နားမလည်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အလိုက်အထိုက် တုံ့ပြန်ရင်း အစ်အောက်ပေးရ၏။

"နိတ်မဆိုပါဘူး ကိုဘခိုင်ဗျာ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမေ့နေ ပြီ ထင်မိတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ တကယ် မှတ်မိရဲ့လားဗျာ"

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

"ဪ ကိုရန်ရှင်းရဲ့ ... ခင်ဗျားသားအတွက် လွှဲအပ်မယ့် အမွေကိစ္စကြီးပဲဗျား ဒါ မေ့စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်နေ့ အားမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆုံရင် ဆွေးနွေးသင့်တာ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ"

"အင်း ... ရ ရတယ် ကိုဘခိုင်၊ လာမယ့်ဆန်းဒေး ကျွန်တော် အားပါတယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား။ မနက်စာစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ဗျား"

"အိုကေ ကိုရန်ရှင်း ... ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်ဗျား"

"လိုအပ်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မှတ်တမ်းတွေပါ ယူခဲ့ပါ ကိုဘခိုင်၊ ကျွန်တော် ပြန်စစ်ဆေးချင်လို့ပါ"

"စိတ်ချ ကိုရန်ရှင်း ... အားလုံးယူခဲ့မယ်၊ အိုကေ ... ဆီးယူ ဆန်းဒေးပေါ့ဗျား၊ အိုကေ အိုကေ ... ဘိုင့်"

နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့နေကြီးကိုဘခိုင် မုန်းချသွားခဲ့သည် အထိ သူ ငှူငိုငိုငိုကြီး ရပ်နေမိဆဲ။

အမွေကိစ္စတွေတဲ့။ ဘာတွေ ရှုပ်ထွေးနေပြန်သည်လဲ။ သူ ခေါင်းစားညစ်ညူးသွားရတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ဒယ်ဒီ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"

အသံနှင့်အတူ မှန်တူနေသော အမွေရန်တွေနှင့် အနားရောက်လာသူက ရဲလင်းဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ဝတ်စားထားတာက ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော လူငယ်

သက်ပိုင်ရဲ

တစ်ယောက်တိုင်လဲ။

အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးပြည့်ဖို့ လပိုင်းပလိုတော့သည်။ ဒီအရွယ်အထိ အသိတရားနှင့် လူကြီးဆန်မှု မရှိသေးသော ရဲလင်းအတွက် ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရင်မောချင်သွားမိသည်။

"ရဲလင်း ... မင်း ဒီပုံ ဒီအချိုးကို ပြင်သေးဘူးလား"

"ဟာ ... ဒယ်ဒီကလည်း လူကိုပြင်တာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာပဲလားဗျား၊ သား အရင်ကတည်းက ဒီပုံ - ဒီစတိုင်လ်ပဲလေ၊ ဘာများဆန်းလို့လဲ"

သူ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒီပုံ ဒီအချိုးနှင့် ရွှေရုပ်လွှာက ငြင်းမည်ဆိုလည်း ငြင်းလောက်သည်။

"ရဲလင်း ... မင်း ရွှေရုပ်လွှာကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ထည့်ထားရဲ့လား"

ရဲလင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မျက်နှာဖဲ့သွားသည်။

"ရွှေရုပ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းမက သားကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလေး ဒီကြားထဲမှာ ဒယ်ဒီကပါ၊ ဘာမလုပ်နဲ့ ဘာညာစည်းကမ်းတွေထုတ်နေမှတော့ သား ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ တော်ပါပြီဗျား"

"ဘာကွ ... မင်း အဲဒီလောက်တောင် အသုံးမကျဘူးလား"

သက်ပိုင်ရဲ

"လာပြန်ပြီ၊ ဒယ်ဒီ သားကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုတယ်ပဲပြောလိုက် သား ရွှေရုပ်ကို အပိုင်ကြိုးစားနိုင်တယ်"

"မင်း မကျေမနပ်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။ သူ သားဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျမိသည်။ တကယ့် ကို ဘာမှ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသည့် ကောင်ပါလား။ ရွှေရုပ် လွှာဆိုသော မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုလျှင် ဒီကောင့်ဘဝ ပြည်စုံသွားမှာသေချာသည်။"

အရည်အချင်းရှိသော မိန်းကလေးနှင့် သူ သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့တာ ဒီကောင့်ဘဝ အဆင်ပြေ ငြိမ်းချမ်းရအောင် ဖြစ်သည်။ ဒါကို နားမလည်တော့ ခက်နေပြီ။

"ကဲ ရဲလင်း ... မင်းကို ငါပြောမယ်၊ ရွှေရုပ်လွှာက မင်းဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး ဇနီးမယားဖြစ်မှာသေချာတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မရ ရအောင် ကြိုးစားပါ၊ ဟုတ်လား"

"ဟာ ... တကယ်လား ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုတယ် နော်"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းလုပ်သမျှ ငါမသိကျိုးကျွန် နေ ပေးမယ်၊ အေး ... မင်းဘက်က ပိုင်အောင်ကြိုးစား၊ ဒါပဲ"

"အိုကေ ... လုံးဝပိုင်နိုင်စေရမယ် ... အဟား"

ရဲလင်းမျက်နှာကြီး ကျေနပ်သွားခဲ့ကာ လက်ပျောက်တီး

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ပြီး ညှဉ်ခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူကို ငေးကြည့်ရင်း ဦးရန်ရှင်း ပင့်သက်ကြီး ရှိုက်လိုက်မိသည်။ တကယ့်ကလေးလိုကောင်ပါလား။ ဘာမှ မသိ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိသည့် ကောင်ပါလား။

သူ့မှာတော့ ဒီသားတစ်ယောက်အတွက် မလုပ်သင့်တာ တွေ လုပ်ခဲ့ရ၏။ အားမလို အားမရဖြစ်ကာ မုသာဝါဒကံတွေကို လည်း ကျူးလွန်ခဲ့ရသည်။ အခုလည်း ရှေ့နေကြီးဦးဘခိုင် ပြဿနာက ခေါင်းထဲမှာရှိနေသည်။

လာမည့်ဆန်းဒေးကျရင် ဘယ်လိုအခက်အခဲ အရှုပ် အထွေးတွေကို ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မသိ။

ကြိုပသိနိုင်သော အခြေအနေကြီးအတွက် သူ ပင့်သက် ကြီးသာ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

အခန်း (၂၃)

“ဟား”

နှုတ်က အံ့ဩစွာ ခုန်ထွက်သွားသောအသံနှင့်အတူ ရဲလင်း၏ အိပ်ချင်မှုတူးပျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်သွားပါသည်။

ခန်းဆီးစကိုမကာ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို သူ မျက်တောင်ပခတ်ဘဲ မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ပြာလွဲနေသော ကန်ရေပြင်ထဲမှာ လွန်လူးကူးခတ်နေသော နတ်သမီးလေးတစ်ပါး မဟုတ်ပါ။ ရွှေရုပ်လွှာမှ ရွှေရုပ်လွှာ အစစ်။

အပြာရောင် ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့် ဝါဝင်းနေသော အသားပိုင်လေးတွေက ရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။ ရေကူးကန်နှင့် သူ့အခန်းပြတင်းပေါက်က သိပ်ဝေးကွာလွန်းတာမို့ သူ့ကြည့်ရတာ အားမရ ဖြစ်လာသည်။

ပြတင်းတံခါးမှ သုတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ကာ အံ့ဆွဲထဲက

အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မှန်ပြတင်းတံခါးဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကာ သူ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကြည်လင်ပြတ်သားသော မြင်ကွင်းထဲမှာ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ အလှတရားတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လာ သည်။

ဆံပင်တွေကို ရေမစိုအောင် ရော်ဘာခေါင်းစွပ်လေး စွပ်ထားသည်။ နုညက်ဝင်းပန်းနေသော မျက်နှာလေးက အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိပါ။

လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးမှာ သွေးကြောမျှင်လေးတွေ စိမ်းပန်းနေ၏။ သူ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေတာကို မမြင်သော ရွှေရုပ်လွှာကတော့ လွတ်လပ်စွာ ရေကူးနေသည်။

ပြေပြစ်မို့မောက်သော ကောက်ကြောင်းတွေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှတွေက သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက်ကင်းမဲ့အောင် လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

သူ မြင်ကွင်းကွဉ်းကွဉ်းလေးထဲက ရွှေရုပ်လွှာ အလှတွေကို နီးနီးကပ်ကပ် ခံစားချင်လာသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီပွဖွကြီးကို တောင် မလဲလှယ်နိုင်တဲ့ သူ ခြံထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းခဲ့၏။

ခြေလှမ်းတွေက ရေကူးကန်ဘက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်လှမ်းခဲ့မိသည်။ သူ့ရောက်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ ရေကူးကန်လေးထဲက တက်လာသည်။

(သက်စိုင်းရဲစာပေ)

သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်လွမ်းသွားခဲ့
ကာ ဒရင်းဘတ်ပေါ်လွှားထားသော မွေးပွတဘက်ရှည်ကြီးကို
ရစ်ပတ်ခြုံလိုက်၏။

“ရွှေရုပ် ရေကူးနေတာလား ... ကူးလေ”

“ရှင် ဘာလားလုပ်တာလဲ ကိုရဲလင်း”

“ရွှေရုပ်ကို အိပ်ရာနီးတော့ ပြတင်းတံခါးက မြင်လိုက်
လို့ ဆင်းလာတာပါ။ အဟွန်း ... ရွှေရုပ် ရေကူးတတ်မှန်းမသိ
ဘူး”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာက လိုတာထက်
ပိုပြီး မာတင်းခက်ထန်သွားခဲ့တာကြောင့် သူ ခံရခက်ခက်ဖြစ်
ရသည်။

ရွှေရုပ်လွှာက မလုံမလဲ ဖြစ်နေသေးသည့် ခန္ဓာကိုယ်
လေးအပေါ်ကို ညဝတ်ဂါဝန်ပါးလေးကို ထပ်ဝတ်ကာ ခါးသိုင်း
ကြိုးကို ချည်နှောင်နေ၏။

“ကူးလေ ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားလို့လားဟင်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေကူးနေတာကို ခိုးကြောင်
ခိုးဝှက်ကြည့်လို့ အားမရနိုင်ဘဲ၊ ရှင် ဒီအထိလာကြည့် မျက်
နှာပြောင်တိုက်တာ တော်တော်ရှုံ့ရှာဖို့ ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

“အာ ... ရွှေရုပ်ကလည်း ကိုယ်က ရွှေရုပ်နဲ့ စကား

(သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ)

ပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှစကားပြောစရာမရှိပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ရွှေရုပ်လွှာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကန်ဘောင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့အပြုအမူတွေ သူ့အပေါ် ပို ပိုပြီး ခါးသီး
လာတာ အမှန်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ စဉ်းစားမရပါ။

ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ စနက်ကြောင့်လား။

အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ရင်း ရွှေရုပ်လွှာကို သူ ငေးကြည့်
လိုက်မိ၏။ သူ့အပေါ် ခါးသီးပြနေတာ ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့
နှိုင်းယှဉ်ပြီး အထင်အမြင်တွေ သေးနေတာကြောင့်လား။

ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်း မာနတွေ ဘယ်လောက်အထိ
ဟနိုင်မှာလဲ။

စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ် ရွှေရုပ်လွှာ။

(သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ)

အခန်း (၂၄)

ကောင်း

ကင်တစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်းနေသော မိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်သည်။ သူလွယ်ထားသော ကြိုးသိုင်းလွယ်အိတ်အနက်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ပြီး ပုန်းခိုလို့ရနိုင်မည့်နေရာကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

အနီးအနားမှာ မိုးခိုရာနေရာ တစ်ခုမှ မရှိပါ။ ကားဂိတ်ကလည်း ဟိုးအဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖြစ်နေသည်။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ထိုကားဂိတ်အမိုးလေးအောက်ဆီသို့ သူ အပြေးတစ်ပိုင်းလေးထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ခိုက်

“ကိုရဲရင့်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အနားမှာထိုးရပ်လာသော ပရာဒိုကာလေးက ငြိမ်ခနဲ။

“ဟင် ... ရွှေရှပ်လွှာ”

“တက်လေ ကိုရဲရင့် ... မိုးတွေစိုကုန်မယ်”

သက်မိင်ရဲစာပေ

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ခန်းတံခါးကို အထဲက လှမ်းဖွင့်ပေးနေတာမို့ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ထီးပါမလာဘူးလားဟင် ကိုရဲရင့်”

“မိုးမရွာသေးဘူးထင်နေတာ ဒါကြောင့် ထည့်မယူလာခဲ့ဘူး”

ရွှေရှပ်လွှာ ကားလေးကို ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်ရင်း ဒက်ချီဘုတ်ပေါ်က လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သူ့ဆီလှမ်းကမ်းပေးသည်။

“ရော့ ကိုရဲရင့် ... ခေါင်းမှာမိုးရေတွေ စိုနေတယ်၊ သုတ်လိုက်ပါ။ လက်ကိုင်ပဝါက အသစ်လေ”

“ဟာ ... ရတယ် ရွှေရှပ်လွှာ၊ လူစိုတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေစိုမှာပဲ ကိုယ်ကစိုးရိမ်နေတာ”

“သုတ်လိုက်ပါ ကိုရဲရင့်ရဲ့၊ ဖျားနာနေမှာစိုးလို့ ကိုရဲရင့်တို့စာမေးပွဲ နီးနေပြီမဟုတ်လား”

ဇွတ်ကမ်းပေးနေတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ် လှမ်းယူကာ သုတ်လိုက်ရသည်။ ရွှေရှပ်လွှာ၏ လက်ကိုင်ပဝါအသစ်လေး ရေစိုသွားခဲ့တာတော့ အမှန်။

“နောက်မှ အတားပြန်ဝယ်ပေးပါမယ် ရွှေရှပ်လွှာ၊ လက်ကိုင်ပဝါက အသစ်ကြီးဆိုတော့ အားနာလိုက်တာ”

“မလိုအပ်ပါဘူး ကိုရဲရင့်ရယ်၊ ဒါနဲ့ အိပ်ပြန်မှာမဟုတ်

သက်မိင်ရဲစာပေ

လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ကို ရှေ့က ကားဂိတ်လေးမှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

“မဟုတ်တာဘဲ၊ ရွှေရုပ်လည်း ပြန်မှာ ဟို လမ်းထိပ် ရောက်မှ ဆင်းပေါ့၊ မိုးက တော်တော်ခွဲတိတ်ပယ်ပုံ မရှိဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေရုပ်လွှာ အန်ကယ်ရန်တို့ တွေ့သွားရင် ဒါကို ပြဿနာရှာနေမှာ”

ရွှေရုပ်လွှာ ပျက်မှောင်လေးကုတ်ကာ သူ့ကိုကြည့် သည်။ ပြီးမှ ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ ကားရှေ့ပြင်ကွင်းတွေကို ပြန်အာရုံ စူးစိုက်သွားခဲ့ရင်း ...

“ကိုရဲရင့် ... ဘယ်ပြဿနာမျိုးကိုမဆို ကိုရဲရင့်က မရှောင်တိမ်းဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တတ်တဲ့သူလေ၊ အခု ဘာလို့ ကိုရဲရင့်စိတ်တွေ အရှုံးပေးသည်းခံနေရတာလဲဟင်”

ရွှေရုပ်လွှာ အားမလို အားမရဆိုသည့်မေးခွန်းကို သူ မဖြေနိုင်ဘဲ ပင့်သက်ပဲ ရှိက်ဖြစ်သည်။

“ကိုရဲရင့်ကို ရွှေရုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲ တမ်း အလျှော့ပေးသည့်ခံနေတာ မကောင်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို မတရားနှိပ်ကွပ်အနိုင်ယူနေတဲ့သူတွေကို ကိုရဲရင့် ထိပ် တိုက်ရင်ဆိုင်ပစ်စမ်းပါ၊ ဘယ်လိုပြဿနာ အခက်အခဲပဲ ကြုံလာ ပါစေ ... ရွှေရုပ် ကူညီမယ်”

သူ့အတွက် ခံပြင်းနာကြည်းစိတ်တွေနှင့် ရွှေရုပ်ဆိုနေ ခြင်းဟု သူနားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ခွန်းတုံ့ပပြန်ဖြစ်ပါ။

ကားလေး ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်သွားတော့မှ လမ်းထိပ်ကို ရောက်ပြီဟု သူသိလိုက်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာက သူ့ဆီကို ဖဲပွင့်ထီး လေး ကမ်းပေးရင်း ...

“ဒီထီးကို ယူသွားလိုက် ကိုရဲရင့်”

“ရတယ် ရွှေရုပ်လွှာ ... ကိုယ် မိုးဝင်ခိုနေပြီးမှ ပြန် လိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ ... ဒီမိုးက တော်တော်ခွဲတိတ်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ယူထားလိုက်စမ်းပါ၊ ရွှေရုပ်အတွက် မလိုဘူးလေ”

သူ မပြင်းနိုင်ဘဲ ဖွဲပွင့်ထီးလေးကို လှမ်းယူလိုက်ရပါ သည်။ တဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးစက်တွေကို ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ဖဲပွင့် ထီးလေးက ကာကွယ်ပေးထား၏။

ပရာဒိုကားလေး မောင်းထွက်သွားတော့ မိုတ်တုတ် မိုတ်တုတ် ဖိးပွင့်လေးတွေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်သွားသလိုပါပဲ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ထီးလေးကိုဆောင်း ထားရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရိုင်းပြနေသည်။

ဘာကြောင့် မင်းရဲ့သံယောဇဉ်တွေ ကိုယ့်အပေါ် ခိုင်မာ နေခဲ့ရတာလဲ ရွှေရုပ်လွှာ။

ကြာရင် ငါ့နလုံးသားတွေ ဦးနှောက်အသိနဲ့ ချုပ်ထိန်းမှု

၂၁၄ သက်ပိုင်ရဲ့
ကို ပုန်ကန်ကြတော့မယ်ထင်ရဲ့။

တစ်စုံစီစုံရွာနေသော မိုးရေတွေအောက်မှာ သူ့တစ်
ကိုယ်လုံး အေးစက်ထုံကျင်နေသည်။

ကောင်းကင်ကြီးက မည်းညစ်နေသော တိမ်တိုက်တွေ
နှင့် ပိန်းပိတ်ပျော်နေ၏။ တကိုမ်းကိုမ်းမြည်သံနှင့် လျှပ်ရောင်တွေ
က ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အလင်းစူးစူးတို့ကို ထုတ်လွှတ်ပေးသည်။

ထိုအလင်းတွေထဲမှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို အားကိုးတကြီး ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

'ကိုမ်း ဒလိန်း ဒိန်း'

တုန်ခါလှိုင်းထပ်သွားသောအသံကြီးနှင့်အတူ လျှပ်ရောင်
က ဝင်းခနဲ ထိန်လင်းတောက်ပသွားခဲ့၏။

မိုးစက်မှုန်တွေနှင့် ပွေးပွေးလှုပ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်
မြင်ကွင်းတွေထဲမှာ သူ တောင့်တနေသော အရိပ်လေးကို
မတွေ့ရပါ။

"အား ... ချမ်း ချမ်းလိုက်တာ"

သူ ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို တပေါက်ပေါက် ထိမှန်နေသော

(သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ)

အချစ်သခင် ၂၁၅

မိုးစက်ပွင့်တွေက ထုံကျင်နေသောအသားပေါ်ကို အက်ဆစ်တွေ
နှင့် ကြဲဖြန့်လိုက်သလို စူးခနဲ နာကျင်စေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်ပတ်နေသော သွေးတွေ ရေခဲတွေလို
အေးခဲနေခဲ့ပြီလား။

အချမ်းဒဏ်ကို အံ့ကြိတ်တင်းခံထားမိသော သူ့မေးရိုး
တွေက မာတင်းနေသည်။

ရွာလွန်းနေသော အက်ဆစ်မိုးပွင့်တွေထဲမှာပဲ သူ့
အသက် ဝိညာဉ်တို့ နိဂုံးချုပ်သွားတော့မည် ထင်သည်။

ရင်ထဲအထိ စိမ့်တုန်လာသော အချမ်းဒဏ်ကို သူ
ပျက်ဝန်းတွေ စုံမှိတ်ခံယူနေတုန်းမှာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်
ကိုင်လာသော အစွေးတတ်လေးကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပျက်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကို
ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသော ရွှေရုပ်လွှာ။

"ဟင် ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်း မင်း ကိုယ့်ဆီလာတယ်"

"ရှင် သိပ်ချမ်းနေသလား ကိုရဲရင့်"

ရွှေရုပ်လွှာအမေးကို မဖြေနိုင်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ
ပြာနမ်းထုံကျင်နေခဲ့ပြီ။

ရွှေရုပ်လွှာ လက်နှစ်ဖက်က သူ့ပခုံးတွေကို သိုင်းဖက်
လာသည်။ နွေးထွေးစူးညံ့သော အထိအတွေ့၊ ရှိန်းမြဲသော ရွှေ
ရုပ်လွှာရဲ့ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အအေးတတ်

(သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ)

တွေကို လွှင့်စဉ်သွားစေသည်။

“ရွှေ ရွှေရုပ်လွှာ”

သူ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်တွေနှင့် ရွှေရုပ်လွှာကို ဗုံကြည့်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပါးလေးအပ်ထားရင်း သူ့ပ ဟောကြည့် သည်။

ရှင်းသန့်နုညက်သောမျက်နှာလေးက မြတ်နိုးစရာ ကောင်းသည်။ ရွှေရုပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကြည့်နူးစွာပြုံးနေ၏။ မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေက သူ့ကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်နေ၏။

“မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ် ရွှေရုပ်လွှာ”

သူ့နှုတ်ခမ်းက ထိုစကားတွေ ကျွဲထွက်သွားခဲ့တာကို တောင် သူ ပသိလိုက်ခဲ့ပါ။ ပန်းနုသွေးလွှမ်းသော မျက်နှာလေး က မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေ ရှုန်းလဲ့တောက်ပသွားခဲ့ကာ ...

“ရှင့်ကိုလည်း ရွှေရုပ် သိပ်ချစ်တယ် ကိုရဲရင့်”

ချိုမြဲကြည်လင်သော စကားသံတိုးတိုးလေးက သူ့ရင်ထဲ အထိ စိမ့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ခေါင်းလေးဟောကြည့်နေသော ရွှေရုပ်ရဲ့ နဖူးဝင်းဝင်းလေးကို သူ ငုံ့နမ်းမိသည်။ မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေ မှေးစင်းကာ ရွှေရုပ်မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်သွားခဲ့သည်။

စိလဲ့နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးရဲ့ ချိုမြိန်နွေးထွေးမှု ကို သူ တဒဂံ ပျော်ဝင်သွားခဲ့၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ပါးပြင်နုနုက သွေးကြောမျှင်လေးတွေ၊ လည်တိုင်ကြော ကြော့က သွေးကြောစိမ်းလေးတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်ပတ်နေ သော သွေးခုန်သံတွေမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ငြိမ်ငြိမ်စီး မျောလျက်။

‘ဂျိန်း ဒလိန်း ဒိန်း’

ထိတ်လန့်ဖွယ်ပြည်သံကြီးနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရွှေ ရုပ်လွှာကို အမှောင်ထဲက အရိပ်တစ်ခုက ကြမ်းတမ်းစွာ ခေါ်ယူ သွားခဲ့၏။

“ရွှေ ရွှေရုပ် လွှာ”

သူ စိုးရိမ်ချောက်ချားစွာ ဟစ်အော်ရင်း အမှောင်ထဲကို ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ အေးဝက်နေသော မိုးရေတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပေါ် စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်သီးကြို၏။

“ရွှေရုပ် ရွှေရုပ် ရွှေရုပ်”

“သာ၊ မောင်ဘုန်း မောင်ဘုန်း”

သူ့ပခုံးကို လှုပ်ယမ်းခါနေသော ဦးမြတ်ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်သံကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်မိ၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၂၁၈ သက်ပိုင်ရဲ

"ဟင် ဦးမြတ် ... ဟို ဟို ကျွန်တော်"

သူ့ခေါင်းတွေကို ချာလည်ကြည့်လိုက်မိမှ စာကြည့်စားပွဲ မှာ မျက်နှာမှောက်ကာ သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့မှန်း သိလိုက်၏။

"သား အိပ်မက်တွေမက်ပြီးအော်နေလို့ ဦးမြတ် နိုးလာတာ၊ တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ သားရဲ့၊ အိပ်ချင်တာများ ဝင်အိပ်ပါလား သားရယ်"

"အင်း... ကျွန်တော် စာကျက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ဦးမြတ်ရဲ့"

သူ စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးက တစ်မိမိမိ ရွာနေတုန်းရှိ၏။

"အင်း... မောင်ဘုန်း မိုးအေးအေးနဲ့ ငုတ်တုတ် အိပ်ပျော်သွားတာကိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဗျာ"

ဦးမြတ်စကားကို နားမလည်နိုင်စွာ သူ့မော့ကြည့်တော့ ဦးမြတ်မျက်နှာကြီးက ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်နေသည်။

"သား ယောင်နေတာ ဦးမြတ်ကြားတယ်ကွ"

သူ့မျက်နှာကြီး ထူပူသွားမိသည်။ သူ့နှုတ်က အသံတွေ ထွက်အောင် ယောင်နေခဲ့သည်လား။ ဦးမြတ်က သူ့ပခုံးကို အသာလှမ်းပုတ်ရင်း ...

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

အခန်း (၂၅)

၆၆ အို

မြတ်ထင် ကျန်းမာခဲ့နော်"

ခြံတံခါးကို ပွင့်ပေးနေတုန်း တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်သံ ကို ကြားလိုက်တာကြောင့် သူ ကားထဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူ့ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်နေတာ ရှေ့နေကြီးဦးဘခိုင် ဖြစ်နေတာမို့ ဝမ်းသာအံ့သြသွားမိတာအမှန်။

"ဟာ ဆရာဦးဘခိုင် ... မတွေ့တာကြာပြီနော်"

"မတွေ့ဆို နိုင်ငံခြားရောက်နေတာဗျ၊ အခုတောင် ကိုရန်ရှင်းတို့ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့်လာတာ၊ မောင်ရဲရင့်ဘုန်းရဲ့ အပွေ့ကိစ္စပေါ့"

ရှေ့နေကြီးစကားကြောင့် သူ့ပိတ်အာရုံတွေ ဟိုးအတိတ်လေးဆီ တဒဂ် လွင့်ပျောသွားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်းနှင့် ရှေ့နေကြီးတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့စဉ်က သူ အနားမှာရှိနေခဲ့ကာ ကြားသိခဲ့ရသေးသည်။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

“ဪ ဪ... ဆရာကြီး ရှေ့နေကြီးကို စောင့်နေပါတယ် အထဲကိုကြွပါ ရှေ့နေကြီး”

ရှေ့နေကြီး ဦးဘခိုင် သူ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းနှင်သွားခဲ့သည်။

သူ ခြံတံခါးကို အသာပြန်ပိတ်ရင်း အိမ်ကြီးဘက်ပြန် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သွားသော ကားပေါ်က ရှေ့နေကြီးဆင်းတော့ ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင် ထွက်ကြို ခေါ်သွားတာ ပြင်လိုက်ရ၏။

သူ အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးကို အထဲက သော့ခတ်ထားသည်။ ဆိုဟာထိုင်ခုံတွေမှာ ရှေ့နေကြီးတို့ ရှိမနေပါ။

“ဟင် ကိုမြတ်ထင် ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ဪ... ဘာမှမရှိပါဘူး။ မဘွားသိန်း... ဆရာကြီးတို့ကော”

“အပေါ်ထပ်ကို ဆရာကြီးခေါ်သွားတယ်၊ ဧည့်ခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဘယ်သူလာလာ မပွင့်ပေးခဲ့ဆိုလို့ ကျွန်မစောင့်နေတာ”

ဒေါ်ဘွားသိန်းကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ‘စောင့်ခိုင်းထားသည်ဆိုတော့ သူ နည်းနည်းတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။’

ခြေလှမ်းတွေကို ခြံထဲကိုပဲ သူ ပြန်လည်ဦးလှည့်ခဲ့သည်။

သက်ပိုင်ခဲ

နှင်းဆီရုံနားမှာထိုင်ရင်း သူ့စိတ်တွေက လွန်ခဲ့သော အတိတ်ဆီကို ပြန်တွေးဆကြည့်နေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ဒီအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ သူနှင့်ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်းတို့ ရှေ့နေကြီးနှင့်အတူ ရှိခဲ့ဖူးကြပါသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားမှတ်မိနေသော အတိတ်က အခုတော့ လွမ်းမောစရာကောင်းနေသည်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်းနှင့် သူ့ကြားမှာလည်း နားလည်နိုင်မှုတွေ အပြည့်အဝ ရှိခဲ့ကြသည်။

သူ့အပေါ်မှာလည်း ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်းက ယုံကြည်ကိုးစားမှုနှင့် စာနာသနားမှုတွေ ပြည့်ဝစွာရှိခဲ့သည်ဟု သူ ခံစားရပါသည်။

အခုတော့ ထိုအခြေအနေတွေက ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့တာ တွေးမိတော့ ပင့်သက်ရှိကံခံစားရရုံမှတစ်ပါး။

ထိုင်ပါ ကိုဘခိုင်... ဒီနေ့တော့ မနက်စာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ပါ။ ကျွန်တော် အားလုံးစိစဉ်ထားတယ်”

သက်ပိုင်ခဲ

သူ့ကို ဖော်ရွေရင်းနှီးစွာ ဖိတ်ခေါ်နေရင်း အပေါ်ထပ်က သီးသန့်ညှော်ခန်းထဲမှာ ညှော်ခဲနေသော ဦးရန်ရှင်းကို ငှေ့နေကြီး ဦးဘခိုင် အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ မဆုံဖြစ်တာ နှစ်နှစ်ဆယ် ကျော် ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ဦးရန်ရှင်းသည် ဟိုးအရင်ကလို မပြောင်းလဲဟု သူထင်ပါသည်။

“ကိုရန်ရှင်းနဲ့ မဆုံတာကြာပေမယ့် ကျုပ်က အပြဲ သတိရနေပါတယ်ဗျာ”

“အင်း... ကျုပ်ကလည်း အတူတူပါပဲဗျာ၊ ကိုဘခိုင် နည်းနည်းပါးပါး မှီဝဲဦးမလား”

ကိုရန်ရှင်း ပြောရင်း နံရံတပ်မှန်မိရီထဲက ယမကာ မုလင်းကို ထုတ်ယူနေတာမို့ သူ အံ့သြသွားမိသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရန်ရှင်း။ ခင်ဗျား တောင် သောက်တတ်နေပြီလားဗျ”

“ဗျာ ... အ ... နည်းနည်းပါးပါးပါဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ဆေးဖြစ် ဝါးဖြစ်သဘောပါ”

ပြောရင်း လည်ပင်းရှည်ဖန်ခွက်လေးထဲကို ကိုရန်ရှင်း ငဲ့ထည့်နေတာကြည့်ရင်း သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုံးမိသည်။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သောကာလက ကိုရန်ရှင်းကို ပြောင်းလဲစေ ပြီထင်သည်။

သူသိထားသော ကိုရန်ရှင်းသည် အရင်တုန်းကတော့

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ကရက်ကို ခါးခါးသီးသီး ရှောင်ရှားသူတစ်ယောက်။ အခုတော့ လည်း ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် မှီဝဲတတ်တတ်နေပြီ ထင်ရဲ့။

“ကိုဘခိုင် ... နည်းနည်းပါးပါး သောက်ပါလား”

“နိုး .. နိုး .. ကျွန်တော်မသောက်တော့ဘူးဗျာ၊ အရင် က ပိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနဲ့ဆုံရင် သောက်တတ်တာ မှန်ပေ မယ့် အခု မသောက်တော့ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြင်းရခက်တဲ့ပွဲတွေ ရှိတော့ မသောက်လို့မရဘူးဗျာ၊ ပိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်တော့ သောက် ဖြစ်နေတယ် ကိုဘခိုင်ရေ”

ကိုရန်ရှင်း ပြောရင်း သူ့ရှေ့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာ ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လက်ထဲမှာ ဆိုဒါရောစပ်ထားပြီးသော ယမကာကို တစ်ဝိုက်မော့သောက်ပြီးမှ ...

“ဪ ကိုဘခိုင် ... ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးစရာကိစ္စ လေး စလိုက်ကြမလား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း အတက်ချီကျော် သေတ္တာ လေးထဲက စာရွက်ပိုင်တွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားရဲ့အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒကို ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်ပေးရမှာမို့ ကျေနပ်နေတယ် ကိုရန်ရှင်းရဲ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား သား ရဲရင့်ဘုန်းက အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ဖို့ သုံးလကျော် ပဲ လိုတော့တယ်နော်”

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

“ဗျာ ... အင်း ... အဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဘခိုင်”

နားပလည်နိုင်သလို ကိုယ့်ကိုပြန်ပေးနေတာမို့ ဦးဘခိုင် အူတူလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုရန်ရှင်း မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်နေသည်။

“အမွေကိစ္စလေဗျာ၊ ကိုရန်ရှင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

“ဗျာ ... ဟို ဟို၊ တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ ပြန်ရှင်းပြစမ်းပါ ကိုဘခိုင်၊ ကျွန်တော် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လို ... ဒီကိစ္စကြီးကို မေ့စရာလားဗျာ”

“အဲ ... ဟို နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်တော် အားလုံး မမှတ်မိဘူးလေဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးလုံးပမ်းနေရတာလည်း ပါမယ်ထင်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကလို စိတ်က သိပ်မထက်မြက်တော့ဘူးဗျ”

ကိုရန်ရှင်း အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးနေတာကို သူ လက်မခံနိုင်ပါ။ အမှန်ဆို သားဖြစ်သူရဲ့ အမွေကိစ္စကို ကိုရန်ရှင်း ကိုယ်တိုင် တက်ကြွစွာ စိစစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဒီကိစ္စကြီးကိုပဲ မေ့တော့တော့ဖြစ်နေသည် ဆိုတော့ ကိုရန်ရှင်း စိတ်တွေ ပုံမှန်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။

“ကဲ ... ကျွန်တော်ရှင်းပြတာထက် ဟောဒီက ခင်ဗျား”

ကိုယ်တိုင်စိစဉ် ရေးထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖတ်ကြည့် လိုက်ဗျာ”

သူ ကမ်းပေးသော ဖိုင်တွဲကို ကိုရန်ရှင်းလှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကိုပင့်ကာ ဖတ်ရှုနေသည်။

ကိုရန်ရှင်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှ ပြောင်းလဲမှုအချိန်တွေကို သူ့ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အံ့ဩမယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ကိုရန်ရှင်း မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာ ... မရှင်းတာရှိသလဲ၊ ကိုရန်ရှင်း”

“ဟို ... အဲ မရှိပါဘူး”

လက်ထဲက ဖိုင်တွဲကို ဓားပွဲပေါ်ပြန်တင်ရင်း ကိုရန်ရှင်း ဖန်ခွက်ထဲက ယမကာတွေကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့သောက်ပြန် သည်။

ကိုရန်ရှင်း အမူအယာတွေက နည်းနည်းတော့ ထူးခြား နေသည်ဟု သူ ခန့်မှန်းမိသည်။ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေသလိုဟု ကိုဘခိုင် ထင်မိ သည်။

“ကိုရန်ရှင်း ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ရာရှိသေးလဲ၊ ခင်ဗျား သား မောင်ရဲရင့်ဘုန်းကို အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားလူ့လောကကြီးထဲမှာ လက်ရှိထင်ရှား ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ ပိုင်ဆိုင်သမျှ လွှဲပေးဖို့ စိစဉ်

၂၂၈ သက်ပိုင်ရဲ
ထားခဲ့တယ်လေ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဝိစဉ်ခဲ့တာပဲ
ဗျာ”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက မမှတ်မိဘူးလို့လို့
လုပ်နေလို့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတာ”

“အာ... ဗျာ... ဒါ ဘာ မမှတ်မိရောက်စွဲလဲဗျာ
မှတ်မိပါတယ်၊ ဟို... ကျွန်တော်က စာချုပ်ပိုင်တွေကို သေချာ
အောင် ထပ်ကြည့်ချင်လို့ပါဗျာ၊ အခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ၊
သင့်ယူ ကိုဘိုင်၊ ကိုင်း... ကျွန်တော်တို့ ထမင်းလက်ဆံ
စားလိုက်ကြရအောင်ဗျာ”

အစီအစဉ်တွေက ညှိနှိုင်းစရာ မလိုဘဲ ချောမွေ့အဆင်
ပြေသွားပြီပဲ သူနှင့်ကိုရန်ရှင်း ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း နှစ်ဦးသားစကားတွေ ပြောကြ
တော့လည်း ကိုရန်ရှင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိ၏။

“ခင်ဗျားသား သတင်းကတော့ တကယ်ပွေးတယ်ဗျာ
အခု ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တောင် တက်နေပြီနော်”

“ဗျာ... အင်း... အဲ... ဟုတ်တယ် ကိုဘိုင်”

“အင်း... ခင်ဗျားကံကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနီးနီး
ခင်ဗျားညီ လင်မယားသတင်းကြားတော့ ကျုပ် သြစတေးလျှော်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဗျာ ဘယ်လိုမှ ပြန်မလာနိုင်လို့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါဗျာ”

“ဟာ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်
နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့... ခင်ဗျားညီကိုရန်ရှင်းမှာလည်း သားတစ်
ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ဒီမှာပဲ လူယုံတော်ကြီးဦးပြတ်ထင်
က စောင့်ရှောက်ထားတယ်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ဗျာ ဘဝကို
နားမလည်ဘူး၊ လူပေလူတေလေးမို့ တော်တော်နိပ်ကွပ်ထားရ
တယ်”

“အင်း... ဝိစဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ဖအေ
ဖြစ်တဲ့သူကလည်း ဆိုးပေတေခဲ့တော့ ဝိဇက မပျောက်ဘူးထင်ပါ
တယ်”

“အင်း အင်း... ဟုတ် ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ... အဟဲ
ဟဲ”

စားသောက်ပြီးတော့ ကိုရန်ရှင်းကို နှုတ်ဆက်၍ သူပြန်ခဲ့
သည်။ ဆင်ဝင်အောက်က ကားနားဆီသို့ ကိုရန်ရှင်း လိုက်မို့
ပေးရင်း...

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ဝိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း အပြတ်
ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ ကိုဘိုင်၊ ဘာမှ ပြောင်းလဲစရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ကိုရန်ရှင်း။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လိုအပ်တာတွေ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကျွန်တော် စိစဉ်ပါမယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ပုန်းဆက်တာ ပေါ့”

“အိုကေ အိုကေ ... ကိုဘခိုင်”

လက်ပြန်ဆက်ပြီး ကားလေးကို ဘခိုင် မောင်းထွက် ခဲ့သည်။ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည့် ဦးမြတ်ထင်အနားမှာ သူ့ကား ထိုးရပ်ပြီး ...

“ဗျို ကိုမြတ်ထင် ... ခင်ဗျားလည်း အသက်ကြီးမှ ကလေးထိန်းတာဝန်ကျနေတယ်ဆို၊ ကိုရန်ရှင်းတူ လူဆိုးထိန်း ပြစ်နေတယ်ဆိုဗျ”

“လူဆိုးထိန်း ... ဟုတ်လား ရှေ့နေကြီး”

“အခုပဲ ကိုရန်ရှင်းပြောလိုက်လို့ဗျ၊ သူ့ညီရန်လင်းသား ကို ခင်ဗျား ကောက်ယူထိန်းသိမ်းထားတယ်ဆိုလို့”

သူ့စကားကြောင့် ကိုမြတ်ထင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ ပြီး တော့ မျက်ဝန်းတွေက အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်သေး၏။

“ရှေ့နေကြီး၊ ကျွန်တော် ရှေ့နေကြီးဆီလာခဲ့ချင်တယ်” ဦးမြတ်ထင်စကားကြောင့် သူ အံ့ဩသွားမိသည်။ သူနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို ဘာကြောင့်တောင်းနေတာလဲ။

“ကိစ္စရှိလို့လား ကိုမြတ်ထင်”

“ရှိတယ် ရှေ့နေကြီး ... ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ရှေ့နေကြီးဆီက အကြံဉာဏ်နဲ့ အကူအညီ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တွေ လိုအပ်လို့ပါ”

“ရပါတယ်ကိုမြတ်ထင်၊ ကျုပ် ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာ၊ ခင်ဗျားလာချင်တဲ့အခါ ပုန်း ကြိုဆက်ပေါ့”

သူကမ်းပေးသော လိပ်စာကတ်လေးကို ကိုမြတ်ထင် ခါးပုံစထဲဝှက်ကာ ထည့်လိုက်တာ သူ့မြင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကိုနှုတ်ဆက်နေသည်မို့ ဘာမှမပေးတော့ဘဲ ကားလေးကို မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုမြတ်ထင်ပုံစံက အခက်အခဲတစ်ခုကို သူနှင့်တိုင်ပင် ချင်နေသည့်သဘောဟု နားလည်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကိုရန်ရှင်း၏လူယုံတော် ဦးမြတ်ထင် သည် ခင်မင်လေးစားစရာကောင်းပြီး ရိုးသားသူမို့ သူ ခင်မင်မိ ပါသည်။

အကူအညီတောင်းလာလျှင်လည်း ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား လိုက်မိတော့သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

"ဆော့ရိုးကိုရဲရင့်ရယ်၊ လာခါနီး ရဲလင်းက လိုက်မယ် လုပ်နေလို့ စကားများနေရသေးတယ်"

ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ရှေ့ကခုတ်တန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြော သည်။ မနေ့ကတည်းက သူမနှင့်အတူ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပေး ပို့ ခေါ်တာမို့ သူ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ရသည်။

ရွှေရုပ်လွှာချိန်းဆိုထားသော ဒီဆိုင်လေးကို ကိုးနာရီ မတိုးခင် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကတည်းက သူ့ရောက်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

"ကိုရဲရင့် ဘာစားမလဲ ... တစ်ခုခုစားလေ"

"ရတယ် ရွှေရုပ်လွှာ ... ကိုယ် အိပ်က တစ်ခုခုစား ခဲ့ပြီးပြီ"

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ်လွှာ သူ့စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီ ခွက်လေးကို ကြည့်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ညှိုးပိုန်သွား၏။

"တစ်ခုခုတော့ စားပါ ကိုရဲရင့်ရဲ့"

"ကိုယ် တကယ်မစားနိုင်တော့လို့ ရွှေရုပ်ရဲ့ မနက် တိုင်း ဦးမြတ်ရဲ့ထမင်းကြော် စားနေကျလေ အခုတောင် ဦးမြတ် လည်း သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ် သွားစရာရှိတယ်တဲ့"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ဒါဆို ဦးမြတ် မသွားရတော့ဘူး ပေါ့"

အခန်း (၂၆)

ချိန်း

ဆိုထားသောဆိုင်လေးမှာ သူ စောင့်နေ တုန်းမှာပဲ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ပရာဒိုကားလေး ထိုးရပ်လာသည်။

ကားတံခါးလေးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသော ရွှေရုပ်လွှာ နို့စိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး လှနေ၏။ ပခုံးသာသာတည်းပဲရည်သော ဆံနွယ်တွေက ကပိုကရိုလေး ဝဲကျနေသည်။

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလေးတွေအောက်က မျက်နှာဝန်းလေး တွေထဲအထိ အပြုံးရောင်စဉ်တွေ သန်းနေသော ရွှေရုပ် မျက်နှာလေးကို သူငေးကြည့်နေမိ၏။

သူထိုင်နေသော ထိုင်ခုံလေးအထိ ရွှေရုပ်လွှာ တန်းတန်း မတ်မတ်လေး လျှောက်လာရင်း ...

"စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား ကိုရဲရင့်"

"ဟင့်အင်း ... မကြာသေးပါဘူး ရွှေရုပ်လွှာ၊ မိနစ်နှစ်

သက်ပိုင်ရဲတပေ

သက်ပိုင်ရဲတပေ

"ညနေမှပဲ သွားတော့မယ်တဲ့လေ၊ ကိုယ်မရှိရင် အိမ်မှာ ဦးမြတ်ရှိနေမှ မြစ်မှာပေါ့"

"ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုရဲရင့်တို့ အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်ပြီ ထင် တယ်"

ရွှေရုပ်လွှာ အားနာသလို တောင်းပန်စကားဆိုတော့ သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြရင်း ...

"မရှုပ်ပါဘူး ရွှေရုပ်၊ ဦးမြတ်ကတောင် ရွှေရုပ်အတွက် ကူညီစရာကိစ္စရှိရင် ကူညီဖို့ ကိုယ့်ကိုအမြဲပြောတာ၊ အားနာ စရာမလိုပါဘူး။ ရွှေရုပ် ဘာကိစ္စရှိသလဲ ပြော ... ကိုယ် ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ရွှေရုပ်အတွက် ကူညီပေးဖို့အသင့်ပါ"

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ကျေနပ်ပြီးလေးပြီးသည်။ ပြီးတော့မှ စားပွဲထိုးလေးချလာပေးသော ကော်ဖီကို မော့သောက် ရင်း ...

"ဘာမှတော့ အလုပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရွှေရုပ် ဒီနေ့ ပလာစာသွားချင်တယ်၊ ဝယ်စရာလေးတွေ ဝယ်ချင်လို့လေ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလည်း ဝင်ချင်တယ်"

"ရတယ် ရွှေရုပ် ... ကိုယ် အဖော်အဖြစ်လိုက်ခဲ့ပေးမှာ ပါ"

ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲက ထွက်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ဆီကို ကားသော့တွဲလေး လှမ်းပေးသည်။

"ကိုရဲရင့်ပဲ မောင်းနော်"

သူ မငြင်းဘဲ ကားသော့တွဲလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ မောင်းသူနေရာမှာ သူဝင်ထိုင်တော့ ရွှေရုပ်က သူနဲ့ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ဝင်ထိုင်သည်။

"ရွှေရုပ် အရင်ဆုံး ဘယ်ကိုသွားမလဲ ပြောလေ"

"ဘုရားကိုအရင်မောင်း ကိုရဲရင့်"

ရွှေရုပ်စကားအတိုင်း သူ ကားလေးကို ရွှေတိဂုံစေတီ ဆီ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီရောက်တော့ ရွှေရုပ်နဲ့ဘေးမှာ သူ အရိပ် လိုလိုက်ခဲ့ရင်း ရွှေရုပ်ပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအတွက် ကုသိုလ် ယူ ကူညီမိသည်။

လက်အုပ်လေးချီကာ ဘုရားဝတ်ပြု ဦးခိုက်နေသော ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာလေးကို သူ ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် နညက်ချောမောသလောက် ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ပြုစင်သောစိတ်ဓာတ်လေးကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့တာ ကြာပြီ။

သူ့အပေါ်မှာရော ဦးမြတ်အပေါ်မှာပါ ရွှေရုပ်ရဲ့ စိတ် ဓာတ်လေးက ဖြူစင်သည်။ စာနာကူညီမှုတွေ ပေးတတ်သည်။ ရဲလင်းတို့သားအဖ မသိအောင် ပုန့်တွေ၊ စားစရာတွေ ဝယ်ပေး တတ်၏။

အန်ကယ်ရန်က မပတ်သက်ဖို့ ပြောထားပေမယ့် ရွှေရုပ်
ရဲ့ စိတ်ထားလေးတွေကြောင့် သူ မခင်မင်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုရဲရင့် ရင်ပြင်ထဲသွားပြီး လျှောက်ကြည့်ရအောင်
နော်”

ရွှေရုပ်ဆန္ဒအတိုင်း သူ ပုတ်သင်ညိုလေးတစ်ကောင်လို
ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ ရွှေရုပ် ကြည်နူးနေတာမြင်တော့ သူ့စိတ်
ကလည်း ကြည်နူးနေခဲ့တာ သေချာသည်။

ရင်ပြင်ထဲက HAPPY WORLD ထဲမှာ ရွှေရုပ်
ကလေး လေး တစ်ယောက်လို ရှိနေတော့ သူလည်း အရာရာကို
မေ့ လျော့ကာ ရွှေရုပ်နှင့်အတူ ပျော်နေခဲ့မိသည်။

“သရဲရထားစီးရအောင်”

“အာ ... ရွှေရုပ်ကလည်း ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုရဲရင့်ရဲ့ ... တစ်ခါတလေ ကလေးတွေ
လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရတာ စိတ်ပေါ့ပါးတာပေါ့ မဟုတ်
ဘူးလား။ လာပါ”

သူ့လက်ကိုဖွတ်ဆွဲကာ ရွှေရုပ် သရဲရထားစီးသည်။
မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးအောက်က ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာလေးက ရင်ခုန်
စရာ ကောင်းသလို ရင်ခုန်စိတ်ချောက်ချားအောင် ခြောက်လှန့်
ကာ အရုပ်တွေ၊ အသံလှိုင်းတွေကြောင့် ရွှေရုပ် လက်ဖဝါးလေး
က သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်တစ်ချက် ယောင်ယမ်းဆုပ်ကိုင်လာ

သက်ပိုင်ရဲတပေ

တတ်၏။

ကြည်နူးစရာအချိန်လေးတွေကို ရွှေရုပ်၊ အမှတ်တရ
တွေအဖြစ် သူ့ကို လက်ဆောင်တွေ ပေးနေခဲ့သည်လား။

“စပွင့်တုန်းကပဲ ရွှေရုပ်ရောက်ဖူးတာ၊ အခုမှ သရဲ
ရထားက ပိုပြီး ထိတ်လန့်ရင်ခုန်စရာကောင်းတယ်နော် ...
အဟင်း ဟင်း”

ရွှေရုပ်ပျော်နေသမျှ သူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီးကာ ကျေ
နပ်မိပါသည်။ ဘုလေးတွေ ကစားနေတော့လည်း ရွှေရုပ်
ကလေးတွေနှင့်အတူ လက်ခုပ်လေးတီးကာ ဝိုင်းပျော်နေပြန်
သေးသည်။

စိတ်တိုင်းကျအောင် လည်ပတ်ပြီးတော့ ဗဟန်းဘက်က
စားသောက်ဆိုင်တွေဘက်ကို ရွှေရုပ်ဦးတည်ဟောင်းခိုင်းသည်။

“ကိုရဲရင့်တော့ မသိဘူး ... ရွှေရုပ်တော့ စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ် ပျော်ပြီးမှ ခိုက်တွေ့တာလာပြီ ... အဟင်း ဟင်း”

ညီညာသွယ်တန်းသော မုလဲနှစ်ရောင် သွားကလေးတွေ
ပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ရွှေရုပ်လွှာ ပြောသည်။

စားသောက်ဆိုင်လေးထဲရောက်တော့ မိနူးကတ်ကို ယူ
ကြည့်ကာ ရွှေရုပ်လွှာ စိတ်တိုင်းကျမှာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီ
လည်း မိနူးကတ် လှမ်းပေးရင်း ...

“ကိုရဲရင့် ဘာစားဦးမလဲ ... ထပ်မှာလေ”

...ERFAmou

"ရွှေရုပ်မှာထားတာတွေ အများကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ် ကြိုက်ပါတယ်၊ တော်ပြီ ... မမှာတော့ဘူး"

နှစ်ယောက်သား စားစရာတွေ ရောက်လာတော့ စကား တပြောပြောနှင့် စားဖြစ်ကြသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားသော ရွှေရုပ်လွှာသည် သည်လိုကလေးဆန်ဆန် လေး ရှိနေပြန်တော့လည်း မြတ်နိုးစရာကောင်းနေပြန်၏။

"ကိုရဲရင့် ဒီနှစ်ကျောင်းပြီးရင် ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တော့မှာ နော်"

"အင်း ... အဲဒါ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင်တစ်ခု ပဲလေ၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်တော့မှာပါ။ အဲဒီအခါကျ ဦးမြတ်ကို ဒီလောင်းရိပ်ကြီးအောက်က ခေါ်ထုတ်ပြီး ဘဝသစ် တစ်ခုကို ကိုယ် တည်ထောင်မလို့"

"ကိုရဲရင့်ခံစားချက်ကို ရွှေရုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ရွှေ ရုပ်နားမလည်နိုင်တာ အန်ကယ်ရန်ပဲ၊ သူ ဘာကြောင့် ကိုရဲရင့် ကို တူသားရင်းလို သဘောမထားရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ ဘူး"

ရွှေရုပ် တွေးတွေးဆဆလေးပြောတော့ သူ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးမိသည်။

"ကိုယ့်ပေဖေက သိပ်ဆိုးသွမ်းခဲ့တဲ့သူလေ၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်ရန်က ကိုယ့်ကို မိနှိပ်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ကိုရဲရင့်ရဲ့အဖေက သူ့ရဲ့အမြှာညီတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒုက္ခ ရောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက် ခဲ့တာပဲ၊ အန်ကယ်ရန် ပြောင်းလဲသွားတာ မိသားစုရဲ့ ကားအက် ဆီးဒင်ကိစ္စကြီးနောက်ပိုင်းမှလို့ ဦးမြတ် ရွှေရုပ်ကို ပြောပြတယ်"

သူတို့မိသားစုအကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ်က သိနေပြီးသား မို့ ဝေဖန်ထင်မြင်ချက်ကလေး ပေးနေ၏။

"အင်း ... ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ ကိုယ် အသေအချာ မမှတ်မိနိုင်တော့ပေမယ့် ကိုယ်နားလည်ထားတာ အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် အန်ကယ်ရန် ကိုယ့်ကိုမှန်းသွားတာ ထင်တယ်၊ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးခဲ့သလို သူ့ဇနီးလည်း ဆုံးပါး ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြီးကြောင့် သူ တော်တော် ခံစားရမှာ သေချာတယ်။ ကိုယ့်ကို ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်လို့ သူထင်နေခဲ့တာ"

"ဒါတော့ အန်ကယ်ရန် မစွပ်စွဲသင့်တဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်ကြီးပါ၊ တကယ်ဆို ကိုရဲရင့်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးတောင် ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာပဲလေ"

အတိတ်ဆိုးကြီးကို သူ ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ခံစားရစပြု။ ရွှေရုပ်လွှာ ပင့်သက်လေးမျှင်မျှင်ချရင်း ...

"ဆောနီ၊ ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်စကားတွေကြောင့် ကိုရဲရင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ ပြန်တွေးမိသွားပြီ ထင်တယ်"

"ရပါတယ် ရွှေရုပ်လွှာ၊ ကိုယ် အားလုံးကို ခံနိုင်ရည်

(လက်ခိုင်းစာပေ)

၂၄၀ သက်ပိုင်ရဲ့

ပြည်ဝနေပါပြီ"

"ကိုရဲရင့် စိတ်တတ်ခိုင်မာတာ ရွှေရုပ်သိပါတယ်၊ ကဲ ပလာဇာကို သွားကြရအောင်နော် ကိုရဲရင့်"

ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးပြောတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ပလာဇာကို ကားလေး ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့သည့်တစ်လျှောက်လုံး ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ကို ရယ်မောစရာစကားတွေပဲ ပြောလာသည်။

ကြည်နူးစရာ အချိန်လေးတွေကို သူပြန်ပြီး ပိုင်ဆိုင်နေရသလို ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေခဲ့သည်။

ပလာဇာထဲရောက်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ ဝယ်ယူနေသော အဝတ်အစားတွေက ယောက်ျားအသုံးအဆောင်တွေမို့ သူ အံ့ဩရသေးသည်။

ပလာဇာထဲကထွက်တော့မှ ရွှေရုပ်လွှာက လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ကားနောက်ခန်းထဲ လှမ်းထည့်ရင်း ...

"ဒီဘက်က အိတ်တွေက ကိုရဲရင့်အတွက်နော်"

"ဟင် ... ဟာ ယဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ပလိုချင်ဘူး ရွှေရုပ်လွှာ"

"ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်တယ်ဆို မငြင်းပါနဲ့ ကိုရဲရင့်၊ ရွှေရုပ်ခင်မင်တဲ့သူမို့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးတာလို့ လက်ခံသဘောထားပေးပါနော်၊ ရွှေရုပ် ကိုရဲရင့်ကို အရင်းနှီးဆုံးသူ

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

အချစ်သင်္ခါ ၂၄၁

အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါရစေ"

ကြည်လဲ့နေသော မျက်နှာကဝန်းလေးတွေထဲကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်တိုးနေသည်။

ရင်ခွင်ရဲ့ အနက်နှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာတော့ သူ့ခံစားချက်နှင့် အံ့ဖွဲ့နေသော ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မျှီသိပ်ခြင်းဖြင့်သာ ရင်ခုန်သံတွေကို သူသိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသည်အဖြစ်မှာ။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

အခန်း (၂၅)

“လက်

ဆောင်တွေက များလှချည်လား

မောင်ဘုန်းရဲ့”

ရွှေရှပ်လွှာ ဝယ်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းကြည့်ကာ ဦးမြတ် အံ့သြသလို ရေရွတ်၏။

“ရွှေရှပ် ဇွတ်အတင်းဝယ်ပေးခဲ့တာ ဦးမြတ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရလို့ ယူခဲ့တာ”

“အင်း ... ရွှေရှပ်လွှာလေးကတော့ တကယ့်ကို စိတ်ထားလေး ပြုစင်ပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်က သူ့အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိလို့ ခေါ်တယ်ပဲ ထင်ထားတာ ဟိုရောက်မှ ဘုရားတွေပေး၊ ပလာဇာတွေ သွားသမျှ လိုက်ပို့ပေးရတာ ဦးမြတ် အပြင်သွားစရာရှိတာ သွားလေ”

“အေး ... ဒီညနေ ဦးမြတ်သွားမှဖြစ်မယ်”

သက်နိုင်ရဲစာပေ

“နေပါဦး ... ဦးမြတ် ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီလဲဟင်”

သူ့အမေးကို မပြေဘဲ ဦးမြတ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့ပခုံးကို တစ်ချက် ပျပ်ညှပ်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့ ပိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ သွားမလို့ သာ။ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ သားမသိချင်ခဲ့ဦး။ ဦးမြတ်ကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေးတဲ့ ပြဿနာကြီးကို ရှင်းမလို့ပါ”

ဦးမြတ်စကားတွေက ပဟေဠိဆန်လွန်းနေတာမို့ သူ ဘာမှ ထပ်မမေးဖြစ်တော့ပါ။

“ကဲ သား ... ဦးမြတ် နည်းနည်းနောက်ကျရင်လည်း စိတ်မပူနဲ့ ... ဟုတ်လား။ ခြံထဲမှာ လုပ်စရာတွေတော့ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ခြံအဝင်အထွက်ကိုပဲ သားစောင့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးယုံပါ”

“စိတ်ချသွားပါ ဦးမြတ် ... သားလုပ်ရမှာ သားသိပါတယ်”

“အေး အေး ... ဦးမြတ်သွားမယ်သား”

ဦးမြတ် အိမ်လေးပေါ်က ဆင်းသွားတော့ သူ ရွှေရှပ် ဝယ်ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းတွေကို ဗီဒီယိုလေးထဲ အသေအချာ ထည့်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ရွှေရှပ် ဝယ်ပေးလိုက်

သက်နိုင်ရဲစာပေ

သော အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက အတော်များပါသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ခြံထဲဝင်လာခဲ့ရ စဉ်က တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဆုံမှာ သူစိုးရိမ်နေခဲ့ပီသေးသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ အန်ကယ်ရန်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အိပ်မှာမရှိပါ။ ဒါတွေသာ တွေ့သွားလျှင် ဟိုမေးဒီမေး မေးခွန်းတွေကို သူရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပါပဲ။

တန်ဖိုးကြီးလှသော ဒီအသုံးအဆောင်တွေကို ဝယ်ဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ။

ရွှေရုပ်လွှာက သူ့အပေါ် ဝေတနာတွေ ပြည့်ဝစွာနှင့် ဝယ်ပေးလိုက်ခြင်းအတွက် ဦးမြတ်တောင် အံ့ဩနေခဲ့သည်။

ကသောကပျောလေး အဝတ်အစားလဲကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ဦးမြတ်မရှိတော့ ခြံတံခါးကိုစောင့်ကာ ဖွင့်ပိတ်ပေးရမှာက သူ့တာဝန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ဦးမြတ် ပြန်ရောက်လာသည်။ နောက်ကျလျှင် မပူနဲ့ဟု ဦးမြတ်မှာထားပေမယ့် ဒီခြံကြီးထဲက

အိမ်အပြင်ကို ထွက်ခဲ့လှသော ဦးမြတ်ကိုတော့ သူ့စိတ်ပူမိသည်။

“ပြန်လာပြီလား ဦးမြတ်”

“အေး... ပြန်လာပြီ သား။ ဘယ်သူ ပြန်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာလဲကွ”

“အန်ကယ်ရန်ရော ရဲလင်းပါ ပြန်ရောက်နေပြီ ဦးမြတ်၊ ဦးမြတ် ပြန်မလာသေးလို့ ကျွန်တော် စောင့်နေတာပါ။ ခြံတံခါးကို အပြီးပိတ်လိုက်တော့မလို့လေ”

ဦးမြတ်က သူ့လက်ထဲက ခြံတံခါးသော့ကို လှမ်းယူပြီး ကိုယ်တိုင် ခတ်လိုက်သည်။

“ပေးလေ ဦးမြတ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သား သွားထားလိုက်မယ်”

“ရတယ် သား။ ဦးမြတ်သွားထားပါ့မယ်၊ သား ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး။ ဦးမြတ်နဲ့အတူစားမလို့ စောင့်နေတာ။ ရွှေရုပ်လွှာ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ငါးသေတ္တာတစ်ဘူး ဖောက်ကြော်ထားတယ်၊ မနက်က ဘဲဥဟင်းတော့ သိုးမှာစိုးလို့ ရေခန်းအောင် ပြန်ရွေးထားတယ် ဦးမြတ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒီညနေကတော့ သားနဲ့ဦးမြတ်အတွက် တကယ် အရသာရှိမှာကွ ... ဟား ဟား”

သူ့ပခုံးကို ပျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောနေသော ဦးမြတ်

မျက်နှာက ရွှင်ပြုံးနေသည်။

ဦးမြတ် ဘာကြောင့် အပြုံးတွေဝေကာ ကြည့်နူးနေတာလည်း သူမသိပါ။ ထမင်းပိုင်းမှာလည်း ဦးမြတ် သူ့ကို တကြည့်ကြည့်နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတာက ထူးခြားနေ၏။

“မကြာခင်မှာ မင်း ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ မောင်ဘုန်းက ပညာထူးချွန်တယ်ဆိုတော့ ပါရဂူကြီးတောင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်”

“ဦးမြတ်ရယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာပဲ ကျေနပ်ပါတော့၊ ဒီထက်လည်း ပိုပြီး ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ ဦးမြတ်နဲ့ကျွန်တော့်ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ရှင်သန်လို့ရတဲ့ ဘဝလေးပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါပြီ”

ဦးမြတ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုံးရင်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေခဲ့ကြသည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ အတွဲအလှည့်ရှိတယ် သား။ ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတဲ့ သားဘဝမှာ ဘယ်လိုကံဆိုမှုမှ ရှေ့ဆက်မကြိုရတော့ဘူး။ မကြာခင်မှာ သားဘဝ လှပအေးချမ်းသွားမှာပါ”

ဦးမြတ်စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ပိပါသည်။ သူ့မျှော်လင့်မိတာလည်း ဒီအိမ်အရိပ်ကြီးနဲ့ ကင်းဝေးရာ နေရာတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို အန်ကယ်ရန် အလိုမရှိတာ သူသိနေပြီးမှတော့

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လောကကြီးမှာ အားကိုးရာဆွေမျိုးရင်းချာလို့လည်း မမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။ တကယ်ဆို ဦးမြတ်ထင်သည် သူ့ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ပခင်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့စားဝတ်နေရေးနှင့် ပညာရေးအားလုံးကို ဦးမြတ်ထင်ကပဲ တာဝန်ယူခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အန်ကယ်ရန်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အလုပ်တွေ လုပ်နေခဲ့ရပေမယ့် ဦးမြတ်မှာ ပိုင်ဆိုင်မှု ငွေကြေးဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးနှင့် ပညာရေးအတွက်ပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူသိထားသလောက် ဦးမြတ်စုဆောင်းထားသော ဘဏ်ကငွေစာရင်းတွေပင် သူ့ပညာရေးအတွက် သုံးစွဲရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီ။

ထိုကျေးဇူးတွေအတွက် သူ ပြန်လည်ပေးဆပ်ချင်ပါသေးသည်။

မျက်ဝန်းတွေက အိမ်ချင်စိတ်ကင်းမဲ့နေတော့ ရွှေရုပ်လွှာ အခန်းတံခါးလေးဖွင့်ကာ ဝရန်တာလေးသိ ထွက်ခဲ့သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အချိန်က ဆယ်နာရီကျော်နေပြီမို့ အန်ကယ်ရန်တို့တွေ အိပ်ရာဝင်နေမှာ သေချာသည်။ တစ်အိပ်လုံးက တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဝရန်တာလေးအရောက်မှာ သဲ့သဲ့တိုးဝင်လာသော ဂစ်တာသံကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်သွားမိ၏။

ဘယ်က ဂစ်တာသံလည်း အံ့ဩမိတာအမှန်။ ရဲလင်း၊ ဂစ်တာတီးတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ အာရုံလေးစိုက်နားထောင်နေတုန်းမှာ သီချင်းဆိုသံသဲ့သဲ့လေး လွင့်လာ၏။

♫ *** မျက်ဝန်းများနဲ့ ပြောပါ *** ဒါအလှဆုံးစကား ဖြစ်လိမ့်မယ် *** အချစ်ရဲ့ဘာသာစကား ♫

အဆိုတော်ထူးအိမ်သင်ရဲ့ သီချင်းသံလေးက ရွှေရုပ် နားစည်ထဲကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် တိုးဝင်နေသည်။ သေချာသည်က ဒါ ကိုရဲရင့်အသံဟု ရွှေရုပ် သိလိုက်သည်။

ခြေလှမ်းတွေက ရည်ရွယ်မထားဘဲ လှေကားထစ်တွေ ဆီ ရွှေရုပ် ရွှေလှမ်းသွားမိသည်။

ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ကြီးကို ရွှေရုပ်လက်ကလေးနှင့် အသာဖွဖမကာ အိမ်ကြီးအောက်ထပ်အထိ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘွားသိန်းနှင့်ပိမော်တို့လည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားတာမို့ အိပ်မောကျနေမှာ သေချာသည်။

ရွှေရုပ် မီးဖိုခန်းဘက်ကို ခြေသံဖွဖနင်းလျှောက်ခဲ့၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နောက်ပေးခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်တော့ ဂစ်တာသံလေးက ပိုလို့ ပိပြင်ထင်ရှားလာသည်။

သေချာပါသည်။ ရဲရင့်တို့ သစ်သားအိမ်လေးဆီက ကြားနေရသောအသံပဲ ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ တံခါးလေးကို အသာပြန်စေပိတ်ကာ တွေ့သည့် ဘွားသိန်းရဲ့ ခုံပိနပ်လေးကို စီးကာ ဆင်းခဲ့သည်။

ခြံထဲမှာထွန်းထားသော မီးတွေကြောင့် ပြင်ကွင်းတွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ ကိုရဲရင့်တို့ နေထိုင်သော အိမ်လေးရှေ့က တမာပင်အောက်ခုံတန်းလေးမှာ တွေ့လိုက်ရတာ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့်ရဲရင့်။

ရွှေရုပ်ကို မပြင်ရှာဘဲ ဂစ်တာတီးကာ သီချင်းလေးထဲမှာ နစ်ပျောနေသည်။

♫ *** မျက်လုံးများနဲ့ ပြောပါ *** ဒါ အလှဆုံး စကားဖြစ်မယ် *** စကားလုံးမရှိတဲ့ကောင်းကင်ထဲ *** မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘာသာစကား ♫

ဂစ်တာသံစဉ်က ငြိမ်ငြိမ်လေး။ သီချင်းသံက စီးပျော ငြိမ်ညောင်းစွာ ရွှေရုပ်ရင်ထဲအထိ နစ်ပျောတိုးဝင်လေသည်။

ဒီသီချင်းလေးကို ရွှေရုပ်လည်း ခံစားနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မျက်ဝန်းတွေနှင့်ပဲ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

စာနာနားလည်စေခိုင်းသည် အဓိပ္ပာယ်။

ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ်လေး ခံစားနေခဲ့ရတာ အမှန်။ ကိုရဲရင့်ရင်ထဲကစကားတွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေသည်လား။

ဒါတွေကို ရွှေရုပ်မြင်သိခဲ့ပါတယ် ရဲရင့်ရယ်။ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းထဲက စကားတွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေသည်လား။

ဒါတွေကို ရွှေရုပ် မြင်သိခဲ့ပါတယ် ရဲရင့်ရယ်။ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းထဲက စကားတွေကိုကော ရှင် နားလည်ဖတ်ရှုတတ်ပါရဲ့လား။

“ဟင် ... ရွှေရုပ်လွှာ”

တိခနဲ ရပ်သွားသော ဂစ်တာသံနှင့်အတူ ရဲရင့် တအံ့တဩလေး ရေရွတ်သည်။ CAMEL ချိုင်းပြတ်စွမ်းကျယ်လေးနှင့် ကွာတားဘောင်ဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲရင့်ကို ရွှေရုပ် ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်မိသည်။

ပလာစာမှာ ရွှေရုပ်ဝယ်ပေးခဲ့သော အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ရွှေရုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးစိတ်လေးတွေ ဖြစ်သွားမိတာ အမှန်။

“ကိုရဲရင့် ဂစ်တာသံကိုကြားလို့ ဆင်းလာတာ” သူထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးအနားထိ ရွှေရုပ် လျှောက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ခဲ့ရင်း ဆိုမိတော့ သူ ဂစ်တာကို ခုံတန်းလေးဘေးမှာ ထောင်ချထားလိုက်ရင်း ...

“မအိပ်သေးဘူးလား ရွှေရုပ်လွှာ၊ ဆယ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... အိပ်မပျော်လို့ ဝရန်တာထွက်ရင်း သိချင်းသံကြားလို့ ဆင်းလာတာလေ၊ ကိုရဲရင့်ကော မအိပ်သေးဘူးလား”

“အင်း ... ကိုယ်မအိပ်ချင်သေးလို့ ဂစ်တာထွက်တီးတာ စာလည်း ကျက်မရလို့လေ၊ ထိုင်ပါ ရွှေရုပ်လွှာ”

ခုံတန်းလေးတစ်ဖက်စွန်းကို ရွှေထိုင်ကာ ပြောတာမို့ ရွှေရုပ် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ အမြဲတမ်း ကြည့်လင်ရှင်းသန့်နေသော ရဲရင့်ဘုန်းရုပ်သွင်က မီးရောင်ပျော့ပျော့လေးအောက်မှာ လည်း ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းပါသည်။

“ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာလား”

သူ စိုးရိမ်အံ့ဩသလိုပေးတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပိုလို့ ထိတ်လန့်ရိပ်တွေ ဖြစ်သွားရင်း

“အန်ကယ်ရန်တို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး ရွှေရုပ်လွှာ ပြန် ပြန်ပါတော့နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဒါ ရွှေရုပ်လွှာလတ်လပ်ခွင့်လေ၊ သူတို့တာ မြစ်လို့ မရပါဘူး”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရွှေရုပ် ဆက်ထိုင်ရင်း ပြောနေတော့ သူ ထိုင်ခုံတန်းလေးက ထရပ်ရင်း တောင်းပန်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

"ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရုပ်၊ ရွှေရုပ်အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ အထင်လွဲတာမျိုးလည်း မရှိစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ဦးမြတ်တို့ကို အန်ကယ်ရန် ပြဿနာရှာမှာသေချာတယ်"

ရွှေရုပ် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ရွှေရုပ်အတွက် ဘာမှ ပြဿနာမရှိပဲကြီးမားနိုင်ပေမယ့် သူနှင့် ဦးမြတ်အတွက်တော့ ဦးရန်ရှင်းတို့ရဲ့ အလိုမကျမှုကို ခံရမှာ သေချာသည်။ နောက်ဆုံး အိမ်ပေါ်ကတောင် ညတွင်းချင်း မောင်းထုတ်နိုင်သေး၏။

ရွှေရုပ် ပင့်သက်လေးရှိကကာ ထရပ်လိုက်သည်။
"သောရီး ကိုရဲရင့် ... ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုရဲရင့်တို့ တစ်ခုခုရင်ဆိုင်ရမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ် သွားတော့မယ် နော်"

သူ ငေးငေးလေးရပ်နေတုန်းမှာပဲ ရွှေရုပ်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဘွားသိန်းရဲ့ခုံပိန်ကြီးက ရွှေရုပ်ခြေလှမ်းတွေကို ယိမ်းယိုင် ပြုလဲသွားမတတ်။

"ဟာ ... ရွှေရုပ်"

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

စိုးရိမ်စွာ ရွှေရုပ်လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ထိန်းပေးသော သူ့လက်တွေကိုလည်း ရွှေရုပ် အားကိုးတကြီး ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ၏။

"ဘွားသိန်းခုံပိန်ကြီး စီးလာမိလို့"

ပြောရင်း ရွှေရုပ် ကျွတ်ထွက်သွားသည့်ခုံပိန်ကို ပြန်ခြေတိုးဝတ်လိုက်မှ လူက ထပ်ယိုင်လဲကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြုလဲကျသွားခဲ့၏။

"ရွှေရုပ်"

"အိုး"

နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ခုန်သံတွေ တိတ်ဆိတ်သော ညလေ ပြည့်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲသွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရွှေရုပ်ပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေလည်း ပြေလွတ်မသွားခဲ့။ သူ့ကျောပြင်ကို အထိတ်တလန့် သိုင်းဖက်ထားမိသော ရွှေရုပ်လက်မင်းလေးတွေလည်း ပြန်မရုပ်သိမ်းမိသေးပါ။

"ရွှေရုပ်ရယ် ... ကိုယ် ကိုယ်လေ"

သူ့အသံတွေ အဆုံးမသတ်ဘဲ တိမ်ဝင်သွားခဲ့ပေမယ့် သူ့မျက်စိနဲ့တွေ့ကတော့ ရွှေရုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲ။

"ကိုရဲရင့် ထိုနေတဲ့သီချင်းထဲကလို မျက်ဝန်းတွေထဲက စကားတွေကို ရွှေရုပ် နားလည်နေခဲ့ပြီးသားပါ ကိုရဲရင့်ရယ်"

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

၂၅၄ ဆံက်ပိုင်ရဲ

“ရွှေရုပ်ရယ်”

ရင်ခွန်သံတွေကပဲ ထိန်းချုပ်နိုင်သော အသိတရားတွေကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်လား။ ထိုတခက်လေးမှာပဲ သူနှင့် ရွှေရုပ်တို့ နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းတို့ တူညီနေခဲ့တာတော့ သေချာနေခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းထဲက အသံမဲ့သောစကားတွေက နှုတ်ဖျားဆီက စကားသံတို့ထက် လေးနက်ခိုင်မာလွန်းတာကို ရွှေရုပ်အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ပါပြီ။

လက်ပိုင်ရဲ

အခန်း (၂၀)

“ဟေ ... ရှေ့နေကြီး၊ အကြောင်းမကြား

ဘာမကြားနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲဗျ၊ လမ်းကြိုဝင်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ညောင်ခန်းထဲမှာ တိုင်စောင်နေသော ဦးဘခိုင်ကို သူရင်းရင်းနီးနီး ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဦးဘခိုင် ဘာမှမဖြေဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခဲ့မှာ သူဝင်ထိုင်သည်အထိ ဦးဘခိုင်၏ ပါဝါမျက်မှန်တွေထဲက မျက်ဝန်းတွေ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေဆဲ။ ထိုအကြည့်တွေကြောင့် သူ ထိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် ဟန်မပျက်ပြူးရင်း ...

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီနေ့ ဘယ်မှ သွားပရားမရှိလို့ ဆုံရတာဗျ၊ ကဲ ... ကော်ဖီလေး သောက်ပါဦးဗျာ”

လက်ပိုင်ရဲ

ဒေါ်သိန်းလာချပေးသော ကော်ဖီကို ဦးဘခိုင် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကိုရန်ရှင်း ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်က အလိုလို သိနေတာပျ၊ ဒါကြောင့် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြော ချင်လို့လာတာ”

သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘာတွေ ထပ်ပြဿနာတွေ သယ်လာဦးမှာလဲ မတွေးတတ်။ ဦးဘခိုင်အကြည့်တွေ သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတာကိုလည်း မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။

“မေးလေ ... ဘာမေးမလို့လဲ ကိုဘခိုင်”

“ဪ ... တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက ဟောဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့သားလေး ရဲရင့်ဘုန်းအတွက် အမွေလွှဲဖို့ကိစ္စ သွေးနွေး ကြတုန်းက အနားမှာရှိနေတဲ့ အသိသက်သေတစ်ယောက်ဗျာ”

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဦးဘခိုင် ကော်ဖီကို တစ်ငုံ မော့သောက်နေပြန်သည်။ သူကတော့ စိတ်ပျက်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်ရင်း သည်းခံနားစွင့်ထားရ၏။

ကိုဘခိုင်က ကော်ဖီခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေး ပေါ် ပြန်ချလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီတစ်ယောက်ဗျာ ဘယ်သူဆိုတာကို ကျွန်တော်

စဉ်းစားမရဖြစ်နေတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး အဲဒီကိစ္စ ခေါင်းတွေ ခြောက်နေတာ”

ဦးဘခိုင်တော့ ပြဿနာမီးပွားတစ်ခု ထပ်ယူလာပြန်ပြီ ဟု သူ့ အတတ်သိလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲဗျ ကိုရန်ရှင်း ... ခင်ဗျား မှတ်မိလား”

“ခင်ဗျားတောင် မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လားဗျ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီလောက် မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူး ကိုဘခိုင်”

သူ ဘုဆတ်ဆတ်ပဲပြောမိသည်။ ရောက်လာတိုင်း သူ့ကို ခေါင်းတွေပူအောင် လုပ်နေသည့် ရှေ့နေကြီးကိုတော့ တော်တော် စိတ်ကတိုချင်နေပြီ။

“ခင်ဗျား တကယ်မမှတ်မိဘူးလားဗျ ... စဉ်းစားပါဦး ကိုရန်ရှင်း”

ပြောရင်း ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူမော့သောက်လို့ နေပြန်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ဆီက တုံ့ပြန်တာကို နားစိုက် နေဟန် အပြည်။

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ ကိုဘခိုင်၊ ဒီလောက်နှစ်တွေ ကြာနေတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုမှတ်မိမလဲဗျ၊ ပြီးတော့ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ ... အဲဒီလို မပြောနဲ့လေဗျာ၊ ငွေသန်းပေါင်း

ထောင်သောင်းချီပြီး အမွေလွှဲရမယ့်ကိစ္စက အရေးကြီးတာပေါ့၊ အရေးကြီးလို့ ကျုပ် သြဝတေးလျှောက်တောင် ပြန်ခဲ့ရတာလေဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားလုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ် ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဥပဒေကိစ္စတွေ မသိလို့ ခင်ဗျားကို အကြောင်း ငွေပေးပြီး တာဝန်ယူခိုင်းထားတာပဲဗျ”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်သလိုဆိုတော့ ကိုဘခိုင် ခေါင်းညိတ် ကာ ပြုံးသည်။ အပြုံးတို့က နှုတ်ခန်းစွန်းမှ တဒဂ်လေးပဲ အရိပ်ထင်သွားခဲ့ကာ ...

“ကျုပ်တာဝန်ကို သိပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက အနား မှာ ရှိနေတဲ့လူကို ကျုပ် နှစ်ရက်လုံးလုံး စဉ်းစားကြည့်တာ ဒီ မနက်မှပဲ အဖြေပေါ်တယ်ဗျ”

သူ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ဦးဘခိုင်ပျက်နာကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဦးဘခိုင် ပိုင်နိုင်သောအပြုံးဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ရင်း ...

“တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျာရဲ့အဖြာညီ ကိုရန် လင်း အနားမှာရှိနေတာဗျ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာ သွားတော့ ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ၊ ကျုပ်တောင် အတော်စဉ်းစားယူရ တာဗျ၊ ထားပါတော့ဗျာ၊ အခု ကိုရန်လင်းလည်း လောကကြီးထဲ

မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောသလို အရေးမကြီးပါဘူး”
ပြောရင်း လက်ကျန်ကော်ဖီကို ဦးဘခိုင် မော့သောက် နေ၏။ သူ ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်ကာ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ နိုင်ခဲ့။

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားအဖြာညီ ကိုရန်လင်းရှေ့မှောက် မှာ ကျုပ်တို့ စကားပြောဆွေးနွေးကြတာလေဗျာ၊ ဒါကို ခင်ဗျား မှတ်မိသလား လာမေးကြည့်တာပါဗျာ”

“အင်း ... အခု ကိုဘခိုင်ပြောမှ မှတ်မိတယ်ဗျ၊ ကဲ ... အခု သူလည်း မရှိတော့ ပြီးပြီပေါ့”

“အားလုံးအဆင်ပြေပြေ ပြီးမှာပါဗျာ၊ ပြောရရင် ခင်ဗျား အဖြာညီကိုရန်လင်းမရှိတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးတာပေါ့၊ ဒီလူ က ခင်ဗျားညီဆိုပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တက ကောင်းတဲ့သူမဟုတ် ဘူး၊ တော်ကြာ ဝင်အနှောင့်အယှက်ပေးနေမှာ စိုးရတယ်ဗျ”

“ကိုင်း၊ ရှေ့နေကြီး ... လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့ လူကို ဝေဖန်ပုတ်ခတ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင် တာ ကျွန်တော် အရင်က စိမ့်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်သား ကို အမွေ အမြန်ဆုံး လွှဲပေးချင်တယ်”

“ဗျာ ... သားကို အမွေလွှဲပေးမလို့ ... ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ”

အသံနှင့်အတူ ညှဉ်ခန်းထဲ ဆင်းလာသော ရဲလင်းက

တစ်မောင်။ သူနှင့်ရှေ့နေကြီးတို့ စကားပိုင်းထဲ ဝင်လာကာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဝင်ရှုပ်ပြန်၏။

“သားကို ဒယ်ဒီ အပွေလွှဲပေးမှာလား၊ ဟား... ဒါဆို ပွဲသိမ်းပြီး အပွေတွေလည်းရ ရွှေရုပ်ပိုလည်း ပိုင်း၊ ဟာ... ရဲလင်း တို့တော့ ကံကောင်းနေပြီပေါ့”

“ကိုရန်ရှင်း... သူက ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်က ရဲလင်း... ဟုတ်လား”

ကိုဘိုင် မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကာ ရဲလင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးနေတော့ သူ့ကြားက ဝင်ဖြေရှင်းရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်သား ရဲရင့်ဘုန်းပါ၊ ရဲလင်းဆိုတာ အိမ်နာမည်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့ နာမည်တူနေလို့ ရဲရင့်ဘုန်းနာမည်ကို စိတ်ကုန်နေတာ၊ အဲဒီနာမည်ဆို ကြားတောင် မကြားချင်ဘူး”

ရဲလင်းဆိုတဲ့ကောင် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိနဲ့ ဝင်ပြောနေတာမို့ သူ ကြားက မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြတားလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ရဲလင်း... မင်း သွားပြင်ဆင်စရာ ပြင်ဆင်ထားလေ၊ ဒီနေ့ ဒယ်ဒီနဲ့ မင်း ကုမ္ပဏီကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သည်တော့မှ ရဲလင်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်ပြပြီး သူတို့အနားက ထွက်သွားခဲ့၏။ ကိုဘိုင်

ရဲလင်းကို မမှိတ်မသုန် အံ့ကြည့်တွေနှင့် လိုက်ကြည့်နေရင်...။

“ကိုရန်ရှင်းသားက ဆေးကျောင်းတက်နေတာနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘိုင်၊ ဒီကောင် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ လာမယ့်နှစ်ဆို ဟောက်ဆာဂျင်ဆင်းရပြီ”

သူ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီး လိမ်ညာလိုက်ရသည်။ သားဖြစ်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း သူ့မှာ မျက်နှာငယ်နေရသော ဒါပဲဖြစ်သည်။ ရဲရင့်ဘုန်းနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် လိမ်ညာနေရတဲ့အဖြစ်။

“ကဲ ကိုဘိုင်... ကျုပ်လည်း သွားစရာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ဗျာ၊ အားတော့နာပါတယ်၊ နောက်မှ ဆုံကြစို့”

စကားစပြတ်ပြီး ကိုဘိုင်ကို သူ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပဲ မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။

တော်တော်ကို အရစ်ရည်သည် ရှေ့နေကြီးပါပဲ။ သူနှင့် ကိစ္စတွေ ပြန်ပြန်ပြီးပြတ်မှပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

ရှေ့နေပီပီ ဟိုမေး သည်မေးနှင့် စကားတွေပြန်ကာ ရှုပ်ထွေးလာလျှင် အခက်။ ကြာရင် မလွယ်မှာ အသေအချာ။

အခန်း (၂၉)

သူ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ ဒေါ်သိန်း မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကောင်းလို့နေသည်။ ရွှေရုပ်လွှာကို အရိပ်တောင် မတွေ့ရပါ။

"ဒေါ်သိန်း ... ရွှေရုပ်ကို မတွေ့ဘူးလား"

"ဪ ... စောစောကပဲ ဒေါ်သိန်းကို လာကူလုပ်ပေး နေသေးတယ်၊ ရေချိုးနေတယ်ထင်တယ် မောင်ရဲလင်းရဲ့"

"ဟုတ်လား ... ဒယ်ဒီကော သွားပြီလား"

"သွားပြီ မောင်ရဲလင်း၊ ကော်ဖီသောက်တော့မှာလား ဒေါ်သိန်းဖျော့ပေးမယ်"

"နိုး မသောက်သေးဘူး၊ နေ နေ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်"

ပြောပြီး သူ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်း ဘက် လှမ်းကြည့်တော့ ရေချိုးခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်။ ရွှေရုပ်လွှာ ရေချိုးခန်းဝင်နေတာတော့ သေချာနေပြီ။

လက်မိုင်ရဲစာပေ

သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်ခဲ့ သည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို ခပ်ဟဟဖွင့်ကာ လှေကားထစ်တွေ့ဆီ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာလာလျှင်တော့ သည် လှေကားထစ်တွေ့ကပဲ မဖြစ်မနေ တက်လာမှာ ဖြစ်သည်။

သူ ကိုတ်တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိတွေ့ခြုံလွှမ်း သွားခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဖြစ်မြောက် အောင် ပန်တီးရမည်။

မကြာမီ ဒယ်ဒီရဲ့အမွေတွေကို သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူပိုင်ဆိုင် ခံစားခွင့်ရတော့မည်။ လိုနေတာက ရွှေရုပ်လွှာပဲ ရှိတော့သည်။

သူ့ကို ခါးသီးနေသော ရွှေရုပ်လွှာကိုတော့ မရ ရ အောင် သူယူပြရမည်။ ဒယ်ဒီကလည်းခွင့်ပြုထားသည်ဆိုတော့ ပြဿနာ ဘာမှမရှိ။

ဘယ်လောက်ပဲ ခါးသီးပြုနေပါစေ အချိန်တန်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရမှာ သေချာသည်။

တွေးနေတုန်းမှာ ရွှေရုပ်လွှာအရိပ်လေးကို လှေကား အတိုင်း လှမ်းတက်လာတာ သူမြင်သည်။

ဆံပင်တွေကို ဆံညှပ်လေးနှင့် စုစည်းထုံးဖွဲ့ထားကာ မွှေးပွံ့ခြုံလွှာတဘက်ကလေးကို ပခုံးမှာရစ်ပတ်ပြီး ရွှေရုပ်လွှာ တက်လာနေသည်။ တံခါးကြားက သူ့ကြည့်နေတာကို လုံးဝ

လက်မိုင်ရဲစာပေ

မြင်တွေ့ဟန်မတူပါ။

ဒုတိယထပ်မှာရှိသော သူမအခန်းဆီကို ရွှေရုပ်လွှာ မှန်မှန်လေးပဲ လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ သူ အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းပွင့်ကာ ဒုတိယထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်လွှာ အခန်းတံခါးလေးက စေ့ပိတ်ထားတာမို့ သူ စိုးရိမ်သွားမိသေးသည်။

တံခါးလက်ကိုင်ဘုလေးကို လှည့်ပွင့်လိုက်တော့မှ အထဲက လော့ခ်ချပ်ပိတ်ထားမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ခပ်ဟဟ ပွင့်သွားသော အခန်းတံခါးက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်မီရိုကြီးရှေ့မှာ တံခါးဝကို ကျောပေးရပ်နေသော ရွှေရုပ်လွှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပခုံးမှာ ခြုံထားသော တဘက်လေး မရှိတော့တာမို့ ဝင်းမွတ်နေသော ပခုံးသားလေးတွေနှင့် ကျောပြင်အိအိလေးကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ သူ အခန်းထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရွှေရုပ်လွှာအနားကို ခြေသံဖွဖွလေး တိုးကပ်ခဲ့သည်။

သူ အနားရောက်တော့ ရွှေရုပ်လွှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ နညက်ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာလေးဆီက မျက်နှာနက်ဝန်းတို့ ထိတ်လန့်စွာ ပိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ရှင် ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့ ရွှေရုပ်လေးရယ်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ရဲလင်း ... ရှင် ရှင် မယုတ်မာနဲ့ ထွက် ... အခု ထွက်”

ရွှေရုပ်လွှာ အထိတ်တလန့်အသံလေးနှင့် ပြောရင်း အခန်းတံခါးဆီပြေးဖို့ ကြိုးစားသ်။ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ အမိအရ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“အိုး လူယုတ်မာ ... လွှတ် လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်နိုင်ဘူး ရွှေရုပ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က မိဘတွေ ကြည်ဖြူပြီးသားပဲကွာ ... အဟွန်း”

သူ ရွှေရုပ်လွှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲချဖို့ ကြိုးစားသည်။ ရွှေရုပ်လွှာ လက်တွေ့က သူ့မျက်နှာကို တပြောင်းပြောင်း ထုရိုက်ရုန်းကန်ပေမယ့် သူ အံ့ကြိတ်တင်းခံရင်း

“ဟေ့ကောင် လူယုတ်မာ”

“ဟင်”

မာထန်စူးရှသော ခေါ်သံကြီးနှင့်အတူ ရွှေရုပ်လွှာအခန်းထဲထိ ဝင်ရောက်လာသော ရဲရင့်ကို သူ စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ရဲရင့်၊ မင်းနဲ့ဘာ ဆိုင်လဲ”

“ရဲလင်း ... မင်း ယောက်ျားပမိသတဲ့ကောင်ပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမယုတ်မာသင့်ဘူး”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟာကွာ ... မင်း ဘာကောင်လဲ ... တောက်”
ပြောရင်း ရဲလင်း ဒေါသတွေဆူဝေကာ ရဲရင့်ဆီ ပြေးဝင်
ထိုးကြိတ်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုက် ညာလိုက် ဝင်လာသော လက်သီးချက်တွေကို
ရဲရင့် မရှောင်တိမ်းဘဲ သူ့လက်တွေကို လက်ကောက်ဝတ်တွေက
တစ်ဖက်ဆီ ဆုပ်ကိုင်ပယ်ချုပ်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ လွတ်၊ ငါ့လက်တွေလွတ်စမ်း”

ရဲရင့်က သူ့လက်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားတာမှီ
ရုန်းထွက်မရဘဲ လက်ကောက်ဝတ်တွေတောင် နာကျင်လာ
သည်။ ပြီးတော့ ရဲရင့်၏ဦးခေါင်းက သူ့ယုန်နှာဆီ ဆတ်ခနဲ
တိုး ဝင်လာ၏။

‘ခွပ်’

“အား”

သူ့နှာခေါင်းရိုး ကြေမှုကျိုးကြေသွားခဲ့ပြီလားမသိ။ ပူနွေး
စီးပျစ်သော ငွေတွေက ဖါးစပ်ထဲအထိ ငန်ကျိကျိ စီးဝင်လာ
သည်။

“ဟင် ... မင်း မင်း ငါ့နှာခေါင်းရိုးကို ကျိုးအောင်လုပ်
တယ်၊ မင်း မင်းကို ငါသတ်မယ်”

ရဲလင်း ကပူးရှူးထိုး ဟစ်အော်ရင်း ရဲရင့်ကို ပြေးဝင်
ခုန်အုပ်သည်။ ရဲလင်းပခုံးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရဲရင့် လှမ်း

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ထောက်ချုပ်ကိုင်ရင်း ညာဒူးတစ်ဖက်က ရဲလင်းရင်ဝကို ထောက်
ပေးထားလိုက်၏။

‘ဒုတ်’

“အွတ်”

ရဲလင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျ
ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကိုရဲရင့် လွန်မယ် လွန်မယ်”

ရွှေရုပ် မှင်တက်နေရာမှ စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်သည်။
ရဲရင့် တည်ငြိမ်စွာပဲ ခေါင်းကိုခါပြရင်း ...

“မပူနဲ့ ရွှေရုပ်၊ သူ တစ်နာရီလောက် သတိမေ့သွား
ယုံပါ”

“အဟင် ဟင် ... ကိုရဲရင့်ရယ် ... သူ သူတို့ ကိုရဲရင့်
ကို ပြဿနာရှာကြတော့မှာ သေချာတယ်”

ရဲရင့် အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ကာ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးမိသည်။

“ရွှေရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာရင်း တင်းတင်းကျပ်
ကျပ် ပွေ့ပက်ထား၏။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ...

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ကို ... ဗဟန်းဘက်မှာ ရွှေရုပ်ပိုင်တဲ့
ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရှိတယ်၊ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကိုနဲ့

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ဦးမြတ် အဲဒီမှာနေပါ။

“ရွှေရုပ် ... ကိုယ်နဲ့ဦးမြတ်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ရွှေရုပ်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်တာ၊ ဒီမှာ ရွှေရုပ် ဆက်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အခုတောင် ဘွားသိန်း ကိုယ့်ကိုလာပြောလို့”

“ရွှေရုပ်ကို မပူပါနဲ့၊ ရွှေရုပ်လည်း ဒီမှာ ဆက်မနေပါဘူး။ ရွှေရုပ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တိုက်ခန်းမှာ သွားနေမှာပါ။”

ရဲရင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း သတိလစ်လဲကျနေသော ရဲလင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ရွှေရုပ် ... ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားတော့၊ ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ကိုရယ် ... ကိုယ့်မှာ အဲဒီလို ခိုင်မာရဲရင့်တဲ့စိတ်ဓာတ် ရှိတာ ရွှေရုပ် သိပါတယ်။ စိတ်ချ ... ကိုဘက်မှာ ရွှေရုပ် အပြည့်အဝ ရှိပေးမှာပါ”

သူ ရွှေရုပ်ကို မြတ်နိုးကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်ရင် ရဲလင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အခန်းအပြင်ဘက် ပွေ့ချီသယ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဒီအခြေအနေတွေကိုသာ အန်ကယ်ရန်သိလျှင် သူနှင့် ဦးမြတ်ကို ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်မှာ ကြုံတွေ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ သတ္တိတွေရှိနေခဲ့ပြီ။

ရဲရင့်ဘုန်းအတွက် လောင်းရိပ်ကြီးတစ်ခုအောက်က

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

လွတ်မြောက်သင့်တာ ကြာပြီ။

“တောက် ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ဦးရန်ရှင်း အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဒေါသတွေ ထွက်လို့မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသော သားဖြစ်သူ ဖျက်နာကိုကြည့်ကာ ပိုမို ခံရခက်လှသည်။

ကျိုးသွားသော နှာခေါင်းမှာ ပလာစတာကြီးကပ်ထားရသည်။ ပူးယောင်နေသော ညာဘက်ပါးရိုးက ညိုညစ်ညစ် ဒဏ်ရာနှင့် အသုံးမကျတဲ့ကောင်။

“မင်းကွာ ... အသုံးမကျလိုက်တာ၊ ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင် လုပ်တာခံရတယ်လို့၊ ရာဇဝင် ရိုင်းလွန်းတယ်”

“ဒီကောင်က မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာတာကိုး ဒယ်ဒီရဲ ပြီးတော့ ဒီကောင်က ကိုယ်ခံပညာတတ်ထားတာလေ၊ တောက် ... အ ... ကျွတ် ကျွတ် ... နာလိုက်တာ ဒယ်ဒီရဲ”

“သေ သေ ... အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ မင်း ငါ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာမှသုံးမရတဲ့ကောင်ပဲ”

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ဦးရန်ရှင်းက ကရုဏာဒေါသောနှင့် သားဖြစ်သူကိုပဲ ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ အခြေအနေတွေ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ကုန်တာ အမှန်။ ရဲရင့်နှင့်ဦးမြတ်တို့လည်း မရှိတော့။ ရွှေရုပ်လွှာလည်း အိမ်ကထွက်သွားသည်။

“ရွှေရုပ် ဒီမှာဆက်မနေတော့ဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ် သားလုပ်ပုံက ယုတ်မာလွန်းတယ်၊ ရွှေရုပ်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲ နေတော့မယ်”

သူ့ဆီ ရွှေရုပ်လွှာ ပုန်းဆက်ပြောတော့ သူ ဘာမှ ပြောနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ ဒီကိစ္စတွေသာ ဦးမင်းရွှေဟန် ဆီ သတင်းပေါက်သွားလျှင် သူ ဘယ်လို မျက်နှာပြုရမလဲ။

“ဒယ်ဒီ ... ရွှေရုပ်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘာကွ ... မင်းက ငါ့ကို မေးနေသေးတယ်၊ မင်း အသုံးမကျတဲ့ကိစ္စကွ၊ တကယ်ကွာ ... ငါ မင်းကိုပဲ သတ်ပစ်ချင်တယ် ... တောက်”

ဦးရန်ရှင်း ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စတွေက ခေါင်းခဲလေလေ သားကိုပဲ ဒေါသတွေ ထွက်မိနေတော့သည်။ သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူ့နာမည်အတွက်တော့ ဒီကိစ္စကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်မည်။

အထူးသဖြင့် ရွှေရုပ်လွှာကို ပြန်ရှာကာ အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ခေါ်ရမည်။ ဒါမှ ဦးမင်းရွှေဟန်နှင့် သူ့ကြားမှာ မျက်နှာ

သက်ပိုင်ချိန်စာပေ

ပူစရာတွေ ဖြစ်မလာမှာ။

‘တူ တူ တူ’

သူ့တွေးနေတုန်း ပုန်းက ထပြည်လာတာမို့ သူ အပြေးအလွှား ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို ... ရန်ရှင်းပါ”

“ဪ ကိုရန်ရှင်း ... ကျွန်တော် ဘာခိုပါ”

သူ တွန်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားမိပြန်သည်။ ဒီရှေ့နေ ဘာစာရင်းတွေ ရှုပ်ဦးမည်ပသိ။

“ပြော ကိုဘာခို ... ဘာကိစ္စလဲဗျ”

“တခြားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... အမွေကိစ္စပဲပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့သား ရဲရင့်ဘုန်းကို အမွေတွေလွှဲပေးဖို့အတွက် ခင်ဗျား သားရဲ့ DNA မှတ်တမ်း လိုတယ်ဗျ”

“ဘာဗျ ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကိုရန်ရှင်းရဲ့ DNA မှတ်တမ်း ရှိတယ်လေ၊ မရှိတာက ခင်ဗျားသား ရဲရင့်ဘုန်းဆိုတဲ့ မောင်ရဲလင်းရဲ့ DNA မှတ်တမ်းလိုနေတာ၊ အမွေတွေကို ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ လွှဲပေးဖို့ဆိုတာက အဲဒီမှတ်တမ်းက မဖြစ်မနေ လိုနေတယ်”

သူ စိတ်ရှုပ်သွားရပြန်သည်။ ဒီရှေ့နေကြီး ပြဿနာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အစထုတ်ရှာနေတာ မဟုတ်တော့ပါ။

သက်ပိုင်ချိန်စာပေ

“ဒီမှာကိုဘခိုင် ... ခင်ဗျား ဘာလို့ ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာနေတာလဲ၊ ကျုပ်သားကို အမွေလွှဲရမှာ လွှဲပေး ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း မသေသေးပါဘူးဗျာ၊ သက်ရှိထင်ရှားကြီး ရှိနေပါတယ်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုရန်ရှင်။ ဒါ ကလေးကစားစရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိန်းပေါင်းများစွာသော အမွေကိစ္စဗျာ၊ အခု ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိနေတဲ့ DNA မှတ်တမ်းက ခင်ဗျားဆီက ဟိုး အရင်ကတည်းက ရယူထားတဲ့ မှတ်တမ်းလေ၊ အဲဒီမှတ်တမ်းနဲ့ ခင်ဗျားသားရဲ့ DNA မှတ်တမ်းကို စစ်ဆေးရမှာက လုပ်ရိုး လုပ်စဉ်ပဲဗျ”

“ဟာဗျာ ... အဲဒီလောက် ရှုပ်ထွေးနေသလားဗျာ”

“ရှုပ်ထွေးနေတယ် ကိုရန်ရှင်။ DNA မှတ်တမ်းကို တိုက်ဆိုင်မှ အမွေလွှဲခွင့်ရှိမှာ၊ ဒါ ဘာမှ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ မဟုတ် ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ဘာလို့ ငြင်းနေတာလဲဗျ”

“အဲ ... ဘာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကို နှစ်ပတ်အတွင်း စီစဉ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ... ကျုပ် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ အခု ဒီရက်တွေမှာ ကျုပ် အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ခဏသည်းခံ ပါဗျာ”

ပြောပြီး သူ ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းခဲစရာ

သက်တိုင်ရဲ့စာပေ

ပြဿနာတွေက ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ တိုးလာနေခဲ့ပြီ။

“ဒယ်ဒီ ... ဒါ ရှေ့နေကြီးဆီကလာ။ သားအမွေကိစ္စ လားဟင်၊ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်လုပ်လိုက်ပါ ဒယ်ဒီရာ၊ ရွှေရှပ် လွှာထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ ဒယ်ဒီသား ယူပြမယ်”

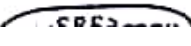
“ဟာ ... ခွေးကောင်၊ ငါကွာ ... တောက်”

သူ့ဒေါသတွေ ရဲလင်းဆီ ပေါက်ကွဲလုလု၊ ရွယ်ထားမိ သော လက်သီးကို သင်းမျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ပြန်ချုပ်ထိန်းရင်း ...

“သွား ... မင်း ငါ့အနားက ချက်ချင်းထွက်သွား။ တောက် ... ဘာမှ အသိတရားမရှိတဲ့ကောင် သွား”

သူ ဒေါသတွေနှင့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်မှ ရဲလင်း အနားက ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေကော၊ စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးမှု တွေကော လုံးထွေးနေရပြီ။ ငြိမ်သက်နေပြီထင်သော အတိတ်က အရိပ်တွေက သူ့ကို ပြန်ခြောက်လှန့်နေခဲ့ချိန်မှာ ...

အခန်း (၃၀)

တစ်ခဲစိန်မှ ရွာနေသော မိုးက တောင်ပေါ်လမ်းမပေါ်မှာ တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းနေတာမို့ စိုစွတ်မှုက အန္တရာယ်တစ်ခု။ ဒါကို ကြိုတင်တွက်ဆမိသော အစ်ကိုရန်ရှင်းက သူ့ကို သတိပေး သေး၏။

“ညီလေး ... ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ လမ်းမက မိုးရေတွေ စိုနေတော့ အန္တရာယ်ရှိတယ်နော်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

သူ ပြန်ပြောရင်း ကားစက်ရှိန်ကို မချဘဲ မောင်းခဲ့သည်။ တောင်ကြီးက စက်ရုံဖွင့်ပွဲကို အစ်ကိုရန်ရှင်းက သူတို့လင်မယားကိုပါ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တာမို့ လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သူတို့လင်မယားနှင့် အစ်ကိုတို့လင်မယား ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားချင်တာမို့ ဒရိုင်ဘာကို မခေါ်တော့ဘဲ လေးယောက်ပဲ လာခဲ့ကြသည်။

သက်မှိုင်းရဲတပေ

အလာတုန်းက အစ်ကိုရန်ရှင်းမောင်းသည်။ အခု အပြန်မှာတော့ သူမောင်းဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးက အစ်ကိုစက်ရုံက အစ်ကိုရဲ့အောင်မြင်မှု တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဒီစက်ရုံပြီးရင် ကချင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ အစ်ကိုနောက် ထပ် စက်ရုံတည်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းပဲ အဲဒီမှာ အခြေကျ အောင်သွားပြီး တာဝန်ယူပေးရလိမ့်မယ် ညီလေး”

အစ်ကိုရန်ရှင်း သူ့ကိုပြောခဲ့သည်။ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်ဖို့ အစ်ကိုကြိုးစားနေသမျှ သူ့ဘဝက အားကျနေရုံဘဝပဲ ရှိသည်။

တကယ်ဆို အစ်ကိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး အမွေတွေ ခွဲဝေယူခဲ့မိတာ သူ့အမှား။ အခုတော့ ရှိသမျှ ကုန်ဆုံးကာ အစ်ကိုရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝက အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။

သူသာ လိမ္မာခဲ့လျှင် အခုချိန်မှာ အစ်ကိုလိုပဲ ... 'ပွမ်'

စူးရှကျယ်လောင်သော ကားဟွန်းသံကြီးကြောင့် သူ့အတွေးတွေ လွင့်စဉ်သွားခဲ့သည်။ မိုးဖွဲဖွဲ မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာ ကုန်တင်လော်လီကားကြီး ဦးခေါင်းမို့ ...

“ညီလေး”

အစ်ကိုရန်ရှင်း၏ သတိပေးစကားကို သူကြားသည်။ သူ့ကားက လမ်းမအလယ်က မောင်းနေတာမို့ ကိုယ့်လမ်း

သက်မှိုင်းရဲတပေ

၂၇၆ သက်ပိုင်ရဲ
ကြောင်းထဲ ပြန်ချိုးကွေ့ဝင်တော့ ...

“ဟာ”

ကားက အရှိန်နဲ့ပို လမ်းမပေါ်မှာ လွန်လူးကာ ယိမ်းယိုင်
သွားခဲ့တော့ စိယာရင်ကိုင်ဘီးကို သူ မထိန်းလိုက်နိုင်။

‘ပွမ်’

“ကိုလင်း”

လော်ရီကားကြီး၏ ကားဟွန်းသံကျယ်ကြီးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
ရဲ့ ချောက်ချားစွာ အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ
ကားကို လမ်းဘေးသို့ ကွေ့ချပစ်လိုက်သည်။

ကားလေးက လမ်းမကြီးမှ ချော်ထွက်သွားပေမယ့်
လော်ရီကားကြီးနှင့်တော့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်
လမ်းနံဘေး မိုင်တိုင်တွေဆီ ဦးတည်သွားခဲ့ကာ ...

‘ဒုန်း ဒုန်း’

ကားလေးက ခုန်ပေါက် ကျွမ်းပစ်ကာ ကုန်ဆင်းအတိုင်း
အရပ်လေးတစ်ရပ်လို့ လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

အသိအာရုံမှာ နာကျင်မှုတွေနှင့် အမှောင်ထုကြီးထဲ
လွင့်ပျောသွားခဲ့ပြီးသည်နောက်ပိုင်း ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ကျန်တဲ့ပေးရှင်တွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အားလုံးဆုံးသွားပြီ၊ ဒီတစ်လောင်းပဲ ကံကောင်း
တယ်”

“အင်း ... ကားတစ်စီးလုံး ချောက်ထဲကျ ပီးလောင်
တာပဲဗျာ၊ အတော်ဆိုးလွန်းတာပဲ၊ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ကံထူး
သူလို့ ပြောရမယ်၊ ကြီးကြီးမားမား ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရဘူး”

နားစည်ထဲမှာ အသံတွေကို သူကြားနေခဲ့သည်။ သူ
သတိပြန်ရလာခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ဒဏ်ရာတွေက
နာကျင်နေတုန်း။

ကြားနေရသောစကားတွေအရဆိုလျှင် ကျန်သုံးယောက်
စလုံး သေဆုံးကုန်ပြီတဲ့။ ဒါ ဒါဆို သူ့ဇနီးနှင့်အစ်ကိုရန်ရှင်းတို့
လင်မယားပါ ဆုံးပြီပေါ့။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်တွေနှင့် မျက်ဝန်းတွေ
ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ရောက်နေတာ သေ၊ရုံတစ်ခု။

“ဟော ... သတိရလာပြီ”

“သက်သာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းပါတယ်၊
ညာဘက်လက်ကျိုးပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာ တချို့ပဲရခဲ့တယ်”

“ဒေါက် ဒေါက်တာ ... သူ သူတို့ကော”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး မျက်နှာတစ်ချက်မျက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သွားပေမယ့် ပြန်ဟန်ဆောင်လိုက်တာ အထင်အရှား။

“ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံးကြိုးစားနေတုန်းပါ။ ခင်
ဗျား အားရှိအောင် ပြန်အိပ်လိုက်ဦး ... ဟုတ်လား”

သူ့ကို တမင် ဖွင့်မပြောကြသေးတာ သိပေမယ့် သူ
ခေါင်းညိတ်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူလင်မယား လောကကြီးထဲ
မှာ မရှိတော့တာ သေချာနေပြီ။ ဒါဆို လောကကြီးထဲမှာ ကျန်
ရစ်ခဲ့တာ သူ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာရှိနေသော သူ့သားလေး ရဲလင်း
ဟောင်နှင့် အစ်ကိုရဲသား ရဲရင့်ဘုန်းတို့ပဲ ရှိတော့သည်။

တစ်ပုံစံပုံစံတွေ့ရင်း သူ့အာရုံထဲကို အကြံတစ်ခုက ဖျတ်
ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

အစ်ကိုရန်ရှင်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး သူ့ဆီ သပိတ်
ဝင် အိတ်ဝင်ရောက်လာမည့် အခွင့်အရေးကြီး။

ဒီအခွင့်အရေးကြီးကို သူ အရယူရမည်။

ရန်ရှင်း ရန်လင်းဆိုသော အမြှာညီအစ်ကိုရဲ့ ရှစ်ရည်
ချင်း ခွဲမရအောင်တူနေမှုက သူ့အတွက် ကံကြမ္မာက ပေးလာ
သော အခွင့်အရေး။

မင်း သိပ်ကံကောင်းလွန်းပါလား၊ ရဲလင်းရယ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော အတိတ်ပုံရိပ်တွေထဲက
ရုန်းထွက်ရင်း သူ ဖန်ခွက်လေးထဲက ယမကာတွေကို မော့
သောက်လိုက်သည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စူးရှမှုလောင်စွာ စီးဆင်းသွား
သော ယမကာတွေက သူ့ရင်ထဲက သောကတွေကို မငြိမ်းနိုင်
စေပါ။

ဒီအချိန် ဒီကာလအထိ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အစ်ကို
ရန်ရှင်းရဲ့ဘဝကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသော သူ့မှာ ဘာမှ အခက်
အခဲ မရှိခဲ့ပါ။ အခုတော့ အစ်ကိုရန်ရှင်းကိုယ်တိုင် ရှေ့နေကြီး
ဦးဘခိုင်နှင့်စိစဉ်ထားသော အမွေကိစ္စကြီးကြောင့် ပြဿနာမီးပွား
က စတင်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုရန်ရှင်းရဲ့ DNA နှင့် သားရဲလင်း DNA ကို
စစ်ဆေးမည်တဲ့။ ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စကြီးဖြစ်သည်။
အမှန်တရားက ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာတော့မည်။

ဒီကိစ္စကြီးသာပေါ်လာလျှင် အမွေတွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်
က ဟိုကောင်ရဲရင့်ဆီပဲ ရောက်ကုန်မည်။ သူနှင့်သားရဲလင်းဘဝ
ကတော့ တွေးစရာတောင်မရှိပါ။

ဒီပြဿနာကြီးကိုတော့ စောစီးစွာ ရှင်းပုဖြစ်မည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၂၈၀ သက်ပိုင်ရဲ့

အမှန်ဆို ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင် လူ့လောကကြီးထဲက စော
စီးစွာ ထွက်သွားခဲ့လျှင် ပြီးပြီ။

အခုတော့ ရှုပ်ထွေးနေသည့်ကိစ္စတွေကို သူ ဖြေရှင်းရ
မည်။ နှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး သူ ခံစားပြီးမှတော့ ဘာကြောင့်
အမွေတွေကို စွန့်လွှတ်ရမည်လဲ။

ဒါ သားနဲ့သူ့အနာဂတ်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

အခန်း (၃၁)

၆၆

ရွှေ ရုပ်ကျေးဇူးတွေကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ
မမေ့ပါဘူး။”

“မလိုပါဘူး ကိုရယ် ... ပြောစရာလူတွေမှမဟုတ်
တော့တာ၊ ကိုနဲ့ဦးပြတ်တို့ ဒီမှာ စိတ်တိုင်းကျနေကြပါ။ ဘာမှ
အားနာစရာမလိုဘူး။”

“ရွှေရုပ်ရော နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ပြေပါတယ်၊ အခု ရွှေရုပ်သူငယ်ချင်းက ရွှေရုပ်ကုမ္ပဏီ
မှာ အလုပ်လုပ်မယ်သူပါ။ ရွှေရုပ်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့”

သူနှင့်ဦးပြတ်ကို ရွှေရုပ်က သူမပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ခန်း
မှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုကာ သူမကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ
မှာနေသည်။

.ဒီအကြောင်းတွေကိုသာ အန်ကယ်ရန်တို့သားအဖ သိ
လျှင် ဘယ်လောက် ဒေါသတွေ ထွက်နေမည်မသိပါ။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

"ကို ကျောင်းတက်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ ရွှေရုပ်ကားနဲ့ အကြိုအပို လုပ်ပေးရမလား"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ အဲဒီလောက်အထိ ကို ပလိုအပ် ပါဘူး ရွှေရုပ်ရယ်၊ ကိုယ် ပထမနှစ်ကတည်းက လိုင်းကားနဲ့ တက်လာတာပါ"

ရွှေရုပ် သူ့ကို ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေတော့ သူ ရွှေရုပ်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

"ရွှေရုပ်လေ ကိုကို သနားတယ်"

"ရွှေရုပ်ရယ်"

"ဟုတ်တယ် ကို၊ ကိုကိုသနားတယ်ဆိုတာ ကိုဘဝကို စာနာသနားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ စိတ်တတ်ကို တော့ ရွှေရုပ်သိပ်ချစ်တယ် သိလား"

"ဘာလဲ ... ရွှေရုပ်ရဲ့ခွေးကြီးကျက်ကံကို နာကျင် အောင်လုပ်ခဲ့တုန်းက အရမ်းမုန်းနေတာ မဟုတ်လား"

"အဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်တို တာ၊ အရမ်းမာနကြီးပြီး ဘုဆတ်ဆတ်နိုင်တဲ့သူအဖြစ်လေ"

"အခုကော မုန်းနေသေးလား"

"ဟင့်အင်း"

သူ ရွှေရုပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ မချင့်ပရဲ ပွေ့ပက်ပစ်လိုက်မိသည်။

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

"ရွှေရုပ်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်ဖေဖေက ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြုပါ့မလား စိုးရိမ်တယ်"

"ဘာလို့လဲ ကိုရဲ့၊ ဒယ်ဒီက ကိုကိုတောင် ရဲရင့်ဘုန်း ထင်နေတာလေ"

"ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ရန် သားမှမဟုတ်တာ ပြီးတော့ ဘဝတွေကလည်း ကွာခြားလွန်းပါတယ်"

"ကိုရယ် ဒယ်ဒီက ရွှေရုပ်အတွက် ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ ခင်ပွန်းကို အလိုရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရုပ်ကို တကယ်မြတ်နိုး ကြင်နာပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ သမက်ကို ပျော်လင့်တာပါ"

"အင်း ... အခုလောက်ဆို အန်ကယ်ရန်ပြောလို့ ရွှေရုပ်ဒယ်ဒီ ရန်ကုန်လိုက်လာလောက်ပြီထင်တယ်"

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ပြုံးကာ ခေါင်းလေးကို ခါယမ်း သည်။

"ဟင့်အင်း ... ဦးရန်ရှင်း ဒယ်ဒီကို ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကို ထင်လို့လား ... သူ မပြောရဲပါဘူး၊ ရွှေရုပ်ကို မတွေ့တွေ့ အောင် ရှာဖို့ပဲ ကြိုးစားမှာ၊ ဒယ်ဒီကိုပြောလိုက်ရင် သူ့သိက္ခာတွေ ထိပါးကုန်မှာလေ"

ရွှေရုပ်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အန်ကယ်ရန် ရွှေရုပ်ဖခင် ကို အကြောင်းကြားဖို့ ခက်ခဲနေမှာ သေချာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ တံခါးဆီက လူခေါ်ဘဲလဲသံလေးကြောင့်

(သက်ပိုင်ရဲစာပေ)

ရွှေရုပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်သွား၏။

“ဦးမြတ်ပြန်လာတာ ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဦးမြတ်က ဘယ်သွားတာလဲ ကိုရဲ”

“သူ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်သိတဲ့ အခု တလော ဦးမြတ် ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘာမှ အသိမပေးဘူး”

ပြောရင်း သူ အခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့

“ဟင် ... အန်ကယ်ရန်”

တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ အန်ကယ်ရန်နှင့် လူစိမ်းသုံး ယောက်။ မာတင်းတင်းပျက်နှာတွေက သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရဲရင့်၊ ဩော် ... ရွှေရုပ်လွှာပါ ရောက်နေတာကို။ ကောင်းပါကွာ၊ တစ်စိုက်ကွန်ထဲမှာ သားကောင်နှစ်ကောင်စလုံး ပိနေတာပေါ့”

ပြောရင်း အန်ကယ်ရန် ကုတ်အင်္ကျီထဲ နှိုက်ထားသော လက်ကို ထုတ်လိုက်တော့ ပစ္စတိုသေနတ်လေးက သူ့ရင်ဝကို ချိန်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။

“မလုပ်နဲ့ ရဲရင့်”

“ဟင် ... အန်ကယ်ရန်”

“ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်းလည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ”

သက်မှီခိုင်ရဲစာပေ

ဦးရန်ရှင်း တပည့်သုံးယောက် သုတ်ခနဲ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူနှင့်ရွှေရုပ်ကို လက်ဆွဲ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အေးဆေး ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ငါ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးချင်လို့ အေး ... ဒါကိုမှ မနာခံရင် ငါ ဒီအချိန်မှာ လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူးမှတ်”

ဦးရန်ရှင်းပျက်နှာကြီး ခက်ထန်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။ ရွှေရုပ်သည်လည်း ဦးရန်ရှင်းတပည့်နှစ်ဦးကြားမှာ မလှုပ်သောအောင် ရှိနေတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်ရန်၊ ရွှေရုပ်ကို ဘာမှ ဒုက္ခ မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

သူ့နံဘေးကပ်လိုက်လာသော အန်ကယ်ရန်ကုတ်အင်္ကျီ ထဲက ပစ္စတိုပြောင်းဝက သူ့ဆီ အလွတ်မပေးစတမ်း ချိန်ရွယ် ခေါ်လာတာမို့ သူ့လှုပ်ရှားခွင့်မရဘဲ ကားပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ရ၏။

“အိုး ... အမေ”

ရွှေရုပ်လွှာအသံကြောင့် သူ စိုးရိမ်စွာ ပြန်လှည့်အကြည့် မှာ သူ့ပျက်နှာကို အုပ်ကျလာသော လက်ကိုင်ပဝါဆီက ရနံ့ စူးစူးတွေက ပြင်းထန်ဆိုးရွားစွာ။

မိုက်ခနဲ အသိနှင့်အတူ အမှောင်တိုက်ကြီးက သူ့အပြင် အာရုံတွေကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်။

သက်မှီခိုင်ရဲစာပေ

“ဒါဆို ကျွန်တော် သံသယဖြစ်နေခဲ့တာ အားလုံးက အမှန်တွေပဲပေါ့ ဟုတ်လား ဦးဘခိုင်”

ဦးမြတ်ထင် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မေးတော့ ရှေ့နေကြီး ကိုဘခိုင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြုံးရင်း ...

“သေချာတာပေါ့ ကိုမြတ်ထင်၊ ရဲလင်းရဲ့ DNA ကို တောင်းလိုက်တော့ ဒီလူ တုန်လှုပ်သွားပြီလေ”

“ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော်ထင်နေတာ ကိုဘခိုင်၊ သူ ဆရာကြီးဦးရန်ရှင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟိုးအရင်ကတည်းက သံသယဖြစ်ခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ ... မသေချာမရေရာတော့ မပြောရဲခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ... ကိုမြတ်ထင် ဘယ်လိုသတိထားမိတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကားအက်သီးဒင်ဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ချိန်မှာ ဦးရန်လင်းက ဆရာကြီးအဖြစ် အိမ်ပြန် ရောက်လာပေမယ့် အမှုအရာတွေက တူးခြားနေတယ်၊ ပိုပြီး သံသယဖြစ်စရာကောင်းတာက ကျွန်တော့်ကို ခြံနောက်ဘက်က တန်းလျားကို ပို့လိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီးသားရဲရင့်ဘုန်းနဲ့ သူ့သားအရင်း ရဲလင်းကို နာမည်ပြောင်း လူပြောင်းလုပ်လိုက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တာ မသိသာပေမယ့် ကလေးတွေရဲ့အသိတွေက ချက်ချင်းမှ ပြောင်းလဲလို့မရတာ”

“အင်း ... ပြောပါဦး ကိုမြတ်ထင်”

“မောင်ရဲရင့်ဘုန်းလေးကို သူက ရဲလင်းမောင်အဖြစ် ပြောဆိုဆက်ဆံနေပေမယ့် ဆရာကြီးသားလေးက မောင်ဘုန်းလို့ ကျွန်တော်ခေါ်ရင် သိနေတယ်ဗျ၊ ဦးရန်လင်းကို ကြောက်လွန်းလို့ ဘာမှပြန်မပြောရဲတာပါ။ ခက်တာက ဆရာကြီးနဲ့ သူ့ညီ ကိုရန်လင်းက ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူသလို ကိုရန်လင်းရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုက ပီရီနေတော့ ကျွန်တော် ဇဝေဝေဝါနဲ့ ဘာမှမပြောသာခဲ့ဘူး”

ဦးမြတ်ထင်စကားအဆုံးမှာ ရှေ့နေကြီးကိုဘခိုင် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလလုံးလုံး ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းခဲ့သော ဦးရန်လင်း။ အားလုံးက လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ထားသော သူက သေဆုံးသူ အစ်ကိုနေရာမှာ ဟန်ဆောင်နေသည်အဖြစ်။

“တော်တော်ပီရီတဲ့သူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုရန်ရှင်းက အရက်လုံးဝမသောက်ဘူးဗျ၊ ပြန်ဆုံတော့ ကျုပ်တောင် အံ့ဩမိသေးတယ်၊ ကိုရန်ရှင်းနဲ့ကျုပ် အမွေကိစ္စ စီစဉ်ခဲ့တာကို သူမသိရှာတော့ အူတူတူ အတတ်ဖြစ်နေခဲ့တာ ပြန်မှတ်မိတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒါကြောင့် ရှေ့နေကြီးနဲ့တွေ့ပြီး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သံသယဝင်ခဲ့တာတွေ ဖွင့်ပြောတာပေါ့"

"ကောင်းတယ် ကိုမြတ်ထင်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်က သူ့ကို အစ်အောက်ကြည့်တာနဲ့ အပြေပေါ်သွားတယ်၊ ရဲရင့်ဘုန်း အဖေ့ ကိစ္စ ဆွေးနွေးတုန်းက အနားမှာ ရှိနေတာ ခင်ဗျား။ ဒါကို သူ မသိဘူးဆိုကတည်းက တစ်ခုခုမှားနေပြီ၊ ပြီးတော့ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားလို့မပြောဘဲ ကိုရန်လင်းအနားမှာ ရှိတာလို့ ပြောတော့ သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ဘာမှပြန်မပြော နိုင်ဘူးဗျ"

"သူ ဆရာကြီးဟန်ဆောင်နေတဲ့သူဆိုတာ သေချာနေ ပြီပဲ ရှေ့နေကြီးရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီထက်သေချာထင်ရှားသွားအောင် အားလုံးရဲ့ DNA တွေ စစ်လိုက်ရင် ကိုရန်ရှင်းနဲ့ မောင်ရဲရင့် ဘုန်းတို့ သားအဖဆိုတာ ထင်ရှားသွားမယ်၊ ကိုရန်ရှင်း အယောင်ဆောင်နေတဲ့ သူနဲ့ ရဲလင်းတို့ DNA တူညီနေမှာပါ။ ဒါ ... သူ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ပဲ"

"ဒီကိစ္စကို ရှေ့နေကြီး အမြန်ဆုံး ရှင်းလင်းပေးပါဗျာ မောင်ဘုန်းခပျာ သူတို့သားအဖရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာ တာ"

"အင်း ... စိတ်ချပါ ကိုမြတ်ထင်၊ ခင်ဗျားရဲ့သစ္စာရှိမှုနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကျုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ။"

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ခင်ဗျားကြောင့် ရဲရင့်ဘုန်းလေး လူတော်လူကောင်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားမရှိရင် မတွေးရဲဘူး"

ရှေ့နေကြီးချီးကျူးစကားတွေအတွက် ကိုမြတ်ထင် ကျေနပ်ပါသည်။ တကယ်ဆို မောင်ဘုန်းလေးအပေါ် သူ စာနာ စိတ်တွေနှင့် စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

အခုတော့ အမှန်တရားကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာမည်မို့ မောင်ဘုန်းလေးအတွက် ဝမ်းသာမိတာကလွဲလို့ ဘာမှမမျှော်လင့် ပါ။

"ကျွန်တော့်ဘဝက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ အသက် လည်း ကြီးပါပြီ ကိုဘိုင်ရယ်၊ မောင်ဘုန်းလေးဘဝ လူမှန် နေရာမှန်ဘဝနဲ့ ပြည့်စုံသွားရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ"

သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒစကားကို ရှေ့နေကြီးကိုဘိုင် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် လက်ခံငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၃၂)

သူ သတ်ရလာတော့ ရောက်နေတာ အခန်းတစ်ခု ထဲမှာဟု သိလိုက်သည်။ မူးဝေနေသော အာရုံတွေကို မျက်စိ စုံမှိတ် ခေါင်းခါကာ မောင်းထုတ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ အခန်းအပြင်က အသံတွေကို သူ ကြား သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီအထဲကကောင်ကိစ္စကို ငါတို့ ဘယ် လိုရှင်းရမှာလဲ”

“ခဏစောင့်လေ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဆရာကြီး အမိန့်ပေး မှာပေါ့”

“နေပါဦး ... ငါတို့က သူ့ကို ရှင်းပစ်ပေးရမှာလား။ ပေးထားတဲ့ငွေက ထိုက်တန်ပေမယ့် ထောင်နန်းစံရမှာတော့ မမှိုက်ဘူးနော်၊ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဟ”

“ကျွတ်စ် ... ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီကောင်ကို အရက်မူး

သက်ပိုင်ရဲဇာပေ

အောင်လုပ်ပြီး ကားနဲ့ ချောက်ထဲတွန်းချလိုက်၊ ပွဲက သိမ်းပြီး ဒီအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့တန်ကြေးရမှာပဲ၊ မင်းက သွေးပျက်နေ သလား”

“အိုကေ ... ဒါ ဆို ဖြစ်တယ်၊ အခုတောင် စာရင်းရှင်း လိုက်ချင်သေး”

“စောင့်ပါဦးကွာ ... အလွန်ဆုံး ဒီတစ်ညပဲပေါ့”

ကြားနေရသော စကားတွေကြောင့် သူ လှူးလဲထလိုက်မိ သည်။ သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားတာက လေးဘက်လေးတန်စလုံး နံရံတွေနှင့် ပိတ်နေသော အခန်းလွတ်ထဲမှာဟု သိလိုက်သည်။

လွတ်မြောက်လမ်းဆိုသည်က မမြင်ပါ။ အန်ကယ်ရန် ဘာကြောင့် သူ့အသက်ကို ရန်ရှာချင်ရတာလဲ မတွေးတတ်ပါ။

“ဟေ့ ... အဆင်ပြေတယ်နော်”

အပြင်ဘက်က ကြားလိုက်ရတာ ရဲလင်းအသံဖြစ်သည်။ သူ တံခါးဆီ နားကပ်ကာ နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အိုကေပါတယ် ကိုရဲလင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စရှင်းရ တော့မလား”

“နေကြဦးဗျ ... ဒီညသန်းခေါင်လောက် ဒယ်ဒီရောက် လာပြီး စိစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုရဲလင်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဟဲ ... ရွှေရုပ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားကဖို့လေဗျာ၊ ဒယ်ဒီက

သက်ပိုင်ရဲဇာပေ

ကျုပ်ကို ဒီတာဝန်ပေးလိုက်တာဗျ"

"အလဲ့ ... ကိုယ့်ဆရာသမားက ဒါကြောင့်ထင်ရဲ့၊
မွှေးကြိုင်လန်းဆန်း နေပါလား။ ဒီမှာ ရဲဆေးတစ်ခွက်လောက်
လုပ်သွားဦးလေ"

"နိုး နိုး ... မလိုဘူး။ အရေးကြီးတာ ဒီထဲက ရဲရင့်ဆို
တဲ့ကောင်ကို ခင်ဗျားတု ဂရုစိုက်ပါ။ အဟဲ ... ကျုပ်လစ်မယ်"

သူ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ ရွှေရုပ်ကို ရဲရလင်း
ယုတ်မာပက်စက်တော့မှာကို သိလျက်နှင့် သူ့မှာ ကယ်တင်ခွင့်
မရှိတော့ဘူးလား။

ရင်ထဲမှာနာကျင်စွာနှင့် သူ အခန်းတံခါးကို တဒန်းဒန်း
ထုရိုက်ပစ်ရင်း ...

"ဟေ့လူတွေ ဖွင့် ... တံခါးဖွင့်စမ်းပါ"

"ဟာ ဒီကောင် ... ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်းဗျာ"

ရဲလင်းအသံနှင့်အတူ တံခါးသော့ဖွင့်သံ ကြားသည်။
အခွင့်အရေးကို အရယူနိုင်ဖို့ သူ အသင့်ပြင်ဆင်စောင့်နေပေမယ့်
အခန်းတံခါး ဖွင့်သွားသည့်တိုင် အပြင်က သံပန်းတံခါးက
တစ်ထပ်ပိတ်ကာ ထားတာမို့ အခွင့်အရေးမရှိ။

"ဟေ့ကောင်ရဲရင့် ... မင်း အေးဆေးနေပါ။ မကြာခင်
ဒယ်ဒီရောက်လာမယ် ဟုတ်ပြီလား"

ရဲလင်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ သူသိသည်။

သူ ရဲလင်းလက်ထဲက ရေသန့်ဘူးကို မြင်တော့ အကြိတ်ခတ်ခတ်
ခေါင်းထဲ ဝင်လာ၏။

"ရဲလင်း ... မင်းလက်ထဲက ရေဘူးပေးပါ။ ငါ ရေ
အရမ်းဆာနေလို့"

"ရတယ် ... ပေးလိုက်စမ်းကွာ၊ အနားမကပ်နဲ့ ...
ဒီကောင်က ပြောပေးလိုကောင်နော်"

သူ့အကြောင်းသိနေသော ရဲလင်းက သတိပေးသည်။
မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်လူက သူ့ဆီ ရေဘူးကို သံတိုင်တွေကြားက
လှမ်းပစ်ပေးသည်။

"ဒီကောင် စားချင်တာ ကျွေးလိုက်ကြဗျာ၊ ကဲ ...
ကျုပ်လစ်ပြီ"

ရဲလင်း ထွက်သွားတော့ အပြင်ဘက်စားပွဲလေးမှာ
ထိုင်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့ကျန်ခဲ့သူက နှစ်ယောက်။ မျက်ဝန်းတွေက
သူ့ဆီကို အလစ်မပေး ကြည့်နေကြသည်။

သူ ရေသန့်ဘူးကိုဖွင့်ဖောက်ကာ မော့သောက်လိုက်
သည်။

ရေသန့်ဘူးတစ်ဝက်မကျိုးခင် သူ့လက်ထဲက လွတ်ကျ
သွားခဲ့ကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပြူးထွက်သွား၏။ သူ့လက်တွေက
လည်ချောင်းကို သွေးဂွေးသွေးတန်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"အား အ အစ် အစ် ... ရဲ ရဲလင်း ... မင်း ငါ့

ငါ့ကို အဆိပ် အဆိပ်ခတ် သတ် ... အ အစ် အစ်"

သူ ဟစ်အော်ရင်း ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်ဘက် စားပွဲမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေသူ နှစ်ဦး အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကြသည်။

"ဗိုက် ဗိုက်ကြီး ... ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မ ... မသိဘူးလေ၊ ရဲလင်းရေတိုက်သွားတာ မင်း အတွေ့ပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော အဆိပ်ခတ်ထားသလား"

"ဟာ ... ဒါဆို ဒီကောင်သေပြီပေါ့၊ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြ ပလဲ"

"ဒါလည်းကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့ သတ်စရာမလိုဘဲ သေသွားတာ အပြစ်ကင်းတာပေါ့ ... လာကွာ"

ဗိုက်ကြီး ပြောရင်း သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ပက်လက် ကြီးလဲကျနေသော ရဲရင့်ဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ အဖော်ဖြစ်သူက အနောက်က ကပ်ပါလာ၏။

မျက်လုံးကြီးပွင့်ကာ လဲကျနေသော ရဲရင့်ဘုန်းကို ဗိုက် ကြီး ခေါင်းငုံ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုင်းပြီး ကြည့်လိုက်၏။

'ခွပ်'

မြန်ဆန်လိုက်သည့်လက်သီး။ တစ်ချက်တည်းနှင့် ဗိုက် ကြီး နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားသံတောင် ကြားလိုက်ရ၏။

"ဟင် ... မင်း ... မင်း"

သက်ပိုင်ရဲတပေ

အဖော်ဖြစ်သူ မှင်တက်ကြောင်တွေနေတုန်း ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလာသော ရဲရင့်ဘုန်း လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်တွေက မေးရိုးကိုတစ်ချက်၊ ဇက်ပိုးဆီတစ်ချက် ဝင်သွား၏။

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူ လောကကြီးနှင့် တာဝန်အဆက်ပြတ် သွားမှာ သေချာသည်။ နှာခေါင်းသွေးတွေ ရဲရဲနီကာ ဗိုက်ကြီး သူ့ကို ကမူးရှူးထိုး ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့ ...

သူ ရင်ဝကို လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းကာ တစ်ရေး လောက် သက်သောင့်သက်သာ အိပ်စက်စေလိုက်သည်။

သကောင့်သား နှစ်တောင်စလုံး ကြမ်းပြင်မှာ မှောက်လို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေလောက်ပြီ။

"အား လူယုတ်မာ ... နင် နင် မလာနဲ့ သွား"

စူးစူးရှရှ ဟစ်အောင်သည့် ရွှေရုပ်အသံကို ကြားတော့ သူ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

"ရွှေရုပ်လွှာ ... မင်းကို ကယ်တင်မယ့်သူကို မပျော်နဲ့ တော့ ... အဟွန်း"

ရဲလင်းအသံကိုကြားသည်။ အခန်းတံခါးက ပိတ်ထား သည်။ သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ အခန်းတံခါးကို နှစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။

"ဟာကွာ ... အရေးထဲ ဘယ်ကောင်လဲ"

သူ ခွန်းတံ့မပြန်ဘဲ နောက်ထပ်နှစ်ချက် ဆင့်ခေါက်

သက်ပိုင်ရဲတပေ

တော့ ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်း ဆဲဆိုသံနှင့် ရဲလင်း တံခါးကို ဝှန်းခနဲ လာဖွင့်ပေး၏။

“ဘယ်ခွေးကောင် ... အဲ မင်း မင်း”

“ကို ... ကို”

ရွှေရုပ် သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်သည်။ ရဲလင်း သူ့လည်ပင်းကို ဒေါသတကြီး ဆုပ်ကိုင်ဖျပ်ညှပ်ရင်း...

“မင်း မင်းကို ... ငါသတ်မယ် သတ်မယ်”

သူ့လက်သီးတွေ တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း ရဲလင်းမျက်နှာကို ထိထိမိမိ ထိုးချပစ်လိုက်သည်။

‘ခွပ်’

ပေးရိုးနှင့်လက်သီးထိသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ရဲလင်း လက်နှစ်ဖက်က သူ့လည်ပင်းက လျှောကျသွားခဲ့သည်။

“ကို ... ကိုရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသော ရွှေရုပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာပဲ ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိသည်။

“ရွှေရုပ်ရယ်”

သူ့ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ထားရင်း ရွှေရုပ်ရင်ခုန်သံ လေးတွေ မြန်ဆန်နေတာကို သူ နှစ်သိမ့်ထွေးပွေ့ထားမိဆဲ။

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးတက်လာသော ခြေသံတွေကြောင့် ရွှေရုပ်မျက်ဝန်းလေးတွေ အထိတ်တလန့် ဝိုင်းစက်

သွားခဲ့သည်။ သူ့လည်း ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

“မောင်ဘုန်း ... မောင်ဘုန်း”

“ဟင် ... ဦးမြတ်”

အလျင်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာ ဦးမြတ်နှင့် ရဲတပ်သားတွေ ဖြစ်သည်။ အနောက်မှာတော့ ရှေ့နေကြီးဦးဘခိုင်နှင့် ရဲအရာရှိကြီးတွေ။

“မောင်ဘုန်း ... မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ဦးမြတ်”

“အေးကွာ ... ငါ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ တိုက်ခန်းရောက်လို့ မင်းတို့ကို မတွေ့တော့ ရှေ့နေကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး လိုက်ခဲ့ကြတာ”

“အန်ကယ်ရန် ... ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားခဲ့တာ ဦးမြတ်”

“သိတယ် သာ။ အခု သူ ရဲစခန်းမှာရောက်နေပြီ၊ အမှန်တရားအားလုံးကို သူဝန်ခံချက်ပေးပြီးနေပြီ သား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲရင့်ဘုန်း၊ ဦးကတော့ မင်းရဲ့အမွေ ကိစ္စအတွက် ဆက်ပြီးစီစဉ်ရဦးမယ်”

ရှေ့နေကြီးစကားကြောင့် သူ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား၏။ ဦးမြတ်က သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း ...

၂၉၈ သက်တိုင်ရဲ

“လာ သား ... အားလုံး သားနားလည်အောင် ဦးမြတ် ရှင်းပြမယ်”

သူ ဦးမြတ်ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့ ရွှေရုပ်လည်း နံဘေးက ကပ်ပါလာသည်။

ရဲလင်းနှင့် ကျန်သည်သူတွေအားလုံးကတော့ ရဲတပ် သားတွေရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာကို ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လိုက်ပါသွား ခဲ့ရပြီ။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၃၃)

နဲ ထွေးငြိမ်းချမ်းသော နေရောင်ခြည်အောက်မှာ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းတွေအားလုံး လန်းဆန်းငြိမ်းချမ်းနေ သည် ထင်သည်။ အားလုံးသည် တကယ့်ကို အိပ်မက်ဆန်လွန်း၊ နေသလို သူ ခံစားနေရသည်။

“ကို”

“ဟင် ... ရွှေရုပ်”

“ကို ... အံ့ဩနေသလားဟင်၊ နှစ်နှစ်ထယ်ကျော်လုံး လုံးက အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်နေသလို ခံစားနေရသလားဟင်” ရွှေရုပ်စကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိသည်။

ပြီးမှ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီးနောက်ဘက် ဆီက သစ်သားအိမ်လေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီကာလတွေကို အိပ်မက်ဆိုးကြီး လို့ ကိုယ် မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ်၊ ကိုယ် ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတာ

သက်တိုင်ရဲစာပေ

တွေ ပိုင်ဆိုင်ရသလို ဦးမြတ်ရဲ့ မေတ္တာအရိပ်အောက်မှာ နွေး
ထွေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ... ရွှေရုပ်လွှာဆိုတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ချစ်သူလေးကိုလည်း ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်
အဲဒီဘဝကြီးကို အိပ်မက်ဆိုးကြီးလို့ ကိုယ် မထင်ပါဘူး။”

“ကိုရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသော ရွှေရုပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
သူ နွေးထွေးကြင်နာစွာပဲ ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိသည်။ ကောင်း
ကင်ပြာပြာအောက်က နေခြည်နုအောက်မှာ ခြံဝန်းကြီးကလည်း
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့ဘဝလေး နွေးထွေးခဲ့သော
သစ်သားအိမ်လေးကလည်း တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းသန့်လို့။

ညှို့ခန်းတံခါးဝမှာ သူတို့ကို ရပ်ကြည့်နေသော ဦးမြတ်
အပြုံးတွေကလည်း နွေးထွေးကြည်လင်နေခဲ့သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်သူလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း သူ့ကြည်နူး
ရင်ခုန်သံတွေ ရှုန်းမြနေခဲ့၏။

လောဘ၊ မောဟနှင့် အမုန်းတရားတို့ကင်းစင်သော
ကမ္ဘာငယ်လေးထဲမှာတော့ ...

သူရယ်၊ ရွှေရုပ်ရယ် ဘယ်တော့မှ မကုန်ဆုံးနိုင်သော
ချစ်ခြင်းရဲ့ကြင်နာနွေးထွေးခြင်းတို့နှင့်အတူ ...။

နှလုံးသားသည်နုမှ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်